

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NAZLI ERAY

MARILYN

VENÜS'ÜN SON GECEİ

Marilyn Monroe Ankara'da:
Cursum Perficio!

M MERYEM
TEKARLU
ONU'NDA

M
E
R
Y
E
M

Nazlı Eray, 1945'te Ankara'da doğdu. İngiliz Kız Ortaokulu, İstanbul Arnavutköy Amerikan Kız Koleji ve İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okudu. Turizm ve Tanıtma Bakanlığı'nda tercüman olarak çalıştı. *Güneş*, *Cumhuriyet*, *Radikal* ve *Akşam* gazetelerinde köşe yazarlığı yaptı. Edebiyatçılar Derneği'nin kurucuları arasında yer alan Eray, Türkiye Yazarlar Sendikası ile Uluslararası Yazarlar Birliği (PEN) üyesi ve 1977 ve 1978 yıllarında Yaratıcı Yazın dersleri verdiği ABD Iowa Üniversitesi'nin Onursal Üyesi'dir.

Nazlı Eray, edebiyat dünyasına 1959'da henüz ortaokuldayken kaleme aldığı öyküsü "Mösyö Hristo" ile adım attı. Bir yıl sonra *Varlık* dergisinde, 1973'ten itibaren ise *Türk Dili*, *Oluşum*, *Yazko Edebiyat*, *Gösteri* ve *Dönemeç* gibi önemli edebiyat dergilerinde öyküleri yayımlanmaya başladı. İlk kitabı *Ah Bayım Ah* 1975'te çıktı. "Laz Bakkal" başta olmak üzere pek çok öyküsü hem okurlar hem de eleştirmenler katında kültleşti. Sayıları otuzu bulan öykü ve romanlar yanında beş tane de çocuk kitabı yazdı.

Yoldan Geçen Öyküler'deki "Karanfil Gece Kursu" öyküsüyle 1988 Haldun Taner Öykü Ödülü'nü, *Aşkî Giyinen Adam* (2001) romanıyla 2002 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü aldı. 2009 yılında Türk Kütüphaneciler Derneği En İyi Romancı Ödülü'ne, 2010 yılında da Başkent Rotary Klübü'nün Meslek Ödülü'ne layık görüldü.

Bazı öykülerinden kısa film ve televizyon dizileri yapıldı. "Monte Kristo" ve "Rüya Sokağı" öyküleri İtalyan yönetmen Angelo Savelli tarafından *L'ultimo Harem* (*Son Harem*) adıyla oyunlaştırıldı. 2005'ten beri Floransa'da kapalı gişe oynanan oyun aynı yıl ülkemizde de sahnelendi.

Nazlı Eray'ın öykü, roman ve oyunları İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, Japonca, Çekçe, Urduca, Hintçe, İsveççe, Arapça ve Kore diline çevrildi. *Erostratus* (1977) adlı oyunu, Sartre, Montaigne, Camus, Unamuno, Pessoa ve Bauer'in Erostratos yorumlarıyla birlikte, Kent State Üniversitesi Öğretim üyelerinden Albert Borowitz'in derlediği *Blood and Ink*'te ("Kan ve Mürekkep") yer aldı.

Marilyn
Venüs'ün Son Gecesi

MARILYN

Venüs'ün Son Gecesi

Yazan: Nazlı Eray

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

I. baskı / nisan 2010 / ISBN 978-605-111-558-0

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Yavuz Korkut

Baskı: Vesta Ofset Matbaacılık Hizmetleri San. ve Tic. Ltd. Şti.

Mahmutbey Mah. Deve Kaldırım Cad. Gelincik Sok. No: 6/4 Mahmutbey/Bağcılar/İstanbul

Tel. 0212 445 72 52 / 0212 445 73 22

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Marilyn

Venüs'ün Son Gecesi

Nazlı Eray

Geceyarısı Bir Başlangıç

Marilyn.

Psikiyatristi Dr. Ralph Greenson'un evine yerleştirdiği kâhya kadın Eunice Murray'ı kovmak üzereydi o hafta sonu. Onu yanından atmaya karar vermişti. Bir telefon kulübesinden arkadaşı Robert Slatzer'e telefon etmiş,

"Telefonum dinleniyor. Bundan eminim" demişti.

Başkan John Kennedy.

Savaşta aldığı bir yaradan beli sakattı. Böbreküştü bezleri çalışmıyordu. Sürekli kortizon kullanması gerekiyordu bu yüzden. Kronik koliti vardı. Çelik bir korseye mahkûmdu. Bunlar onun başkanlık yapmasına engel olabilecek şeylerdi. Gizleniyordu bu hastalıklar.

Dallas'ta öldürüldüğünde, kardeşi Robert Kennedy otopsiyi hızlandırmış ve bu hastalıkların raporlara geçmemesini sağlamıştı.

Robert Kennedy.

Ağabeyinin ölümden sonra büyük bir ruhsal çöküntü geçirmiş, zayıflamış, kamburlaşmıştı adeta. Yaralı bir adam gibiydi. Çoğu geceler üstü açık arabasına atlayıp ağabeyinin mezarına gidiyordu.

1968 başkanlık seçim kampanyası sırasında yaşlı bir adam gibiydi. Mavi gözleri, derin çizgilerle kaplı yüzünden bir iske-

letin gözleri gibi bakıyordu, saçları kırılaşmıştı. Bacakları varis damarları ile kaplıydı. Oysa daha 42 yaşındaydı.

Başkan Kennedy öldürüldükten sonra, otopsi sırasında beyni çıkarılmış ve çelik bir kutuya konmuştu. Robert Kennedy'deydi bu beyin. Daha doğrusu beynin suikastten arta kalan az bir kısmı.

Başkan'ın Dallas'ta içine konduğu ve taşındığı tabut, okyanusun ortasında batırılıp yok edilmeye çalışılıyordu. Sonradan bir antika meraklısının eline geçmesin diye.

Jackie, vurulmuş kocasının sedyeden dışarıya çıkan ayağını uzanıp öpmüştü. Başkan'ın ayağı, gövdesini örten çarşaftan daha beyazdı.

Suikastten sonra Jackie, Ethel'e,
"Robert bana çok yardımcı oldu" dedi.

Üst katta yere bir şey düştü. Gözlerimi yavaşça açtım. Ar-
dından bir yatak gıcırtısı ve bir sifon sesi duydum. Uyanmış-
tım. Yatağımın yanındaki ışığın düğmesine uzandı elim. Yu-
karıdan bir gürültü daha geldi, ışığı yakıp lambanın yanında
duran saate baktım. Sabaha karşı 2'ye geliyordu saat.

Uyanabileceğim en kötü saatti bu, yeniden uykuya dal-
makta güçlük çekeceğimi biliyordum. Üst katta tıklar tıklar bi-
risi yürüyordu şimdi, gecenin bu saatinde bu gürültülere kız-
mıştım. Yatağımdan kalkıp, kaloriferin demirine bir iki kez
vurdum.

Gündüzleri sanat galerisi olarak kullanılıyordu üst katta-
ki daire, demek gece birileri orada kalıyordu.

Kaloriferin demirine iki kere daha vurup kızgınlığımı be-
lirttikten sonra, yan odaya geçip televizyonu açtım.

Kış günü. Dışarısı zifiri karanlık, yan taraftaki apartman-
daki komşular uyumuşlar, ışıkları sönmüştü. Kumandanın düğ-
melerine rastgele basıp, televizyon gecesinin içinde dolaşmaya
başladım.

Her pazar sekizde izlediğim diziyi kaçırmıştım, belki bu
saatte tekrarı olabilirdi. Beni gecenin bu saatinde pek ilgi-
lendirmeyen bir tohum analiz programını geçtim; bir maç oy-
nanıyordu, boş verdim; eski bir aşk filminin öpüşme sahnesi-
ni de geçip başa dönüyordum ki, birden çok sevdiğim, şuh
kahkahalar atarak harika programlar yapan Sarışın'ın deği-

şik konuklarla süslü programının başlamak üzere olduğunu gördüm.

Koltuğuma iyice yerleştim, oturduğum yerde uyuyabilirdim bile. İnce bir battaniyeyi üstüme çektim.

“Bayan Kahkaha ile Bu Gece” programı yeni başlamıştı. Beğeniyordum bu Sarışın’ı, çok doğaldı; programı dikkatle izlemeye başladım. Sarışın açık leylak rengi bir bluz giymişti bu gece. Saçları her zamanki gibi hafif dağınıktı. Karşısında ki “otbilimci” profesöre içtenlikle birtakım sorular soruyordu.

Profesör birkaç kez daha çıkmıştı Sarışın’ın programına, kitabı çok satanlar listesindeydi.

Ağırbaşlı duruşu ve monoton sesiyle lavantanın karaciğere etkisini ve yararlarını anlatıyordu.

“Lavanta suyu gerçekten iyi mi geliyor karaciğer rahatsızlıklarına?” diye sordu Sarışın. Harikaydı bu gece. Profesöre buğulu gözlerle bakıyor, boynundaki zarif, pırlantalı boncukun pırıltısı gözümü alıyordu.

Profesör gözlüklerine hafifçe dokundu.

“Lavanta bitkisi eskiden beri bunun için kullanılır” dedi. “Karaciğer yağlanması, karaciğer yorgunluğu... Hepatit.”

“Peki,” dedi Sarışın. “Nasıl içeceğiz lavantayı?”

“İnce bir tülbentten süzülecek, bir taşım kaynadıktan sonra” dedi profesör, “ılık içilecek.”

“Eskiden annemin, çamaşırların arasına koyduğu bir lavanta torbası vardı. O koku bana çocukluğumu hatırlatır. Onu bulmalıyım!” dedi Sarışın. O şuh kahkahasını patlatıyordu.

Şimdi vedalaşıyordu profesörle.

“Dereotunu mutlaka konuşmamız gerekiyor. Zamanımız doldu bu gece...”

“Evet, dereotunun yararları ve ezilmiş ayva çekirdeği” dedi profesör. “İkisi de şifa.”

“O zaman yepyeni bir programda buluşmak üzere...”

Sarışın profesörü yollamıştı. Hafifçe yakasını düzeltti, belki orada benim göremediğim bir mikrofon takılıydı. Yeni konuyu için hazırды. İzleyicilere döndü.

“Bu gece sizlere bir sürprizim olduğunu söylemiştim” dedi. “İşte sürpriz konum geliyor.”

Stüdyonun içinde pembemsi bir ışık, şöyle bir dolaştı. Sarışın’ın yeni konuyu gelip karşısına oturmuştu.

Oturduğum yerden şaşkınlıkla doğruldum. Olamazdı. Gözlerime inanamıyordum. Gördüğüm gerçek olamazdı.

Kimdi acaba bu? Bu akıl durduran benzerlik nasıl olabilir-di?

Tüm dikkatimi toplamıştım şimdi, Sarışın’ın karşısında Marilyn Monroe oturuyordu. İnanılmaz bir şeydi bu. Birisi onun kılığına girmiş olmalıydı. İyice bakıyordum, o yuvarlak fildişi omuzları, siyah kadife, daracık bluzundan adeta fırlayan göğüsleri, pırıltılı dudakları, yanaklarını gölgeleyen siyah kirpiklerinin baygınlaştırdığı gözleri ve o ünlü “yastık platinesi” saçları ile Marilyn Monroe’nun ta kendisiydi bu. Başkası olamazdı. Onu hiç kimse taklit edememişti bunca yıldır; Madonna erkeksi gelirdi onun yanında bana; bu kedi gibi yumuşacık dişilik, bu hiç modası geçmemiş seksapel, bu eşsiz güzellik yalnızca ona ait olabilirdi.

Evet, ekranda Sarışın’ın karşısında Marilyn Monroe oturuyordu.

Buğulu bir sesle, “Merhaba” dedi.

Şimdiye kadar izlediğim en ilginç programdı bu. Nefesimi tutmuş, şaşkınlıkla Bayan Kahkaha’nın ekrana çıkartmış olduğu Hollywood’un efsane kadını Marilyn Monroe’ya bakıyordum.

Muhteşemdi. Havası çok değişikti. Kirpiklerinin arasından Sarışın’a bakıyordu.

Sarışın, “Hoş geldiniz Marilyn” diye başladı. “Bu gece bazı çok özel şeyleri konuşacağız sizinle. İstersen biraz aşktan

konuşalım, biraz oyunculuktan, 1960'ların Amerika'sından. Ne dersin?"

Ölümünden 47 yıl sonra, sabaha karşı bir televizyon programında, Marilyn Monroe canlı yayındaydı.

"Konuşalım" dedi Marilyn o buğulu sesiyle.

Çok rahattı canlı yayında. Birden fark etmiştim bunu. Marilyn'in daha önce, kendi zamanında canlı yayına çıktığını sanmıyordum. Onunla ilgili bir televizyon programı filan hiç duymamıştım. Belki de 60'lı yılların başında henüz televizyon çok yaygın değildi. Kafam karmakarışıkta aslında. Var mıydı, yok muydu bilmiyordum şimdi. Yoktu herhalde. Şu an acayip bir andı. Rüya filan da değildi. Gerçektir. Bir gece programı televizyon ekranında ne kadar gerçek olabilirse, o kadar gerçektir işte.

Sarışın bazı sorular hazırlamıştı. Şöyle bir göz attı yandaki bilgisayarına.

"Mail yağıyor" dedi. "Ülkenin dört bir yanından mail yağıyor. Sorular, sorular..."

Döndü Marilyn'e, "Sana aşklarını soracağım bu gece," dedi, "eğer izin verirsen."

Acaba karşımda, ekranda gördüğüm bir klon muydu? Birden aklıma gelmişti bu. Ama böyle ise de çok tuhaf, inanılmaz bir şeydi şu izlediğim. Klon ya da gerçek, Kahkaha Kraliçesi'nin programındaydı Marilyn Monroe.

Klon olabilirdi, ama nasıl klonlamışlardı onu? Aklım ermiyordu bir türlü izlediklerime.

Sarışın bilgisayarına bir göz attı.

"Bak, ilginç bir soru geldi" dedi Marilyn'e.

" 'Klonlamışlar mı acaba? Nasıl gerçek olabilir. İzlediğim Marilyn Monroe'nun bir klonu mu' diye soruyor Gaziantep'ten Niyazi Bey..." dedi.

Demek izleyenler şaşkındı, herkes benim düşündüklerimi düşünüyordu.

Marilyn, “Klon filan değilim, ne demek klon?” diye sordu. Sarışın şuh kahkahasını patlattı.

“Bilmiyor! Tabii Marilyn klonun ne demek olduğunu bile bilmiyor. Niyazi Bey, duydunuz mu? Marilyn sizi kendisi yanıtladı” dedi.

Döndü Marilyn’e, “‘İnanamıyorum’ diye yazmış” dedi. “Niyazi Bey inanamıyor senin gerçek olduğuna.”

Ben de oturduğum yerden, Marilyn’in ölümünden 47 yıl sonra gerçek, canlı ve karşımda olduğuna bir türlü inanamıyordum.

“Büyük aşkın Başkan Kennedy miydi Marilyn?” diye sordu Sarışın.

Marilyn’in muhteşem siyah rimelli kirpiklerinin gölgelediği gözlerinden puslu bir hüzün gelip geçti.

“Belki de” dedi.

“Emin değil misin yoksa?”

“Emin değilim” dedi Marilyn. “Gerçekten emin değilim. O günlerde öyle zannediyordum. Ama bugün artık Başkan John Kennedy’nin hayatımın en büyük aşkı olduğundan emin değilim.”

Sarışın şaşırmıştı bir an.

“Bunu söyleyebiliyorsun Marilyn!” dedi. “İlginç. Oysa bütün olaylar, her şey ama her şey o yüzden olmadı mı?”

Birden dehşete düşmüştüm oturduğum yerde.

Sarışın, Marilyn’in esrarengiz ölümünden bahsediyordu. Tüylerim ürpermişti. Olaydan kırk yıl sonra yeniden açılan polis tutanaklarından olayın 1962 yılında bütün dünyaya duyurulduğu gibi bir intihar olmadığı, Marilyn Monroe’nun öldürüldüğü, korkunç bir cinayete kurban gittiği bazı çevrelerce kanıtlanmıştı, biliniyordu artık. En son okuduğum kitap-taki ayrıntılar bir bir gözümün önünden geçiyordu.

“Robert” diye mırıldandı Marilyn. “Robert’i de sevdim, biliyor musun? O daha heyecanlı ve çocuksuydu.”

Bayan Kahkaha heyecandan yerinden fırlamıştı.

“Adalet Bakanı Robert Kennedy” dedi. “Başkan’ın kardeşi.”

“Evet” dedi Marilyn. “Onunla romantik bir ilişki yaşadım. Dokuz çocuklu, evli bir adamdı. Katolik olduğu için boşanması imkânsızdı. Zaten Kennedy’lerde boşanma yoktu” diye mırıldandı.

“Niçin?” diye sordu Sarışın.

Bir yandan da gelen e-maillere bakıyordu.

“Öyle sorular geliyor ki!” dedi. “Kadınlardan, erkeklerden; yurtdışından da geliyor sorular...”

Marilyn’e baktı.

“Demek Robert Kennedy...”

“Şöyle...” dedi Marilyn. “Onunla yaşadığım daha insancıl bir ilişkiydi. Bir partide tanışmıştık. Öylesine bir gece. Kala-balık bir parti. Başkan da vardı partide. John Kennedy. Robert bana vurulmuştu. Hemen hissettim onun duygularını. Genç bir delikanlı gibi tutulmuştu bana. Dans ettik. Heyecan içindeydi.”

“Peki,” dedi Sarışın. “Başkan Kennedy ile aynı anda mı yaşadın Robert ile olan ilişkini?”

Önündeki notlara bakıyordu.

“Los Angeles’teki Beşinci Helena Çıkmazı 12305 n umaralı evine yeni taşınmıştın. Beş altı ay olmuştu galiba taşınalı...”

“Evet” dedi Marilyn. “O ev.”

Sustu bir an.

“Beşinci Helena Çıkmazı’ndaki evim” diye mırıldandı. “Doğru, yeni taşınmıştım oraya. Bir yüzme havuzu vardı. Benim olan ilk ev... Çevresi çimenlikti. Büyük tahta bahçe kapısının yanında ulu ağaçlar vardı...”

Dalıp gitmişti bir an.

Oturduğum yerden o yıllara gitmiştim birdenbire. Okul

yıllarım. Aldığım haftalık bir Amerikan sinema mecmuası. *Photoplay* olmalıydı. Köşedeki Yahudi mecmuacıdan alıyordum bu mecmuaları...

Beşinci Helena Çıkmazı 12305 numaradaki evin bahçe kapısının fotoğrafını ilk kez *Photoplay*'in kapağında görmüştüm. Şimdi tam hatırlayamıyordum, sabaha karşı çekilmiş bir fotoğraf olmalıydı bu. Ya da sabahın erken saatlerinde.

O gün için bir muammanın, 47 yıl boyunca çözülemeyecek bir gizini, hiçbir zaman tam olarak kalkmayacak bir esrar perdesinin, kadere düğüm attığı bir fotoğraftı bu. O zamanlar hiç kimse onun öyle olduğunu bilmiyordu. Fotoğrafta 12305 numaralı villanın geniş bahçe kapısından çıkartılan üstü bej bir battaniyeyle kaplı bir sedye görünüyordu. Çevrede birkaç polis, birkaç sağlık görevlisi vardı.

Fotoğraf renkliydi ama siyah beyaz gibiydi. Tuhaf, hüzünlü bir görüntüydü bu. Sedyenin üstünü kaplayan battaniye hâlâ gözümün önündeydi.

Fotoğrafın altında belki şöyle yazıyordu:

"... Marilyn Monroe öldü. Hollywood'un efsane sarışını Nembutal hapları alarak yaşamına son verdi. Marilyn Monroe 36 yaşında ve sanat hayatının doruğundaydı.

"... Sarışın yıldız evinde ölü bulundu. Yardımcısı Eunice Murray ve psikiyatristi Dr. Ralph Greenson tarafından ölü olarak bulunan Sarışın Bomba Santa Monica Hastanesi morguna götürülürken..."

Marilyn Monroe 4 ağustosun 5 ağustosa bağlandığı o gece, 1962 yılının o tuhaf, gölgeli uzaklığının içinde bir yerlerde ölmüştü.

Uzun yıllar bir intihar olarak tarihe geçen bu olayın bir cinayet olduğunu artık biliyordum. Acımasızca tasarlanmış, Marilyn'e hiçbir kurtuluş yolu bırakmayan, korkunç bir planla işlenmiş bir cinayet. Ölümünün ardından hakkında elliden fazla biyografi, yorum, araştırma kitabı yazılan Ma-

rilyn Monroe bu dünyadan ayrılırken hangi gizleri beraberinde götürmüştü acaba?

Tüm bunlar aklımdan geçerken bir yandan da gözlerim ekrana kilitlenmişti adeta. Sarışın'ın programlarının tutkunuydum zaten. Ama bu geceki program akıl almaz bir şeydi. Beynim dumura uğramıştı sanki, izlediğim bu müthiş karşılıklı konuşma tutkallamıştı beni ekrana. Bir yandan da Marilyn Monroe'yla ilgili bildiğim şeyler kafamın içinde adeta yarışıyor, gecenin bu saatinde kendimi eski zamanların, birikmiş ufak bilgilerin, filmlerin, karmakarışık anıların içinde koşan bir maraton koşucusu gibi hissediyordum.

Ne müthiş bir şeydi bu Bayan Kahkaha'nın Marilyn Monroe'yu programına çıkartması! Olacak iş de değildi bu, inanasım gelmiyordu aslında, ama karşımdaki sarışın bombanın klon filan değil Marilyn Monroe'nun ta kendisi olduğunu anlamıştım.

Birden Sarışın'a ulaşmak istedim. Televizyonun altından akan numaralardan birini çevirirsem ulaşabilirdim ona. Sorabilirdim bir şeyler, işin aslını astarını anlayabilirdim. Acaba Marilyn'in eski bir filminden Sarışın'ın yanına montaj mı yapmışlardı? Belki de eski bir film karesindeki Marilyn ağzını oynatıyor, arkadan playback yapıyordu.

Bak, bu olabilirdi. Neden daha önce aklıma gelmemişti ki bu?

Bayan Kahkaha'nın dahiyane bir buluşu olabilirdi bu.

Daha dikkatle izlemeye başladım Marilyn Monroe'yu.

Hayır, gerçektir. Tümöyle gerçektir ekranda gördüğüm o muhteşem dişi, o ilahe, gerçeğin ta kendisiydi.

İki kadın konudan konuya geçiyorlar, Sarışın Marilyn'e sorular soruyor, Marilyn onu içtenlikle yanıtlıyordu.

Programa mail yağıyordu. Sarışın gelen mailleri kontrol edemez hale gelmişti, bunu itiraf ediyordu.

Marilyn ıslak dudaklarının arasına bir sigara yerleştirip,

pırlantalı bir çakmakla sigarasını yaktı. Gözleri iyice kısılmıştı bir an, baygın bakışlarıyla, platine saçları bir yastığın üstünde kendinden geçmeye hazır gibiydi.

“Durun, durun!” dedi Sarışın. “Sigara içmek yasak. Programda sigara içilmiyor. Sigaranı söndürmen gerek. Yasak çünkü.”

Marilyn şaşırmıştı bir an.

“Yasak mı?”

İçine çektiği dumanı hafifçe üflemişti dışarıya.

“Evet, sigara yasaklandı. Program öncesi söylemeyi unuttum” dedi Bayan Kahkaha.

“Niçin yasak?” diye sordu Marilyn hayretle.

“Sana sonra anlatırım. Amerika’da da yıllardır yasak. Kapalı yerlerde içmek bizde de yasaklandı. Ekranda hiç içilemez zaten.”

Marilyn sigarasını söndürecek bir yer arıyordu.

Arkadan bir tabla getirmişlerdi. Sarışın yıldız sigarasını isteksizce ona uzatılan kristal tablada ezerek söndürdü.

“Ne diyorduk?”

“Evimden bahsediyorduk...”

“Evet, Beşinci Helena Çıkmazı 12305 numaradaki Meksika stili evin. Oraya yeni taşındın...”

“Evet, beş ay oldu” dedi Marilyn.

Oturduğum yerde iyice dikleşmiştim. Demek Marilyn Brentwood’daki Meksika stili villasına geçeli 5 ay olmuştu. Zaten bu yeni evinde topu topu 5 ay yaşamıştı. Tüylerim yeniden diken diken oldu. Beyazperdenin bu eşsiz ilahesi yeni evine taşındıktan 5 ay sonra yatak odasında ölü bulunmuştu.

Son günleriydi demek karşımda gördüğüm Marilyn Monroe’nun. Aslında her şey karmakarışık. 47 yıl olmuştu o öleli, ama canlı yayında karşımda olduğuna göre şu an, değişik bir zamanın ve gerçeğin içinde yaşıyor olabilirdi. Benim yaşadığım bütün bu olaylar, Sarışın’ın programı, şu geceyarısı-

nı geçmiş zaman, dışarıdaki karanlık ve sessiz gece; her şey bir başka boyuttan dünyanın ve yaşamın bana verilmesi olabiliirdi. Bir yandan karışık kafam bunları bulup, düşünüp, çözmeye çalışıyordu, bir yandan da büyük bir açlıkla, adeta susuzlukla, ekranda konuşan iki güzel kadının söylediklerinin bir kelimesini bile kaçırmamaya çalışıyordum.

Cep telefonum elimdeydi. Sürekli çeviriyordum ekranın altından akıp duran iki telefon numarasını. Boşuna uğraşıyordum, numaralar sürekli meşguldü.

Üstelik dikkatim dağılıyordu. Aramaktan vazgeçtim, telefonumu bıraktım.

Bayan Kahkaha elindeki bir nota baktı. Bir yandan da bilgisayarını kontrol ediyordu.

“1 mart 1962’de, ayda 320 dolar ödeyerek aldın bu evi” dedi.

“Evet” diye yanıtladı Marilyn Monroe. “İlk defa kendi başıma yaşadığım bir evim oluyor. Yeni yeni dekore ediyorum orayı. Meksika’dan bazı süs eşyaları getirdim. Ismarladığım kırmızı kadife koltuk yeni geldi, daha açılmadı ambalajı. Misafir odasında duruyor.”

Şimdi bir koleksiyonerdeydi bu koltuk. Okumuştum. Marilyn’in ölümünden uzun yıllar sonra yapılan bir müzayede de çok yüksek bir fiyatla alıcı bulmuştu. Los Angeles’te bir yerdeydi. Sarışın Bomba o koltuğun üstüne hiç oturmamıştı, eve gelmiş olan, sipariş edilmiş başka eşyaların da bir kısmı o günlerde paketleri henüz açılmamış bir halde evin bazı odalarında duruyorlardı.

“Seramikler...” dedi Sarışın. “Evinde, duvarlarda, banyoda, mutfakta rengârenk seramikler var. Mavi, yeşil ve altın renkli seramikler...”

“Evet” dedi Marilyn. “Seramikler Meksika’dan. Ev cıvıl cıvıl olsun istedim.”

“Renkleri seviyorsun. Buzdolabın da mavi renkli bir Hotpoint.”

Marilyn tatlı tatlı gülümsedi.

Çocukluğunu bir yetimhanede geçirmişti, biliyordum. Los Angeles'teki Holly Grove yetimhanesinde. Annesi bir şizofrendi, Marilyn çocukken tacize uğramış ve yetimhaneye verilmişti.

Onun için bu evin, kendi evinin, kendisine ait olan bir yuvanın ne kadar önemli olduğunu hissedebiliyordum.

Bayan Kahkaha, "Evin girişindeki eşğin tam önünde, armalı bir seramiğin üstünde bir yazı var" dedi. "İlginç bir yazı bu. Latince. Yanılmıyorsam 'Cursum Perficio' yazıyor."

"Evet" dedi Marilyn. "Tam girişte yerdeki fayansın üstündeki yazı bu. 'Cursum Perficio.' "

"Peki, acaba ne demek Cursum Perficio?" diye sordu Sarışın. "Biliyorsunuzdur anlamını. Siz mi yazdırdınız onu oraya?"

"Hayır, ben yazdırmadım. Evi aldığımda o yazı vardı. Oradaydı" dedi Marilyn. "Anlamı şu: 'Yolumu tamamladım.' "

Sarışın heyecan içindeydi.

"'Cursum Perficio', 'Yolumu tamamladım' mı demek?"

"Evet" dedi Marilyn. "'Yolumu tamamladım' demek."

"Peki, neler hissettiriyor bu yazı sana? Yani her gün onun üstüne basarak geçerken ne hissediyorsun?"

Bayan Kahkaha'ya bir kez daha hayran olmuştum. Müthiş bir soruydu bu. Belki de Marilyn Monroe'ya sorulan en anlamlı soruydu.

Tir tir titriyordum.

Marilyn'in ölümünü, ölümün onun çok yakınında olduğunu, belki de o evin içinde olduğunu anlatıyordu sanki bu Latince söz.

Ama Marilyn gayet sakindi.

"Bu yazı bana huzur veriyor" dedi.

O an öyle şeyler hissediyordum ki, ağlayabilirdim.

Marilyn dünya yüzündeki zor yolculuğunun son durağını

bilmeden bulmuştu ve bunun ona huzur verdiğini söylemişti.

Kuşkusuz hiçbir şeyin farkında değildi. Olacakları bilmiyordu. Bir yolculuğu tamamlamış olmak ona yalnızca huzur veriyordu.

Birden aklıma gelmişti.

İrlandalı şarkıcı Enya, *Waterwork* adlı albümünde “Cursum Perficio” diye garip, insanın içini ürperten bir şarkı söylüyordu.

“Cursum Perficio”

Enya’nın bu albümünü sabah olunca hemen satın almalıydım. Bir yerde okumuştum bunu. Enya bestelemiş olmalıydı bu parçayı. Acaba *Waterwork* adlı albümü piyasada var mıydı?

Bu şarkıyı dinlemek için dayanılmaz bir istek duyuyordum içimde. Şu konuşmalardan sonra, Marilyn’in “Cursum Perficio”nun ne olduğunu kendi sesiyle anlatmasından sonra, Enya’nın bu şarkısı mutlaka dinlemem gereken bir şey olmuştu benim için. Acaba onu bulabilecek miydim?

“Banyo renkli seramiklerden oluşuyor. Ortada yuvarlak, köpük banyosu için bir küvet...”

“İçine girince boynuma kadar pembe, kokulu köpüklerle kaplanmış olmam hoşuma gidiyor” dedi Marilyn.

“Ama kronik uykusuzluk çekiyormuşsun. Bazen masaj yardımıyla uykuya dalabiliyormuşsun. Yatak odanda gün ışığı geçirmeyen siyah perdeler varmış. Yerlere kadar siyah perdeler...”

“Evet” dedi Marilyn doğallıkla. “Geceden nefret ederim. Ter içinde, haykırarak uyandığım olur. Belki... Belki çocukluğum gelir aklıma” diye mırıldandı. “Masörüm Ralph Roberts’in yardımıyla uykuya daldığım çok olmuştur.”

Sarışın, Marilyn’in gözlerinin içine baktı.

“Uyku hapları kullanıyorsun...”

Marilyn büyük bir içtenlikle, “Evet, kullanıyorum” dedi.

“Psikiyatristim var. Dr. Greenson reçeteyle verir onları bana.”

Bayan Kahkaha internetteki bilgileri hızla tarıyordu bir yandan.

“Dr. Ralph Greenson” dedi. “Psikiyatristinin hayatında çok önemli bir yeri var. Örneğin, son 31 günde 28 kez seans yapmış seninle Dr. Greenson.”

“Sayısını bilmiyorum” dedi Marilyn.

“Nerede oluyor bu psikiyatri seansları?”

“Doktorun ofisinde, evinde, benim evimde” dedi Marilyn.
“O an neresi müsaitse.”

“Anlıyorum” dedi Sarışın.

Dinlerken konuşmaları Dr. Ralph Greenson’u düşünüyordum. Mutlaka âşıktı Marilyn’e. Bundan emindim.

Bu karşımdaki şahane yaratıkla o kadar sık ve yalnız beraber olup da ona tutulmamasının imkânı yoktu Dr. Greenson’un.

Marilyn ile ilgili okuduğum bazı biyografilerde hafifçe değiniliyordu buna. Greenson’un onu tümüyle kendi kontrolü altında tutmaya çalıştığı yazılıyordu. Kâhya kadın Eunice Murray’ı Marilyn’in evine onun bilhassa, ünlü hastasının her yaptığından, eve her giren çıkandan haberdar olmak için yerleştirdiği söylenenler arasındaydı. O zamanlar 59 yaşında olan Eunice Murray, Marilyn’in öldüğü gece evdeydi. Mutlaka her şeyi biliyordu. Polise o gece ve ileriki günlerde verdiği ifadeler çelişkiliydi.

Marilyn’in ölümünden sonra 20 yıl yaşamış, ölümünden önce bir gazeteciye, çok şey bildiğini ama hiçbir şeyi söyleyemediğini anlatmıştı.

Bunun dışında hiçbir şey söylememişti Bayan Murray. O gecenin sırlarını kendisiyle birlikte sonsuza kadar götürmüştü böylece.

Niçin konuşmamıştı?

Bütün bu insanları, Marilyn'in cesedini bulan doktorları, odaya ilk giren polisi, avukatları, dedektifleri konuşmaktan men eden şey neydi?

Bu ölüm olayıyla ilgili bütün dosyalar niçin alelacele kapatılmıştı?

Aradan geçen 47 yıldan sonra yavaş yavaş birtakım gerçekler ortaya çıkıyordu Marilyn Monroe'nun ölüm gecesiyle ilgili. Ama şahitlerin çoğu ölmüştü. Bir kısmı da çok yaşlıydı.

Ama iki ambulans şoförü konuşmuştu. Şoförlerden biri, Marilyn'i 4 ağustos 5 ağustosa bağlayan gece koma halinde hastaneye götürdüğünü, ambulansın evden çağrıldığını anlatmıştı. Demek ki şimdiye kadar söylendiği ya da fotoğraflarla gösterildiği gibi, Marilyn Monroe yatak odasında, elinde beyaz telefonu, yatağının üstünde yüzükoyun, çırlıçılak yatarken ölmüş olarak bulunmamıştı!

Odaya ilk girenlerden polis memuru Çavuş Jack Clemmons, "Uyku ilacı ile intihar etmiş birinin öyle dümdüz yatması olanak dışı gibi gelmişti bana cesedi ilk gördüğüm an" demişti.

"Cesedi gördüğüm an bu işte bir tuhafılık olduğunu hissetmiştim. Çok düzgün yatıyordu. Sanki yatağın üstüne yerleştirilmişti."

Devam ediyordu Çavuş Clemmons.

"Başucundaki ufak yuvarlak sehpanın üstü boş Nembutal şişeleri ile doluydu. Yerlere de kapsüller saçılmıştı.

"Masaya yaklaşp baktım. Ne tuhaf şey, ortada su ya da bardak yoktu. Yani Marilyn Monroe'nun 95 Nembutal kapsülünü yutabileceği bir likit görünmüyordu çevrede. Bu çok tuhafıma gitmişti. Hiçbir insan susuz o kadar hapa yutamazdı."

Marilyn'in otopsisini yapan genç Dr. Thomas Noguchi de şöyle demişti:

"Marilyn'in midesi boştu. Nembutal ya da başka hiçbir ilacın izine rastlamadım midesinde. Ama kanda ve karaciğerde

öldürücü dozda, birkaç kişiyi öldürebilecek kadar Nembutal ve kloralhidrat vardı.”

Otopsi yarım bıraktırılmıştı. Otopsi raporları kaldırılmış, sonra da tuhaf bir şekilde yok olmuşlardı.

Marilyn’in vücudunda çürükler vardı.

Şimdi ben bu geçmişteki olayları düşünerek, karşımdaki inanılmaz güncel olayı, canlı yayını kaçınyordum. İki kadının ekrandaki sohbeti devam ediyordu. Ambulans şoförü. Artık çok yaşlı bir adam olan ambulans şoförünün anlattıkları akıllara durgunluk verecek bir şeydi. Besbelli zamanında parayla susturulmuştu yaşlı adam, aradan yıllar geçtikten sonra daha fazla taşıyamamıştı bu yükü besbelli.

“Evden telefonla çağrıldım” demişti. “Ön koltuğa bir erkek bindi. Evdekiler panik içindeydiler. Sonradan Marilyn Monroe olduğunu anladığım kadın bir battaniyeye sarılmıştı. Kendinde değildi. Arkada ekip, ona oksijen maskesi takmış, hayatta tutmaya çalışıyorlardı. Ama yarı yolda ölmüştü. Pek tabii ki bir ölüyü hastane kabul etmezdi. Yeniden onu aldığım eve döndük. Beşinci Helena Çıkmazı 12305 numaraya...”

47 yıllık hikâyeyi bir saniyede çürüten, işte yaşlı ambulans şoförünün bu anlattıklarıydı.

O gece polis memuru Çavuş Jack Clemmons Beşinci Helena Çıkmazı’ndaki 12305 numaralı eve çağrıldığında Bayan Murray etrafı temizliyor, vakit sabaha karşı olmasına rağmen çamaşır makinesinde çamaşır yıkıyor, bir yandan da kurutucu çalışıyordu.

Çavuş Clemmons’un dikkatini çekmişti bu.

Düşüncelerimden sıyrılarak ekrana döndüm. Sarışın güzel bir kahkaha patlatmıştı. Marilyn de tatlı tatlı gülüyordu.

Onun canlı yayında bu kadar rahat olması şaşırtmıştı beni, bildiğim kadarıyla film çekimleri sırasında bazen Marilyn tutuklaşır, bir sahne belki 25 kere çekilirdi.

Demek ki televizyonda rahattı. Hiç bilmediği bir şeydi

onun televizyon. Bayan Kahkaha'nın da payı büyüktü bu işte. Konuklarını rahatlatıyor, onlarla kırk yıllık dost gibi konuşabiliyordu.

Neye gülüyorlardı acaba, gülmekten katılıyorlardı. Kaçır mıştım işte programın belki de en can alıcı yerini. Kafam gerilere kayıp gitmişti, o 4 ağustos 5 ağustosa bağlayan boğucu geceye.

Birden yayın kesildi. Televizyon tuhaf bir çıtırtı çıkartarak karardı.

Bayan Kahkaha ve Marilyn Monroe yok olmuşlardı.

İnanamıyordum böyle bir şeyin olabileceğine. Elimdeki kumandanın düğmelerine deli gibi basıyordum. Hiçbir kanal çıkmıyordu. Televizyon ölmüştü.

Olacak iş değildi bu. Sabaha karşı, bu saatte ne yapacağımı bilemiyordum. Çanakta bir problem olmuştu herhalde.

Korkunç bir ümitsizliğe kapıldım bir an. Yakaladığım eşsiz bir şans kaybetmiş gibiydim. Bana kapıları aralanan inanılmaz bir dünya birden kapanmıştı. Deli olmamak işten bile değildi.

Ne yapabilirdim, acaba ne yapabilirdim? Hızlı düşünmeye çalışıyordum. Program her an bitebilirdi.

Marilyn'e ve Bayan Kahkaha'ya yeniden ulaşmam gerekiyordu. Odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyor, çanak antencinin verdiği kartı nereye koyduğumu hatırlamaya çalışıyordum.

Kartı bulsam da, adama bu saatte ulaşmam imkânsızdı.

Birden, yaşadığım bütün bu olaylar karşısında ne kadar çaresiz olduğumu düşününce büyük bir umutsuzluğa kapılmıştım.

Ekran ne tuhaf bir şeydi. Tam burada, yanımda gibiydiler on dakika önce ikisi de; işte şimdi bir bağlantı bozukluğu yüzünden karanlık gecenin içinde yok olup gitmişlerdi.

Ne yapabilirdim?

Düşünmeye çalışıyordum.

Televizyon birden canlanıverdi. Gittiği gibi gelmişti. İnamıyordum.

Stüdyoda Marilyn Monroe ve Bayan Kahkaha yeniden karşılıklı oturuyorlardı.

Alıcı kendiliğinden düzelmiş olmalıydı. Mucize gibi bir şeydi bu.

Konuşmalar devam ediyordu. Herhalde on dakikalık bir kesinti olmuştu. Belki daha kısa.

Ama işte şimdi gene gelmişlerdi. Yerlerinde oturuyor, soh-bete devam ediyorlardı.

“Neler dinliyorsun?” diye sordu Sarışın.

“Frank Sinatra” dedi Marilyn.

Gene bir kitapta okuduğum polis memuru Jack Clemmons’un şu dedikleri gelmişti aklıma:

“Marilyn Monroe’nun yatak odası, onun gibi bir yıldızın yatak odası gibi değildi. Ne bileyim ben, odaya ilk girdiğimde aklıma gelen bir şeydi bu. Sanki bir dağınıklık toplanmıştı. Dediğim gibi yatağın yanındaki ince ayaklı yuvarlak sehpanın üstündeki boş ilaç kutuları, yerdeki birkaç film senaryosu olduğunu tahmin ettiğim dosya... Yer, kalın beyaz tüylü bir halı ile kaplıydı. Fazla boş gelmişti oda bana. Hiçbir kâğıt, hiçbir mektup, hiçbir şey yoktu ortada...”

Oysa, 5 ağustos sabahı çekilen yatak odasının fotoğraflarında yerlere saçılmış kâğıtlar, dosyalar görünüyordu.

Oda toplanmış, her şey kontrol edilmiş, ondan sonra yeniden giydirilip kuşatılmıştı sanki.

Bazı şeyler aranmış, alınmış, oda temizlenmiş, sonra gene dağınık, doğal bir hale sokulmuştu.

Kim yapmıştı bunu?

Polis olay yerine Marilyn Monroe’nun ölümünden beş saat sonra çağırılmıştı. Aradan geçen yıllar bu gerçeği ortaya koyuyordu. Acaba aradaki o zamanda neler olmuş, kimler oda-

da neler aramış, neleri bırakıp neleri koymuştu?

Marilyn Monroe yatağına yüzükoyun bırakılmıştı. Sağ elinde beyaz telefonu. Muhteşem bacakları yan yana ve dümdüz...

Aklımdan o gece olanları, tüm varsayımları, biyografi kitaplarında okuduklarımı, zamanın silip yok ettiği anıları, hüznü rüyaları, o tuhaf, yıllar yılı kımıldamamış tozlu esrar perdesini, bir türlü aydınlanmayan bu karanlık olayı çıkartıp, kendimi ekrandaki konuşmalara yönlendirdim.

Sarışın, oyuncu oyuncu gülümsüyordu Marilyn'e.

"İki telefonun var" dedi. "Birisinin rengi pembe. Birisi beyaz. Pembe telefonunun numarası 476 18 90, beyaz telefonunun numarası ise 472 48 30."

Marilyn şaşırmıştı.

Dikkatle dinliyordu Sarışın'ı.

Sarışın devam etti.

"Pembe telefonun numarasını bütün dostlarına veriyorsun. Ama beyaz telefon yalnızca özel kişiler için..."

Marilyn ufak bir hayret çığlığı attı.

"İlginç" dedi. "Bu ayrıntıları, telefon numaralarımı bilmen çok ilginç. Bütün bu söylediklerin gerçek. Ama çok şaşırdım. Bunları nereden bulabildin?"

Kahkaha Kraliçesi o ünlü kahkahasını patlatmıştı.

"Marilyn," dedi, "işte bu da benim sırrım!"

"Müthişsin" dedi Marilyn. "Hayretler içinde kaldım doğrusu."

"Şimdi," dedi Sarışın, "biraz ara veriyoruz ve telefonlar!"

"Reklamlar mı?" diye sordu Marilyn.

"Evet, şimdi reklamlar. Reklamlardan sonra konuşmaya devam edeceğiz. İkinci sürpriz konuğum stüdyoya girmek üzere. Konumuz Marilyn Monroe, sohbetimiz reklamlardan sonra devam edecek. Sakın bizden ayrılmayın" dedi. Tatlı tatlı göz kırptı izleyicilere.

Merak içindeydim. Sarışın bu ilginç konuklarla nasıl bağ-

lantıya geçebilmişti? Akıllara durgunluk veren bir şeydi bu. Hollywood'un en esrarengiz, hiçbir zaman çözülemeyen bu olaylarına, sarışın seks bombası Marilyn Monroe'nun yaşamına ve ölümüne değinen bu program mutlaka her evde heyecanla izleniyor olmalıydı.

Reklam arasından yararlanıp, koşarak tuvalete gittim. Söyle bir göz attım musluğun üstündeki aynaya. Gözlerim heyecandan pırıl pırıl parlıyordu, geçmiş gitmiş bir dünyanın izlerini yakalayabilmenin o tuhaf heyecanı sarmıştı ruhumu. Yüzüme bir su çarpıp televizyonun başına döndüm. Koltuğun yanına bıraktığım ufak bir kâğıt parçasına Marilyn Monroe'nun pembe ve beyaz telefonlarının numaralarını not etmiştim.

Bunlar eski Los Angeles telefon numaralarıydı. Tarih olmuşlardı artık, ama gene de ilgimi çekmişlerdi.

Televizyonda reklamlar devam ediyordu. Perdeyi hafifçe aralayıp, yandaki apartmanın ışıklarına bir göz attım. Gerçekten üst katlarda birkaç ışık yanıyordu. Mutlaka Sarışın'ın programını izliyordu insanlar, bu programın duyurusunu nasıl olmuş da kaçırmıştım? Kapsamlı bir program olduğu belliydi.

Böyle bir canlı yayın Bayan Kahkaha'ya mutlaka bir ödül getirecekti. Geçmişi capcanlı olarak günümüze getirerek, inanılmaz bir başarıya imza atmıştı. Böyle düşünüyordum.

Sabaha karşı şu saatte, bu karanlık kış gecesinin içinde, benim de geçmişimin unutulmaz bir parçası olan yılları, olayları, anılarımda kalmış onlarca şeyi ekranda konuşturarak, hayatımı, düşüncelerimi, ilk gençliğimi pat! diye önüme getirmiş, duygularımı bir Amerikan mikserinde çırpıp gibi çırpılmıştı. Hayat denen olayın derin anlamını ve gölgelerini bir an için, bir bohça açar gibi önüme açmış, beni derinden sarsmayı ve etkilemeyi başarmıştı.

Oturmuştum yerime.

Bir cep telefonu reklamı vardı şimdi ekranda. Sabırsızlıkla reklamların bitmesini bekliyordum.

Programda verilen numaralardan birini çevirdim. Sürekli meşgul işareti veriyordu, telefonlar kilitlenmiş olmalıydı.

Marilyn'in ekranda Sarışın tarafından verilen pembe ve beyaz telefonlarının numaralarına gitmişti gözüüm, laf olsun diye beyaz telefonun numarasının önüne uluslararası kod numarasını ekleyip tuşladım.

Ekrandaki program neredeyse başlayacaktı. Arkama bir yastık koyup, iyice yerleşmiştim yerime, birden karşı taraftaki telefonun çaldığını fark ettim.

Hayretler içinde kalmıştım.

Demek hâlâ geçerliydi bu elli yıllık eski telefon numarası. Telefon açıldı.

"Alo?" dedi bir kadın sesi öteki uçtan.

Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu sanki. Sesimi zor bulup "Alo!" dedim.

"Alo, alo!" diyordu karşı taraftaki kadın sesi.

"Alo? Kiminle görüşüyorum?" diye sordum.

"Siz nereyi aradınız?" dedi kadın.

"Marilyn Monroe'yu aramıştım" kelimeleri döküldü ağzımdan.

"Miss Monroe şu an meşgul" dedi kadın. "Yarım saat sonra ararsanız..."

Hayretten dilimi yutacak hallere gelmiştim.

"Marilyn Monroe'nun evi mi gerçekten?"

"Marilyn Monroe'nun evi" dedi kadın. "Kim aradı diyeyim?"

"Ben yarım saat sonra ararım kendisini. Bu özel telefonu değil mi?"

"Özel telefonu" dedi kadın. "Kendisi şimdi psikoterapi seansında. Özür dilerim, bağlamam imkânsız."

Birden, "Bayan Murray, siz misiniz?" diye sordum.

“Evet, ben Eunice Murray” dedi kadın.

Karşımdaki, Beşinci Helena Çıkmazı’ndaki 12305 numaralı evde Marilyn’in yardımcılığını yapan, cinayet gecesi olanların bütün ayrıntısını bilen ve hiçbir zaman konuşmayan, Dr. Greenson’un Marilyn’in evine gözcü olarak yerleştirdiği söylentileri dolaşmış olan Eunice Murray’dı!

“Bayan Murray” dedim. “Bu telefondan başka bir zaman size gene ulaşabilir miyim?”

Kadın telefonun öbür ucundan, “Miss Monroe terapidayken ulaşabilirsiniz” dedi. “Bir şey mi vardı?”

“Size bazı şeyler sormak istiyordum Bayan Murray.”

“Ne gibi?”

“O yıllarla ilgili birtakım şeyler Bayan Murray. Eski yıllarla ilgili şeyler...”

Kadın şaşırılmıştı. Sesinden anladım.

“Hangi eski yıllar?” diye sordu. “Pek anlayamadım söylediginizi.”

“1962 yılıyla ilgili şeyler...”

“İçinde bulunduğumuz yıl” dedi kadın.

“1962 yılında mıyız?” diye sordum şaşkınlıkla.

“Kuzum” dedi Bayan Murray. “Marilyn’in bir hayranısınız, anladım. Sizi onunla konuşturacağım. Ama ne istediğinizi tam anlayamıyorum. Herkesi de ona bağlayamam, biliyorsunuz. Arayan çok ve yoruluyor.”

“Biliyorum Bayan Murray. 1962’nin hangi ayındasınız?”

“Siz ne tuhaf şeyler soruyorsunuz” dedi kadın karşı taraftan. “Ağustostayız tabii.”

Nefesimi tutmuştum.

“Ağustosun kaç? Ne olur söyleyin Bayan Murray, bugün ağustosun kaç?”

“Ağustosun üçü” dedi Bayan Murray. “Ama biraz fazla oldunuz artık siz. Her kim iseniz. Bu garip sorular; anlamsız saçma sapan şeyler... İşlerim var benim içeride. Fırında kek

vardı. Bakmam lazım, yanacak.”

“Özür dilerim Bayan Murray” dedim. “Lütfen bağışlayın. Sizi tuttuğumun farkındayım. Arayacağım gene sizi, hoşça kalın.”

“Güle güle” dedi Bayan Murray’ın sesi.

Telefon kapanmıştı.

Bayan Eunice Murray ile konuşmuştum. Sesi hâlâ kulağımdaydı. Anaç bir sestiydi bu.

Sıtmalılı gibi zangır zangır titriyordum.

3 ağustos 1962’de Bayan Eunice Murray ile konuşmuştum. Marilyn içeride terapidaydı.

Ölümünden tam bir buçuk gün önce.

Televizyondaki reklamlar bitmek üzereydi. Kendime gelmek için banyoya koştum. Yüzüme yeniden bir su çarptım. Aynada gözlerime baktım. Gözlerimde şaşkınlık ve korku vardı. Korkmuştum. Ne tuhaf şey, neden olduğunu bilmiyordum ama korkmuştum. Belki olaylara bu kadar yakın olmaktan, böyle tuhaf, akıl almaz bir bağlantıyı kurmuş olmaktan ürkmüştüm.

Hayat ne garip şeydi. Sanki insanı ileri ve geri çeken güçlü ipler vardı. Ben onların arasına düşmüştüm, kurtulamıyordum bir türlü.

İnsan beyni, belleği her zaman şaşırtmıştı beni. Rüyaşlar sanki yaşamın asıl süregelen bir parçasıydı, tir tir titriyordum işte.

İltihaplı bir dişim çekildiğinde de böyle olmuşum. Eve döndüğümde zangır zangır titremiş, kollarımı, ayaklarımı koyacak yer bulamamıştım.

Bir antibiyotik alınca yavaş yavaş geçmişti içimin üşümesi ama sarsılmıştım.

Telefonda duyduğum ses.

Eunice Murray’ın mesafeli sesi.

Konuştüğümüz günün tarihi, ona göre 3 ağustos 1962.

Bundan tam 47 yıl önce sıcak bir gün.

Tam yeniden düşüncelere dalyordum ki televizyonda Bayan Kahkaha'nın programının başladığını gördüm.

Oysa, Marilyn Monroe ile ilgili eski bir kitabın içinde Bayan Murray'ın bir fotoğrafı olacaktı. Ona bir bakmak istemiş-tim. Ama program başlamıştı, koltuğuma oturdum.

Bayan Kahkaha makyajını tazelemiş olmalıydı. Daha da hoş görünüyordu şimdi, leylak rengi bluzunun kolunu hafif-çe düzeltti, yaka mikrofonunu belli belirsiz bir hareketle kontrol ettikten sonra, "Sevgili izleyiciler. Marilyn Monroe ile sohbetimiz devam edecek. Ama şimdi karşımda bambaş-ka bir konuğum var. Sizlerle çok gizemli şeyler paylaşacağız bu gece. Bakalım konuğumuz bize neler anlatacak?" dedi.

Marilyn Monroe gitmişti. Yerinde kalın, kahverengi çerçe-veli gözlüklü, babacan yüzlü, geniş omuzlu, sarışın bir adam oturuyordu.

"Hoş geldiniz Bay Clemmons" dedi Sarışın. "Sizi izleyicile-rimize tanıtayım. Uzaklardan geldiniz. Çavuş Jack Clem-mons beni kırmadı ve bu gece program konuğum olmayı ka-bul etti. Kendisi Los Angeles Batı Polis İstasyonunda, 4 ağustos gecesi nöbetçi olan dedektif."

Jack Clemmons hafif bir tebessümle izleyicileri selamladı. Sarışın devam etti.

"Bay Clemmons Marilyn Monroe'nun ölümünden sonra ya-tak odasına giren ilk dedektif. Bu bakımdan onun görüşleri ve yorumları çok önemli o geceyi aydınlatmak bakımından."

Demek ölümünden sonra Marilyn'in odasına ilk giren polis buydu. Aklım duracak gibiydi. Olacak şeyler değildi televiz-yon programında izlediğim bütün bu şeyler ama müthiştiler.

Birden fark etmiştim, ben ne kadar gerçeksem onlar da o kadar gerçektiler.

Bu gece sabaha karşı izlediğim bütün bu kişiler benim ger-çek olduğum kadar sahiciydiler; Marilyn Monroe sahiciydi,

Sarışın sahibiydi, şimdi de dedektif Jack Clemmons birtakım gerçekleri anlatmak için hazırlanmış, sözün kendisine bırakılmasını bekliyordu.

“Buyurun Bay Clemmons” dedi Bayan Kahkaha. “O gece, daha doğrusu sabaha karşı, neler gördünüz ve yaşadınız? Tarihi bir konumdasınız. Olay yerini ilk gören polissiniz. İlk izleniminiz neydi?”

Dedektif Clemmons hafifçe öksürerek genzini temizledi. Anlatmaya başladı.

“4 ağustos gecesi karakolda ben nöbetçi idim. Sabaha karşı saat 4.35’te kahvemi içerken telefon çaldı. Kendini Dr. Hyman Engleberg olarak tanıtan bir erkek sesi, 36 yaşında Marilyn Monroe adlı bir kadının öldüğünü rapor etti. Verilen adresi bir kâğıda not ettim ve yerime bir arkadaşımı bırakarak Beşinci Helena Çıkmazı’ndaki 12305 numaralı eve vardım.

“Büyük, tahta bahçe kapısının önünde iki araba vardı. Bana evin kapısını bakımlı, orta yaşlı bir kadın açtı. Eunice Murray olduğunu söyledi adının. Evin bakıcısıydı.

“‘İntihar mı?’ diye sordum.

“‘İntihar’ dedi.

“Saat 12.30’da o bulmuştu Marilyn’i.

“Yatak odasına girdiğimde iki doktor karşılıklı oturuyorlardı. Birisi bana telefon eden Dr. Hyman Engleberg, diğeri ise psikiyatrist Ralph Greenson idi. İkisi de Marilyn Monroe’nun doktorlarıydılar.

“Ralph Greenson gözlerini yere dikmiş, öylece oturuyordu. Bana baktığında, yüzünde normal olmayan, tuhaf bir ifade gördüm. Dahiliyeci olan Dr. Engleberg’in yüzünde büyük bir umutsuzluk göze çarpıyordu. Eunice Murray ise korkmuştu. Hissettim bunu.

“Ceset geniş yatakta diyagonal olarak yatıyordu. Üstüne bej bir çarşaf örtülmüştü. Çarşafı kaldırıp baktım. Gerçekten Marilyn Monroe idi ölü. Makyajsızdı. Yüzükoyun yatıyordu.

Gövdesi kaskatıydı.

“Dr. Greenson sağ elinde beyaz telefonunun olduğunu, telefonu kendisinin kaldırıp yerine koyduğunu söyledi.

“Zaman meselesi kafama takılmıştı. Bütün bu gördüklerimde bir tuhaflık vardı. Marilyn söylendiği gibi 12’de öldüyse eğer, aradan dört buçuk saat geçmişti. Bu iki doktor, bu ölüm olayını haber vermekte niçin bu kadar geç kalmışlardı?

“Sordum onlara niçin daha önce karakolu aramadıklarını...

“ ‘Konuşmaya dalmışsınız’ dediler.

“Bu, böyle donanımlı iki profesyonel kişiden duyulabilecek tuhaf bir yanıtı.

“ ‘Ne konuşuyordunuz?’ diye sordum.

“Sustular. İfade vermeye mecbur değillerdi.

“Eunice Murray odadan odaya dolaşıyor, etrafı topluyor, birtakım şeyleri çöpe atıyor, buzdolabını boşaltıyor, çöpleri torbalara koyuyordu.

“Bir çamaşır makinesi ve kurutucu sürekli çalışıyordu çamaşır odasında. Onların monoton sesi iç sıkıntısı yaratan sessiz bir inilti gibi yankılanıyordu evin içinde. Bayan Murray, patronu ölmüş, içeride yatakta yatarken niçin bu işleri yapıyordu?

“Sorduğumda, ‘Birazdan savcı gelir, her şey tertemiz ve düzenli olmalı’ dedi.

“Marilyn’in havluları ve çarşafları bir süre sonra yıkanmış, kurutulmuş ve dolaplarına titizlikle yerleştirilmişti.

“Eunice Murray kıpır kıpır, sabaha karşı bu garip dekorun içinde hamaratça çalışıyor, sanki geride kalmış son izleri de temizliyordu.

“Tuhafıma gitmişti bütün bunlar. Odanın boşluğu, yatağın yanındaki sehpadaki boş Nembutal şişesi. Bu düzen, bu sessizlik.

“Çevrede bir sürahi ya da bardak görünmüyordu. Su içile-

bilecek hiçbir şey yoktu. Banyoda tamirat olduğu için musluktan su da akmıyordu. Kontrol etmiştim. Marilyn kapsülleri nasıl yutmuştu acaba?”

Sarışın söze girdi.

“Bay Clemmons, sabaha karşı girdiğiniz odada bir gariplik hissettiniz o zaman?”

“Evet, her şey çok garipti. Daha önce hapla intihar vakası çok görmüştüm. Hiçbiri böyle değildi. Bu da önemli bir şey” dedi Jack Clemmons. “Sanki 12.30’dan çok önce ölmüş gibiydi Marilyn. Çarşafı açıp cesedi incelerken bunu fark ettim. Çoktan katılaşmıştı. Kaskatıydı, yüz üstü çevirmek zor olmuştu.

“Ne kadar hazindi, ölümü ile yaşadığı zamandan daha çok meşhur olacak bu ünlü vücuda bakıyordum. Platine saçları yastığın üstüne dağılmıştı. Muntazam bir şekilde oraya yatırılmış gibi bir hali vardı. Evet, gerçekten büyük bir gariplik vardı her şeyde. Dediğim gibi doktorların bu kadar vakit geçirmiş olması çok tuhafıma gitmişti.”

Sarışın gelen e-maillere bir göz attı.

“Yani siz, bu ölümü intihar olarak görmediniz. Algılamadınız öyle...”

“Hayır, intihar gibi gelmemişti bana Marilyn Monroe’nun ölümü. Ama insan o an başka bir şey düşünemiyor, doktorları yanında, kâhya kadın evde... Gene de dediğim gibi her şey çok tuhaftı. Yavaşça çarşafı Marilyn’in üstüne örttüm.”

“O an ne düşündünüz?” diye sordu Sarışın. “O kadar çok mail geliyor ki! Sizin düşüncelerinizi merak ediyorlar.”

“O an, iki doktorun da bu olayı bir intihar olarak nitelendirmelerinin çok acele olduğunu düşündüm. Hiç olmazsa savcının gelmesini, daha ayrıntılı bir tahkikatın yapılmasını bekleyebilirlerdi. Kazara bir ölüm de olabilirdi bu. Ama boş Nembotal kutusu bana gösterilmiş, doktorlar kararlarını vermiş ve ölü Marilyn’in yanında neredeyse üç buçuk saat

geçirmişlerdi. Aslında cesedin kaskatı bir halde oluşu, Marilyn'in doktorların dediği gibi üç saat önce değil, sanki 6-7 saat önce öldüğünü gösteriyordu."

"Bu anlattıklarınız çok ilginç Bay Clemmons" dedi Sarışın. "Olağanüstü ilginç saptamalar bunlar. Demek Marilyn 12.30'da ölmemişti?"

"Sanmıyorum, çok daha önce olmalıydı" dedi Jack Clemmons. "Bu ancak otopside anlaşılabilirdi."

"Çok teşekkür ederim verdiğiniz bilgiler için Bay Clemmons" dedi Sarışın. "Eşsiz bilgiler verdiniz bize. Gözlemleriniz ve Marilyn Monroe'nun yatak odasını tasviriniz, o meşum gecede... Unutulmaz görüntüler oluşturdunuz beynimizde Mr. Clemmons, çok mail geldi. O kadar çok ki, takip etmekte güçlük çekiyorum. En yakın zamanda sizi yeniden programda görmek istiyor izleyiciler."

"Hoşça kalın efendim, yarın gece yeniden birlikte olmak üzere" dedi Bayan Kahkaha.

Program bitmişti.

Elimde kumanda, bütün kanalları tek tek taramaya başladım. Bölük pörçük memleket haberleri, Doğu Karadeniz'de aşırı yağış ve sel uyarısı, Bolu Dağı'nda yoğun sis, mahkemeler, tutuklanmalar, bir iki dizinin sonu, sabaha karşı tekrarlanan bir sağlık programında böbrek taşlarının büyüklükleri ve kırılma yöntemleriyle ilgili bir program...

Başka hiçbir şey yoktu.

Televizyonu kapattım.

Hayatıma giren o tuhaf nostalji, o ürkütücü yatak odası sahnesi, Marilyn'in Bayan Kahkaha ile konuşmaları, baygın gözleri, ıslak dudakları, Dedektif Clemmons'un anlattıkları, hepsi sanki zamanın içine karışmış, yok olup gitmişti. Ama bütün izlediklerim ve dinlediklerim ruhumda ve beynimdeydi. Beni azgın bir deniz dalgası gibi bu eski yıllara savuran bu televizyon programı her karesiyle aklımdaydı. Geceyarısı

bir gerçek yakalanmıştı ve ben onu izlemiştim.
Tuhaf duygular içinde, odama gidip yattım.
Derin bir uykuya dalmışım.

Sabah uyandığımda, her zaman odamın balkonuna gelen saksagan çoktan gelmişti oraya. Nefis bir kastanyeti andıran sesiyle uykumun arasına girmiş, sonunda gözlerimi açmış, uyanmıştım. Besbelli soğuktan dışarıda hava. Mutfakta ayaküstü bir şeyler atıştırdıktan sonra dışarıya çıktım.

Tunalı'ya doğru yürüyordum. Yerlerde tek tük sararmış yapraklar vardı. Soğuk hava hafifçe burnumu ve yanaklarımı ısıırıyordu, pasajın içine giriverdim. Az sonra dipteki daracık sahaf dükkânına varmıştım. Yavaşça camlı kapıyı açarak içeriye girdim.

Marilyn Monroe'yla ilgili bir kitabı bu eski sahaf dükkânında bulabileceğimi sanmıyordum. Ama gene de bir bakayım, belki bir şeyler bulurum diye umutlanıyordum.

Dükkânın ağır ve durağan atmosferi beni hemen sarıp sarmalamıştı. Toz kokuyordu çevre. Öksürmeye başlamıştım. Yaşlı sahaf, kitap yığınlarının arasından belirdi. Tanırdım onu, sık sık bu dükkâna gidip gelirdim. Geçmişten bir parça yakalamak, çocukluğumdan ya da ilk gençliğimden bir ize rastlamak, eski bir dergi ya da gazete parçası bulmak için uğradığım çok olurdu buraya.

“Merhaba” dedi yaşlı sahaf.

“Günaydın” dedim.

“Su vereyim mi?”

“Yok yok, geçti öksürüğüm, buraya ilk girince hep oluyor, belki bir toz alerjisi” dedim.

“Olabilir” dedi yaşlı adam. “Ne aramıştınız bugün? Özel bir şey herhalde. Heyecanlı gördüm sizi.”

“Yok” dedim. “O kadar da özel değil. Bilinen bir şey aslında aradığım. Marilyn Monroe ile ilgili bir kitap... Herhangi bir şey.”

Yaşlı adam düşündü bir an.

“Zor” dedi. “Türkçe pek bir şey olduğunu sanmıyorum Marilyn Monroe ile ilgili. İngilizce kitaplara bir bakayım.”

Bilgisayarının başına geçmişti şimdi. Ben de duvarları kaplayan yüzlerce eski kitaba bakıyor, sararmış kitap sırtlarından eski isimler okuyordum.

“Hiçbir şey bulamadım” dedi sahaf bir süre sonra. “Mecmualara bakalım bari.”

“Var mı mecmualar?”

“Tabii, eski *Photoplay* ve *Silver Screen*’ler var. Bakın, şuradaki yığın. Buyurun, rahatça bakın siz” dedi. “Yeni geldi bunlar.”

“Harika!” dedim. “Hangi yıllara ait bunlar?”

“Altmışlı yılların başı olmalı” dedi sahaf. “60-65 arası...”

Merak etmiştim.

“Kimden satın aldınız bu mecmuaları? Hatırlayabiliyor musunuz, kim sattı size bunları?”

Heyecanlanmıştım, çoğu 61 ve 62 yılına ait, temiz bakılmış, özenle saklanmış oldukları belli mecmualardı bunlar. Ben çocukken Yahudi Nesimaki’nin dükkânından aldığım dergilerdi. Kapaklarını görünce hatırlayıvermiştim o yılları. Demek ki o yıllarda benim gibi, Hollywood’a, starlara meraklı, İngilizce bilen birisi toplamış, biriktirmişti bu mecmuaları.

Bir yandan da tozlu sayfaları karıştırıyor, Marilyn Monroe ile ilgili bir şeyler bulmaya çalışıyordum.

“Yaşlı bir bey getirip bıraktı bu mecmuaları” dedi sahaf.

“Yaşlıca sayılır. Yeni getirdi hem de. Ne kadar ilginç.”

“Onu tanıyor musunuz?” diye merakla sordum.

“Tanıdığım biri değil” dedi sahaf. “Mecmuaları bırakırken üzgündü. Sanki çok sevdiği bir dünyanın büyük bir parçasını getirip buraya bırakıyordu. Dikkatimi çekmişti bu hali. Alt tarafı sinema mecmuası” diye ekledi.

“Bir daha gelir mi acaba?” diye sordum.

“Bilmem ki, gelebilir. Sanki evinde büyük bir temizlik yapıyor, her şeyi toplayıp atıyor gibiydi. Gelebilir” dedi.

Adamı görmem lazımdı. Mutlaka görmem gerekiyordu bu adamı. Bir yerde paylaştığımız ortak bir dünya vardı; o kendisinin bir parçasını getirmiş, sahafa bırakmıştı. Ben o dünyanın peşindeydim.

Birden aklıma dün gece seyrettiğim program gelmişti. Sahafa sordum.

“Dün geceyarısından sonra bir program vardı. Marilyn Monroe ile ilgili.”

“Hiç televizyon izlemedim” dedi sahaf. “Erkenden yattım dün gece. Kırıklığım vardı.”

“Şu mecmualardan beş tane alıyorum” dedim.

“İçlerinde Marilyn Monroe var mı?” diye sordu.

“Var var” dedim. “Pin-up fotoğrafları, bir yemek sahnesi, bir gece kulübünde, Fox film stüdyosundan haberler... Bir şeyler buldum. Ama bunlar zaten bildiğim, daha önce gördüğüm şeylerdi” dedim. “Ama olsun, alıyorum bu dergileri. Aslında bütün koleksiyonu almak isterdim ama pahalı biraz.”

“Çok eski mecmualar bunlar” dedi sahaf. “Kırk elli yıllık. Takdir buyurursunuz ki artık bulunması olanaksız şeyler.”

“Evet, farkındayım” dedim.

“Bir düşünün” dedi sahaf. “Elinizde tuttuğunuz şu beş mecmuanın içinde bir dünya var. Hem de ne dünya! 1960’lı yılların rüya fabrikası Hollywood’un pırıltılı dedikoduları, evlilikler, boşanmalar, artık yok olmuş yüzler. Ama bunların hepsi belki de bir insanın geçmişindeki bir yeri dolduran bir anı parçası, bir bellek arşivi, ne bileyim ben, insan bunları

okurken kendi eski zamanını hatırlar, yaşar; bu da çok önemli bir şey bence” dedi.

Yaşlı sahafı büyük bir hayranlıkla dinliyordum. Peşinde olduğum olayı çözmüştü sanki. Bu yaşlı, kara kuru adamdan beklemezdim bu duyarlılığı, bir ruh doktoru gibi konuşmuş, şaşırtmıştı beni. Her kitabın yerini biliyordu. Pahalı satıyordu bazı eski püskü kitapları. Ama insan ruhunu çok iyi tanıyordu. Belki de benim ruhumdu çok iyi tanıdığı. İyice şaşırmıştım.

“Hayat böyle bir şey zaten” diyerek lafını bitirdi.

Merak içindeydim.

“Nasıl bir şey hayat? Söyleyin, nasıl bir şey?” diye sordum.

“Böyle bir şey işte” dedi. “Eskiden bir tutam, yeniden bir tutam, bir karışıklık, bir durgunluk; bir bekleyiş ve arayış. Umut ve sabır. Bence bu. Hayat işte. Yaşıyorsun.”

Büyülenmişim sanki. Ayrılmak istemiyordum bu tozlu, karanlık, daracık dükkândan.

Ana rahmi gibi bir yerdi burası, mutlaka dışarıya çıkmam lazımdı ama takılmış kalmıştım yaşlı adama.

“Dinleyin” dedim. “Size bir telefon numarası versem... Eğer bu mecmuaları getiren adam yeniden gelirse buraya, ona verir misiniz bu numarayı?”

“Veririm tabii” dedi sahaf.

“Beni arasın. Söyleyin arasın. Onunla konuşmak istediğim şeyler var.”

Cep numaramı bir kâğıda yazıp vermiştim yaşlı adama. Kâğıdı dikkatle katlayıp gömleğinin cebine koydu.

“Eğer uğrarsa, mutlaka veririm” dedi. “Merak etmeyin.”

Mecmuaların parasını verip çıktım dükkândan. Pasajın koridorlarını hızla geçip sokağa varmıştım.

Bir kış güneşi aydınlatmıştı şehri. Böyle havaları severdim. Gökyüzü başka bir şehirdeki, başka bir saatteki gökyüzü gibi olurdu böyle soğuk ve aydınlık havalarda. İnsanın

gerçeği başka bir gerçeğe rahatça karışabilir, bütün gün her zaman dolaştığın şehirde, başka bir şehirdeymişsin gibi dolaşabilir, ters yollara girip çıkarak, az bildiğin ara sokaklara girerek ufak bir seyahat havası bile yaratabilirdin böyle günlerde. Kafanın da biraz iyi olması lazımdı bunu yapabilmen için. Benim kafam da iyiydi bu gün. Sahafın söylediklerini düşünüyordum. Bir yandan da aklım Sarışın'ın dün geceki eşsiz programındaydı. Marilyn Monroe ve Polis Clemmons canlı yayında!

Şehri karmakarışık etmiştim kafamda. Belki bir sarhoş da böyle algılıyordu şehri kafasında, hoşuma gitmişti bu; değişik yollarda aşağı yukarı yürüyor, daha önce hiç görmediğim ara sokaklara giriyor, evvelce görmediğim apartman isimlerini okuyarak değişik bir yolculuk yapıyordum kendimce.

Birden o tuhaf tabelayı gördüm.

“Cursum Perficio”

Daha dikkatli baktığımda bunun bir tabela değil, içerlek bir kapısı olan eski bir apartmanın adı olduğunu gördüm.

Eski, tozlanmış bir Ankara apartmanının kapısıydı önümdeki kapı. Kapının tam üstünde eskimiş, aşınmış bir pirinç levhanın üstünde yazıyordu “Cursum Perficio”. Yanına da bir 7 rakamı konmuştu.

Hayretler içindeydim. Beynimin bir oyunu olmalıydı bu. Pirinç tabela kış güneşinde parlıyor, gözümü alıyordu.

İyice yaklaşmışım şimdi apartmanın kapısına. İki yanda demirli iki pencere vardı, kapıya çıkan iki mermer basamak zamanın adımlarıyla aşınmıştı sanki, gözlerimi kaldırıp pirinç tabelayı yeniden okudum.

“Cursum Perficio” yazıyordu üstünde.

O'acak iş miydi bu? Şaşkındım. Ankara'nın bir ara sokağında, eski bir apartmanın üstünde pirinç bir tabelada Latince bir yazı vardı.

Neredeydim, yürüye yürüye nerelere gelmişim, bu mahal-

leyi de pek tanıyamamıştım. Acaba Yenimahalle'nin oralar da, İvedik'teki iki katlı evlerden biri miydi bu karşısında durduğum? Öyle olmalıydı. Bu evler artık yıkılıyor, yerlerine yenileri yapılıyordu ama aralarda tek tük kalanlar vardı. Bu ev onlardan biri olmalıydı.

“Cursum Perficio”

Akıllara durgunluk verecek bir şeydi bu. Marilyn Monroe'nun Los Angeles'te 47 yıl önce yaşadığı ve öldüğü evin eşiğindeki Latince yazı şimdi de İvedik Caddesi'nde, Ankara'nın uzak bir köşesinde, iki katlı eski bir evin kapısının üstünde karşıma çıkmıştı.

Burayı kaybetmemeliydim. Nerede olduğunu, buraya bir daha nasıl gelebileceğimi bilmiyordum. 7 rakamı evin numarası olmalıydı. Acaba İvedik Caddesi üstünde bir yerde miydim gerçekten?

Nasıl gelmiştim buraya? Dünya kadar yol yürümüş olmahtım. Demek kafamdaki karmakarışık düşünceler ve serin hava beni sarhoş etmiş, yollarda oradan oraya yürüyüp, küçük şehir yolculuğumu yaparken buraya gelmiştim.

“Cursum Perficio”

“Yolumu tanımladım”

Tüylerim ürpermişti.

Acaba kimin eviydi burası? Bir tekir kedi bacaklarıma sürünüp duruyordu. Demir parmaklıklı alt kat pencerelerinin perdeleri kapalıydı.

Yavaşça, yılların aşındırdığı iki mermer basamağı çıkıp, pirinçten zilin yanındaki isme baktım.

Zilin üstündeki kart konan ufak, çelikten girinti boştu. Hiçbir isim yoktu orada.

Ama ev boş değildi. Çekilmiş alt kat perdelerinden, camın bir köşesindeki saksı içindeki bir pembe begonyadan evin içinde hayat olduğu anlaşılıyordu.

Cama iyice yaklaşp, evin içine bakmaya çalıştım. Saksı-

daki begonya yeni sulanmıştı, evin içinde bir karaltının do-laştığını fark eder gibi olmuştum. Karaltı da beni görmüştü sanki, cama yaklaşmıştı. Perde hafifçe aralandı, orta yaşlı bir kadın bana dikkatle bakıyordu şimdi.

Oradan çabucak uzaklaşayım dedim, uzaklaşamadım. Ka-dın beni göz hapsine almıştı sanki. Perde yavaşça kapanmıştı.

Hızlı adımlarla uzaklaşmaya başladım oradan. Bir süre yokuş aşağı yürüdüm. Bir akşamüstü kalabalığı kaplamıştı sokağı, okul servisleri geçmeye başlamıştı caddeden. Evin ye-rini kaybetmekten korkuyordum, tekrar geri döndüm. Hava iyice soğumuştü şimdi, güneş çekilince bir bozkır ayazı kap-lamıştı havayı. Önümü ilikleyip yakamı kaldırdım. Hızlı hız-lı yürüyordum.

Yeniden evin önüne gelmiştim. Yazıyı gördüm.

“Cursum Perficio”

Tekir kedi mermer merdivenlerin üstündeydi. Kapının önünde miyavlıyordu. Eski tahta kapı yavaşça aralandı. Az önce perdenin aralığından gördüğüm kadın dışarıya çıkmış-tı. Kediye gazete kâğıdının üstünde bir şeyler verdi.

Dikkatlice baktığımda şaşkına döndüm. Eunice Murray idi bu. Marilyn’in kâhyası Bayan Murray. Tam emin olami-yordum bundan ama oydu, evdeki kitapta fotoğrafını gördü-ğüm kadındı. Başında bir başörtü vardı. Gözleri, bakışları, gözündeki 1960’ların modeli gözlük kitaptaki fotoğrafta gör-düğümün aynısıydı. Bayan Murray idi bu. Eunice Murray. Tekir kediye et kırpıntısı vermiş, kapıyı kapatmaya hazırla-mıyordu.

“Bayan Murray!” diye seslendim. “Durun Bayan Murray.”

Kadın durmuştu. Bana bakıyordu.

“Siz Bayan Murray’sınız” dedim. “Eunice Murray. Yanıl-mıyorum, değil mi?”

“Kimi aradınız?” diye sordu kadın. Kapıyı biraz daha aç-mıştı şimdi.

“Birine mi benzettiniz beni acaba” diye sordu. “Huriye benim adım.”

“Ama bu kadar benzerlik olamaz ki” dedim. “Siz gerçekten Bayan Murray değil misiniz?”

Kadın merakla bakıyordu bana,

“Kim bu Bayan Murray? Türk değil mi?” diye sordu.

“Amerikalı” dedim. “Bayan Murray Amerikalı. Bu evde kim oturuyor Huriye Hanım?” diye sordum.

Kadın,

“Bu evde Amerikalı oturur mu hiç?” dedi gülerek. “Eski bir Ankara sokağında, yıllanmış bir ev burası. Bu semtte hiç Amerikalıların oturduğunu görmedim” dedi. “Hani filmlerde görürüz ya, villalarda otururlar, yüzme havuzları vardır... Filmlerde gördüğüm artistleri diyorum.”

“Özür dilerim, besbelli sizi birine benzettim ben. Kafam çok meşgul bugün. Sürekli düşündüğüm şeyler var. Bağışlayın” dedim.

“Estağfurullah” dedi kadın. “Buyurun, bir kahvemi için. Dinlenirsiniz. Bu mahallenin yabancısına benziyorsunuz. Çok dolaştınız evin civarında, perdenin arkasından bakıyordum size.”

“Rahatsız etmeyeyim sizi...”

“Niçin rahatsız edeceksiniz, buyurun girin içeriye” dedi kadın.

Kapıyı ardına kadar açmıştı şimdi.

“Teşekkür ederim. Biraz ısınırım” dedim. Girdim kapıdan içeriye.

Huriye Hanım terlik verdi bana, kapının yanında çıkartım ayakkabılarımı.

Yandaki odadan içeriye girdik. Sedirli bir odaydı burası. Üç duvarın kenarında üstü halılı sedirler vardı, köşede bir mangal duruyordu. Huriye Hanım yakmıştı mangalı.

“Şimdi köz ateşinde yaparım kahvenizi” dedi.

Mangalın yanına gitti. Maşa ile korlaşmış kömürleri karıştırdı. Yandaki duvardaki tabaklık gibi bir raftan cezveyi almıştı, içine üç kaşık kahve koydu, ayaklı bir şekerlikten iki şeker attı içine, cezveye bir şişeden su doldurdu, mangala sürdü.

Sedirin üstüne oturmuş, etrafıma bakınıyordum.

Yerde bir kilim vardı. Zaman sanki yemişti onu, eskimişti, rengi belli değildi. Mangal muşambanın üstünde duruyordu. Muşambanın bir iki yerinde yuvarlak yanıklar gördüm. Mangalı karıştırırken kömür ateşi sıçramış olmalıydı.

Huriye Hanım kahveyi kabartmıştı.

“Göbekli kahve oldu” dedi. “Köz kahvesi.”

Üstü çiçekli iki fincana koymuştu kahveleri.

“Buyurun” dedi, bana tekini uzattı.

“Elinize sağlık” dedim.

Kahveyi dudaklarıma götürdüm. Cep telefonum çaldı.

Kim olabilirdi bu saatte beni arayan? Çantamda bulmuşum telefonumu, beni arayan numaraya bakıyordum. Hiç de bildiğim bir numara değildi.

“Alo” dedim.

“Alo” dedi karşı taraftan bir erkek sesi. “Umarım rahatsız etmiyorum sizi.”

“Rica ederim” dedim. “Kiminle görüşüyorum acaba?”

“Telefonunuzu sahaftan aldım” dedi karşı taraftaki ses. “Pasajdaki yaşlı sahaftan. Sizi aramanı istemişsiniz... Ben eski Amerikan sinema mecmualarının, *Photoplay*’lerin sahibiyim. Daha doğrusu onları sahafa satan kişiyim.”

“Ah, anladım” dedim. “Çok teşekkür ederim beni aradığınız için. Size soracaklarım vardı, aynı ilgi alanını paylaştığımızı tahmin ediyorum. Bir araya gelebilirsek çok iyi olur.”

“Tabii” dedi adam karşı taraftan. “Bir araya gelip konuşabiliriz.”

“Adınızı rica edeyim” dedim. “Yaşlı sahaf adınızı vermedi bana.”

“Ah” diye güldü adam ahizenin öteki ucundan... “Rüyalarını Satan Adam deyin bana. Benim adım o.”

“Rüyalarını Satan Adam mı? İlginç bir isim yakıştırmışsınız kendinize” dedim. “Bir araya gelince konuşuruz ama, niçin Rüyalarını Satan Adam? Niçin böyle bir isim? Sanki... Sanki biraz hüzün veriyor insana bu isim...”

“Evet, hüzünlü” dedi adam. “Ama gerçek bu. Rüyalarını Satan Adam’ım ben. Bütün ilkençliğini, anılarımı, başımdan geçen olayları, hayatımda iz bırakmış önemli şeyleri hep sattım ben. Sattım ve arındım. Anlatırım size. İkinci bir hayata başlamak gibi bir şey bu... Gibisi fazla, ikinci bir hayata başlamak. Onun için de geçmişimle bütün bağlarımı kopardım. Belleğimi temizledim yani.”

“Ne kadar ilginç şeyler söylüyorsunuz siz?” dedim hayretle. “Belleğinizi temizlediniz demek?”

“Evet, bütün yaşadıklarımın arındırdım kendimi. Bir çocuğun belleği gibi hafif ve boş şimdi kafam. Ruhum rahat etti, geçmişin kasveti silindi gitti üstümden” dedi.

“Ama bunu başarabilmek kolay bir şey değil ki!” diye bağırdım.

“Kolay değil tabii” dedi adam. “Kolay olmadı. Çok uğraştım.”

“Peki, niçin yaptınız bunu? Artık o sildiğiniz, temizlediğiniz olayları rüyalarınızda da görmüyor musunuz?”

“Bazen görüyorum” dedi. “İsterseniz bütün bunları karşı karşıya gelince konuşalım.”

“Olur” dedim. “Ne zaman görüşebiliriz?”

“Yarın öğleden sonra saat 4 nasıl?” diye sordu adam. “Uygun mu sizin için?”

“Uygun. Nerede buluşalım?”

“Çukurambar’daki Seni Seviyorum Pastanesi’nde buluşmaya ne dersiniz?”

“Çukurambar’daki Seni Seviyorum Pastanesi mi?” diye

sordum şaşkınlıkla. “Böyle bir pastane mi var? Hiç duymamıştım.”

“Evet, Çukurambar’da Seni Seviyorum Pastanesi” dedi adam. “Zor mu olur sizin için oraya gelmek?”

“Hayır, hayır, hiç zor olmaz. Taksi bilir herhalde adresi.”

“Bankanın yanı” dedi adam. “Çok kolay, merkezi bir yer. Pastaları da çok güzel.”

“O zaman yarın 4’te Seni Seviyorum Pastanesi’nde buluşmak üzere” dedim.

Telefon kapanmıştı.

Huriye Hanım dikkatle konuşmaları dinliyordu.

“Neredeymiş o Seni Seviyorum Pastanesi?” diye sordu. “İlginç bir yer olmalı. İnanır mısınız, hiçbir yerden haberim yok. İşte şu evin, dört duvarın arasında geçiyor hayat.”

“Ben de ilk defa duydum bu pastanenin adını” dedim. “Oysa bütün Ankara’yı avucumun içi gibi bilirim. Herhalde yeni açılmış bir pastane olmalı.”

“Bakalım, görürsünüz yarın” dedi Huriye Hanım. Kahvesini yudumluyordu bir yandan.

“Merak ederim ben. Yarın gene bir kahveye uğrar mısınız? Konuşuruz, neler yaptığınızı, Seni Seviyorum Pastanesi’ni anlatırsınız bana” dedi. “Evi bulabilirsiniz, değil mi?”

“İvedik Caddesi...”

“İvedik Caddesi 7 numara” dedi kadın. “Otobüs tam karşıda duruyor. Bekleyeceğim sizi. Hep evdeyim zaten.”

Huriye Hanım’a teşekkür edip kalktım.

İki basamak mermer merdivenden aşağıya inerek, otobüs durağına doğru yürüdüm.

Dönüp baktım, Huriye Hanım perdeyi aralamış bana el sallıyordu.

Kapının üstündeki pirinç levhanın üstündeki yazı çöken karanlığa rağmen görünüyordu. Seçebiliyordum onu trafiğin ve çökmekte olan gece karanlığının keşmekeşinde.

“Cursum Perficio”

Yolumu tamamladım.

Az sonra tıklım tıklım kalabalık otobüsün içine atmıştım kendimi.

Mutfakta ayaküstü bir şeyler atıştırıp, yatağıma uzanmıştım. Niyetim Bayan Kahkaha'nın geceyarısından sonra başlayacak olan programından önce biraz dinlenmek, uyuyabilmekti.

Yorganın üstüne kıvrıldım, ince battaniyeyi üstüme çektim. Ayaklarım yorulmuş, yatınca hissettim.

Kıvrılıp hafif bir uykuya daldım. Rüyamda Koço'nun meyhanesindeydim. İstanbul'da, Moda burnunda. Her zamanki masamda oturuyordum. Dışarıda koyu bir karanlık vardı. Yağmur damlaları geniş pencerelere tıpır tıpır vuruyor, ben önümdeki tabağın içindeki üçgen beyaz peynire çatalımın ucuyla dokunuyordum.

Her zaman deli gibi sevdiğim İstanbul gecesi dışarıdaydı, hava lodos kokuyordu, yağmur kokuyordu. Çok genç olmalıydım rüyamda, büyük bir zindelik hissediyordum tam gövdemde. Hayatımın her devrinde sevdiğim bir yerdi Moda'daki Koço'nun meyhanesi. Denizi hissetmek, geceyi ve İstanbul'u hissetmek için en güzel yerdi. Hafif kalabalıktı Koço, hiç tanımadığım, bilmediğim insanlar çevre masalarda oturuyorlar, rakı bardakları, çatalın ucundaki bir meze ve tabaktaki bir balık parçası ile günü kapatıp, gecenin önümüze serdiği tüm gizemlere doğru hafif tütsülü bir kafayla açılmaya hazırlanıyorlardı.

Kıpırtısız, hareketsiz, olaysız bir rüyaydı. Aslında hayatımın gerçek bir parçası gibiydi. Pek çok gece Koço'da oturmuş,

bir düŖŖte mi, yoksa bir gerçeğin içinde mi olduğumu dıŖarıda akan hayatın, İstanbul gecesinin bir gerçek mi, yoksa benim gemiŖim mi olduğunu çok düŖünmüŖtüm.

Garson, “Bir dakika efendim” dedi.

Sıçrayarak uyandım.

Başucumdaki lambam yanık kalmıŖtı. Ankara’daki odamdaydım. Yavaş yavaş o gün yaŖadıklarım, İvedik Caddesi 7 numaralı ev ve Huriye Hanım aklıma gelmiŖti. Bir süre, yat-tığım yerden mangallı odayı, yudumladığım kahveyi, telefon-da benimle konuŖan, kendini gemiŖinden arındırmıŖ erke-ęin anlattıklarını düŖündüm.

Hepsi ne tuhaf Ŗeylerdi. Oysa az önce gördüğüm rüya sakın ve dingindi. Aynı hayat gibiydi. Her Ŗey yerli yerindeydi. His-setmiŖtim, dıŖarıdaki yağmurlu İstanbul gecesine ne güzeldi.

KalkmıŖtım yatağımdan, ince battaniyeyi toparlayıp yanı-ma aldım. Saat geceyarısını gemiŖti. Bayan Kahkaha’nın programı baŖlamak üzereydi.

Televizyonu açıp koltuğuma yerleŖtim. Bir iki reklam geç-yordu ekrandan, ıŖıęı da kapatmıŖtım. Ŗimdi yalnızca plaz-madan gelen ıŖık aydınlatıyordu odayı.

Bayan Kahkaha’nın programı baŖlamıŖtı. Heyecan içinde doğrudum yerimden.

SarıŖın bu gece çok güzel, uçuk pembe bir bluz giymiŖti. Her zamanki gibi havalı ve güzel görünüyordu.

“Sevgili izleyiciler. Bu gece sizler için çok deęiŖik konuklar davet ettim. İlerleyen saatlerde SarıŖın Bomba, efsane yıldız Marilyn Monroe gene canlı yayında bizlerle birlikte olacak ama Ŗimdi baŖka konuklar, baŖka sürprizler var” diyerek programını açtı.

“İlk konuğumuz dün geceki programla bağlantılı olarak Marilyn Monroe’nun çok eski bir dostu, o gece BeŖinci Hele-na Çıkmazı 12305 numaradaki olaylara deęiŖik bir bakıŖ açısı-yla bakan, yeni yorumlar getiren bir isim, gazeteci Robert

Slatzer!” dedi Bayan Kahkaha.

Şişman, orta yaşlı bir adam oturuyordu şimdi Sarışın’ın karşısında. İzleyicileri hafifçe gülümseyerek selamladı.

“Hoş geldiniz Bay Slatzer.”

“Hoş bulduk” dedi Robert Slatzer.

“Siz Marilyn Monroe’nun çok eski bir arkadaşı, çok yakın bir dostusunuz, hayatınız boyunca onu sevdiniz ve onun intihar ettiğine hiçbir zaman inanmadınız...”

“Evet” dedi Robert Slatzer. “Marilyn’in bir cinayete kurban gittiğini biliyorum.”

“Bay Slatzer, uzun yıllar o geceki meşum olayı, Marilyn’in ölümünü araştırdınız, bununla ilgili bir kitap da yazdınız.”

“Evet” dedi adam. “Marilyn’in bir cinayete kurban gittiğini gerçeklere dayanarak anlatan bir kitabım da var. Tezlere, ipuçlarına ve örtbas edilen gerçeklere dayanan uzun bir araştırma bu.”

“Hatta,” dedi Sarışın, “sanırım bir özel dedektif de tuttunuz ve Marilyn’in ölümünden sonra aliecele kapatılan dosyaları, toparlanıp kaldırılan evrakları bu olaydan yirmi yıl sonra incelediniz...”

“Artık o gece, Beşinci Helena Çıkmazı’ndaki 12305 numaralı evde neler olduğunu gayet net olarak biliyorum” dedi Robert Slatzer.

“Bize biraz anlatır mısınız bildiklerinizi?” diye sordu Sarışın. “İntihar olarak tarihe geçmiş bir olay. Dosyalar kapatılmış, belki o zaman hiçbir derin tahkikat, araştırma yapılmamış. Ama siz, bu yoğun sır perdesini araladığınızı ve Marilyn Monroe’nun esrarengiz ölümünün nasıl gerçekleştiğini bildiğinizi söylüyorsunuz. Peki, aradan geçen yaklaşık 47 yıldır bu olay niçin aydınlanmadı?”

“Çünkü olay Marilyn’in ölümünün ertesi gün kapatıldı” dedi Robert Slatzer. “Hatta o gece her şey yok edildi. Ölümünden hemen sonra.”

“Nasıl kapatıldı her şey, nasıl yok edildi deliller?”

“Pek çok yönden bu cinayet örtbas edildi, evet, deliller yok edildi, otopsi tamamlanmadı. İnsanlar susturuldu.”

Sarışın, “Çok emin konuşuyorsunuz” dedi. “Bizlere, dinleyicilerimize de biraz ipucu verseniz... Ne kadar çok mail geliyor bilemezsiniz” diye ekledi. “Bildiklerinizi biraz anlatır mısınız?”

“Kısaca bir şey söyleyeyim bu olay hakkında, izleyicilere bir fikir vermeye yeter. Basit bir örnek bu vereceğim. Marilyn’in ölümü, olay yerine ilk gelen polis memuru Jack Clemmons’un odaya girmesinden tam beş saat önce eyaletin Polis Şefi Parker’e haber verilmişti.

“Düşünün, Jack Clemmons odaya ilk girdiğinde bir cinayet mahallinde olduğunu hissetmişti. Evin havası, oradaki insanlar bir tuhaftılar, oda fazla düzenli ve temizdi. Temizlenmiş bir hali vardı. Jack Clemmons kendisinden önce orada pek çok kişinin olduğunu, birtakım şeylerin, delillerin, evrakların alelacele aranıp toplandığını, yok edildiğini ya da evden götürüldüğünü bilemezdi tabii. O gittikten sonra da odanın yeniden dağıtıldığını, yerlere senaryo parçaları, kâğıtlar atıldığını, ipuçlarından ve birtakım belgelerden arındırılan odanın sonra doğal olsun diye tekrar dağıtıldığını, basına bu şekilde gösterildiğini hayal bile edemezdi. O gece orada çok tuhaf şeyler oldu. Sahnede pek çok kişi vardı, araştırıyorlar, topluyorlar, kilitleri kırıp dolapları açıyorlar, birtakım belgeleri arayıp bulmaya çalışıyorlardı.

“Marilyn söylenen saatten çok önce ölmüştü. Onun için Jack Clemmons onu gördüğünde kaskatıydı vücudu. Bütün bunlar o içeride ölmüş, yatarken oluyordu.

“Odadaki bütün izler toplanmış, sonra yeniden yatağının başucuna bir Nembutal şişesi konmuştu. Yere haplar saçılmış, Marilyn Nembutal kullandığı için olaya intihar süsü verilmeye çalışılmıştı.”

Bayan Kahkaha dikkatle dinliyordu Robert Slatzer’i.

“İnanılması zor şeyler bunlar” dedi. “Gerçekten korkunç! Peki, niçin öldürüldü Marilyn Monroe? Yani sizce, niçin öldürdüler onu?”

“Pek çok nedeni var bu cinayetin” dedi Robert Slatzer. “Ama işlenmesinin ana nedenlerinden biri Marilyn’in ABD başkanı John Kennedy ve kardeşi Adalet Bakanı Robert Kennedy ile de ilişkisi olmasıydı.

“Başkanla olan ilişkisi bitmişti, başkan telefonları kapatmış, Marilyn’den büyük bir hızla uzaklaşmıştı. Marilyn hazmedemiyordu bunu, bir basın toplantısının hazırlığı içindeydi. Bildiği bazı şeyleri açıklamayı, daha doğrusu başkanla olan ilişkisini açıklayıp, Kennedy sülalesine büyük bir darbe indirmeyi planlıyordu. Elinde deliller vardı. Başkanla ve Robert Kennedy ile olan konuşmalarını teybe almıştı. Bunları açıklayacaktı.

“Biliyor musunuz, Robert Kennedy Marilyn’in öldüğü gece Beşinci Helena Çıkmazı’ndaki 12305 numaralı evdeydi. Onunla son bir kez konuşmaya gelmişti. Niyeti ağabeyinin sesinin, konuşmalarının bulunduğu bantları, bazı fotoğrafları ve Marilyn’in kırmızı kaplı hatıra defterini ele geçirmektir herhalde. Marilyn ile kavga etmişlerdi.”

“Bütün bunları nereden bilebiliyorsunuz?” diye hayretle sordu Bayan Kahkaha. “Adalet Bakanı Robert Kennedy’nin o gece Marilyn’in evinde olduğunu nasıl bilebiliyorsunuz?”

“Çünkü komşular onu eve girerken görünüşlerdi” dedi Robert Slatzer. “Yanında Marilyn’e sakinleştirici bir iğne yapması için getirdiği bir doktor da vardı. Marilyn sinirinden histeri krizleri geçiriyordu. Başkana ulaşamıyor, Robert Kennedy artık ona âşık olmadığını, bir daha görüşmemeleri gerektiğini söylüyordu. ‘Arama beni’ demişti Robert Kennedy ona. ‘Artık arama beni.’

“Marilyn hazmedemiyordu bunu. Zenginlik ve güç öldürmek üzereydi onu.”

“Yani, o gece Marilyn’in evinde olan Robert Kennedy mi öldürdü onu?” diye sordu Sarışın.

Nefesimi tutmuş, dinliyordum.

“Sanmıyorum” dedi Robert Slatzer. “Bütün bu korkunç oyun, Kennedy kardeşleri cinayetle suçlamak için planlanmış şeytani bir hareketti. Onların Marilyn ile olan ilişkileri biliniyordu, sızmıştı basına. Eğer o gece onu öldürdülerse, Kennedy’ler biteceklerdi. Kennedy’leri bitirmek için planlanmış bir cinayetti Marilyn’in öldürülüşü.”

“Peki,” dedi Sarışın, “bütün bunları nasıl bu kadar net bir şekilde bilebiliyorsunuz? Sanki her şeyi işitmişsiniz, oradaymışsınız gibi?”

“Çünkü bütün bunları dinledim” dedi Robert Slatzer. “Marilyn’in evi uzun süredir dinleniyordu. Yatak odası, oturma odası, her yer dinleniyordu.”

“Telekulak gibi mi?”

“Evet, telekulak gibi” dedi Robert Slatzer. “Bütün konuşmalar, başkan ve Robert Kennedy ile Marilyn’in bütün konuşmaları CIA’in elindeydi.”

“Müthiş bir şey bu” diye mırıldandı Sarışın. “Tabii Marilyn evinin dinlendiğini bilmiyordu...”

“Şüpheleniyordu son günlerde. Onun için beni birkaç defa sokak telefonundan aramıştı. Hem evinin hem telefonunun dinlendiğinden şüpheleniyordu. Bu da gerçektir” dedi Robert Slatzer.

“Bay Slatzer, söyledikleriniz müthiş şeyler. Telefonlar kilitlendi. Maillere yetişemiyorum.”

“Bir tek konuk odası dinlenmiyordu sanıyorum. Orası yeni restore ediliyordu çünkü” dedi Robert Slatzer. “Oraya dinlemek için henüz böcek yerleştirememişlerdi ya da bilhassa öyle bırakılmıştı orası” diye ekledi. “Ve Marilyn orada öldürüldü.”

“Orada mı öldürüldü?” diye korkuyla bağırdı Sarışın.

“Evet” dedi Robert Slatzer. “Bir ambulansın çağrıldığını,

Marilyn'in koma halinde Santa Monica hastanesine götürüldüğünü ve hastaneye varınca öldüğünü biliyorum.”

“Dehşet verici bir şey bu!” diye haykırdı Sarışın.

“Evet. Katile veya katillere kapıyı Eunice Murray açtı. Mutlaka çok önemli, tanınmış insanlardı. İçeriye girdiler veya ilkin birisi girdi. Marilyn yatağından kalkmıştı. Misafiri görmek için konuk odasına gitti...”

“Bir reklam arası veriyoruz, sonra Robert Slatzer anlatmaya devam ediyor” dedi Bayan Kahkaha. “Lütfen bizden ayrılmayın.”

Reklamlar başlamıştı.

Oturduğum yerde, dehşet içinde kalmıştım. Acaba nasıl öldürülmüştü Sarışın Bomba? Otopsi sırasında vücudunda ufak bir iki morluk dışında hiçbir zorlamaya, hiçbir iğne izine rastlanmamıştı. Onu hiç zedelemeyen öldürmeyi nasıl başarabilmişlerdi?

Televizyonun karşısında heyecan içinde programın başlamasını bekliyordum.

Bayan Murray... Gece kapıyı çalan katili rahatça içeriye aldığına göre, gelen adamı tanıyordu.

Okuduğum Marilyn'in ölümü ile ilgili kitaplardan edindiğim bazı bilgilere göre Robert Kennedy o hafta sonu gerçekten Los Angeles'teydi. Marilyn'in komşuları bir helikopterin yaltındaki bir tarlaya indiğini hatırlıyorlardı.

Marilyn'in evinin ve telefonlarının dinleniyor olması, onun her hareketinin takip edildiğini, bütün konuşmalarının kayda alındığını gösteriyordu. Bu cinayetin üstünden neredeyse elli yıl geçmesine rağmen insanlar susmuşlardı.

Düşüncelere dalmıştım.

Marilyn'in hiç mi dostu yoktu? Şu Robert Slatzer yıllardır olayı aydınlatmak için çırpınmış, birçok bilgi elde etmişti.

Psikiyatristi Dr. Ralph Greenon. En sık gördüğü insan. En güvendiği erkek. O niçin susmuştu acaba?

Bayan Murray. Evin içindeki kadın. O gecenin bütün olaylarına, eve girip çıkan kişilere tanık olan, herkese kapıyı açan kişi. Onu nasıl susturmuşlardı acaba?

Mutlaka korkutarak ve para ile.

Sarışın bir yıldızın 47 yıl önce basına yansıyan ve dünyayı yerinden oynatan intihar haberinin altında çok çetrefilli, korkunç bir ağ yatıyordu. Marilyn kurban olarak seçilmişti. Robert Slatzer'in konuşmalarından bunu anlamıştım.

Reklamları izlerken aklıma birçok şey geliyordu.

Otopsi raporu. Marilyn Monroe'nun otopsi raporu en önemli şeydi bütün bu hikâyenin içinde. Acaba otopsi raporu yıllar sonra açıklanmış mıydı? 1982'de Marilyn Monroe'nun intihar dosyasının yeniden açıldığını biliyordum.

Acaba otopsi raporu da yeniden gündeme gelmiş miydi? Telefonla ulaşabilsem programa, Robert Slatzer'e bunu sormayı planlıyordum.

Bunca yıl içinde otopsi raporu basına sızmış olmalıydı.

Birden yandaki koltuğun üstüne rastgele koymuş olduğum cep telefonum çalmaya başladı. Korkmuştum. Gecenin bu saatinde beni kim, niçin arayabilirdi? Telefonu elime aldım, arayan numaraya baktım, tanıdığım bir numara değil.

Açtım telefonu, "Alo?"

"Alo" dedi karşı taraftan bir erkek sesi.

"Buyurun" dedim.

"Özür dilerim, gecenin bu geç saatinde sizi rahatsız ediyorum. İnşallah uyumuyordunuz. Ben bugün sizinle konuşmuştum..."

Tanımıştım birden sesini.

Rüyalarını Satan Adam'dı beni arayan.

"Buyurun" dedim. "İyi geceler. Uyumuyordum. Televizyonda Bayan Kahkaha'nın programını seyrediyordum. Haberiniz var, değil mi? Canlı yayında Marilyn Monroe'yu çıkartıyor."

"Bilmez olur muyum" dedi adam. "Ben de iki gecedir izli-

yorum onu. Sizin de programı yakalamış olabileceğinizi tahmin ederek bu saatte rahatsız ettim sizi.”

“Çok ilginç değil mi? İnanılacak gibi değil” dedim.

“Öyle, öyle” dedi adam. “Geceyarısı inanılacak şeyler değil bunlar. İnsanın kafası karışıyor.”

“Gerçekten de öyle” dedim.

“Öteki programı izliyor musunuz?” diye sordu adam.

“Hangi programı?”

“Gece Kuşu’nun programını. Kanal Z’deki program. Az önce başladı. O da bu gece Marilyn Monroe ile ilgili bir program yapıyor. İlginç konuklar çağırmış. Onu haber vermek için aradım sizi” dedi.

“Ah, çok teşekkür ederim” dedim. “Ne kadar makbule geçti bu, bilemezsiniz. Gece Kuşu’nun programı hangi kanalda dediniz?”

“Kanal Z” dedi adam karşı taraftan. “Gece Kuşu Marilyn’in psikiyatristi Dr. Ralph Greenson’u ve Bayan Murray’ı çıkartacakmış geç saatlerde.”

“Ne diyorsunuz!” diye bağırdım.

“Evet, Marilyn’in psikiyatristini ve kâhya kadını çıkartacakmış.”

“Müthiş bir şey bu” dedim.

“Evet, müthiş gerçekten” dedi adam. “Kaçırmayın diye size haber vereyim dedim.”

“Çok teşekkür ederim.”

“Yarın öğleden sonra dörde doğru” dedi. “Unutmayın. Çukurambar’da, Seni Seviyorum Pastanesi’nde...”

“Unutur muyum hiç. Hoşça kalın, iyi geceler” dedim.

Kumandayı elime almış, televizyonun kanalları arasında hızla dolaşıyordum.

Gece Kuşu’nun programı... Hiç aklıma gelmemişti. Gece Kuşu da müthiş programlar yapardı, kalabalık programlar. Konuklar, şarkıcılar...

Bir türlü Kanal Z'yi bulamıyordum.

Dr. Ralph Greenson neler anlatacaktı acaba? Gece Kuşu iyi yakalamıştı psikiyatristi.

Bayan Murray da müthiş bir konuktu. Her şeyin tanığı, gecenin baş kişisiydi. Deli olacaktım, karmakarışıkta kanallar kumandanın ucunda. Hızla gözümün önünden geçiyorlar, gecenin bu renkli dünyaları birbirine karışıyor, çocukken büyük bir heyecanla deliğinden baktığım çiçekdürbünündeki rengârenk şekiller gibi birbirlerine karşıyorlardı.

Kanal Z bir türlü çıkmıyordu. Çanakta bir sorun olabilir. Eğer çanakta bir sorun varsa, kaçırmıştım programı, gitmişti. Kumanda ile yeni baştan bütün kanalları taramaya başladım.

Bayan Kahkaha'nın programı da başlamak üzereydi.

Birden Gece Kuşu'nu gördüm. Stüdyodaki geniş masaya oturmuştu. Sağında fotoğraflarından tanıdığım kadarıyla psikiyatrist Dr. Ralph Greenson, solunda ise kısa saçları düzgünce taranmış, üstünde şık bir ceket, 1960 modeli çekikçe beyaz gözlük çerçeveleri ile Bayan Murray oturuyordu.

Ekran bir an kumlandı. Program, her şey gidiyor zannettim, sonra bir anda pırıl pırıl geriye geldi.

Gece Kuşu Dr. Ralph Greenson'a dönmüştü.

"Doktor" dedi. "Çok tartışıldı sizin Marilyn Monroe'ya uyguladığınız terapi tarzı. Bu kadar ünlü bir hastanızın intihar etmesi de sizi eleştirilerin odak noktası haline getirdi. Bunaldınız."

"Çok bunaldım" dedi Dr. Greenson. "Gerçekten bu olay çok sarstı beni. Marilyn'in ölümü. Biliyorsunuz, o gün öğleden sonra uzunca bir seans yapmıştım kendisiyle; iki buçuk saat süren bir terapi seansı. Beni evine çağırması."

"Peki," dedi Gece Kuşu. "Şimdiye kadar hiç konuşmadınız doktor. Ben burada size bir şey soracağım, Marilyn Monroe intihar edecek bir hasta gibi miydi? Bunu en iyi siz bilebilir-

siniz. Aldığı ilaçları siz kontrol ediyordunuz, sürekli terapi yapıyordunuz ona. Siz, o akşamüstü, onu son gördüğünüzde ne hissettiniz, nasıldı Marilyn? Ufak bir şey, olacaklarla ilgili herhangi bir ipucu yakaladınız mı?”

Dr. Ralph Greenson gözlerini hafifçe kapadı. Çok gerilere gittiği, eski zamanları düşündüğü belliydi.

Ama unutamazdı. Marilyn Monroe ile son seansını ve onun ölümünü çıkaramazdı aklından.

“Pek bir şeyi yoktu” dedi. “Yalnız o gece belki fazla hap almıştı. Uykuluydu. Hafif dili dolanıyordu. Genelde böyle oluyordu. Onun çok daha kötü günlerini görmüştüm. Gene de o gece Bayan Murray’ın evde, onun yanında kalmasını ben istedim. İntihar ettiğini duyduğum zaman büyük bir şok geçirdim. İntihar edecek bir halde olsa, o gece ben bırakmazdım onu. Morali biraz bozuktu, o kadar. Haplar onun hayatının bir parçasıydı. İntiharla ilgili bir şey yoktu ortada. O hapları her zaman alıyordu Marilyn.”

“Morali niçin bozuktu?”

“Adalet Bakanı Robert Kennedy ile ilgili bir şeydi sanıyorum bu” dedi Dr. Greenson. “Aralarında geçen bir telefon konuşması Marilyn’in istediği gibi olmamıştı. Bir kavga, bir kırgınlık...”

“Size anlatmış mıydı bunu?”

“Evet. Bunun için çağırmıştı beni o gün evine.”

“Alelacele mi çağırmıştı?”

Doktor bir an durdu.

“Terapiyi, konuşmayı çok istemişti. Öyle diyebiliriz” dedi

“Ve size anlattı.”

Dr. Greenson “evet” der gibi başını salladı.

Gece Kuşu,

“Anladığım kadarıyla işler iyi gitmiyordu Marilyn ile Robert Kennedy arasında” dedi.

Dr. Ralph Greenson,

“Her şey bitmişti” diye yanıtladı.

“Demek her şey bitmişti? O zaman Marilyn’in intihar etmesi için bir neden vardı.”

“Hayır” dedi Dr. Greenson. “Bu Marilyn’in intihar etmesi için bir neden değildi.”

“Niçin?” diye sordu Gece Kuşu. “Sevgilisi terk etmiş onu. Bu yeterli bir sebep değil mi? Marilyn psikiyatrik tedavi görüyor?”

Heyecanla dinliyorum konuşulanları. Bayan Eunice Murray Gece Kuşu’nun öteki yanında konuşmaları tepkisiz dinliyordu.

Gece Kuşu’nun programının atmosferi değişikti. Loş bir gece kulübü gibiydi dekor. Konuk platformunun dışına masalar serpiştirilmişti. Stüdyo konukları masalarda oturuyor, hem programı izliyor, hem bir şeyler içiyorlardı.

Gece Kuşu, “Doktor” dedi. “Sorunuzun yanıtını almadan önce bir şarkı dinleyelim, ne dersiniz?”

“Dinleyelim.”

“Merhaba Süheyla” dedi Gece Kuşu.

Uzun bacaklı, kızıl saçlı, fıstık gibi bir kız Gece Kuşu’nun yanbaşında belirmişti.

“Bize son CD’nden bir şey söyleyecektin bu gece.”

“Evet” diye fısıldadı kız.

Takma kirpikleri tek tek rimellenmiş, dolgun dudakları şişirilmiş ve ıpsıladı.

“Şimdi sizlere ‘Dün Geceki Aşkım’ı söyleyeceğim” dedi.

“Harika” diye bağırdı Gece Kuşu. “Dinliyoruz seni Süheyla. Evet, Süheyla ve ‘Dün Geceki Aşkım!’ ”

Süheyla alkışlar içinde mikrofonu eline almıştı.

Dr. Greenson ilgiyle şarkıcıya bakıyordu.

Süheyla’nın üstüne bir spot ışığı düşürmüştü şimdi Gece Kuşu, herhalde onu meşhur edecekti.

Bu kızın adını daha önce hiç duymamıştım.

Mikrofon elindeydi Süheyla'nın. Saçlarını geriye atmıştı, hafif kısık, buğulu bir sesle şarkısını söylemeye başladı. Gece Kuşu bütün ekrana hâkimdi. Işıklar biraz daha karartılmıştı stüdyoda. Ufak spotlar yıldızlar gibi parlıyordu tavan-da. Dekor çok hoşuma gitmişti. Dr. Greenson ile Eunice Murray, Süheyla'nın şarkısını dinliyorlardı.

Karşımdaki ekrana ilgiyle bakıyordum. Ne kadar ilginç bir dünya idi şu izlediğim. Gece Kuşu, stüdyodaki dinleyiciler, şarkısını söylemekte olan Süheyla. Kim bilir kimin nesiydi bu kız ama bu programdan sonra ünlü olacağı kesindi.

Dr. Ralph Greenson, Marilyn Monroe'nun psikiyatristi ve kâhya kadın Eunice Murray...

Geçmişle gelecek birbirine karışmıştı sanki, şu gece vakti televizyonun kanallarında izlediğim bu değişik programlar şaşkına çeviriyordu beni.

Marilyn Monroe'ya şu sıralar özel bir ilgi vardı demek. En çok seyredilen iki geceyarısı programının da Marilyn ile ilgili olması ilginçti. İlginçten öte, akıl almaz bir şeydi.

Süheyla alkışlar arasında yerine dönmüştü.

"Şimdi" dedi Gece Kuşu. "Size bu gecenin sürprizi: Karşınızda Marilyn Monroe!"

Marilyn alkışlar içinde stüdyoya girmişti. Üstünde kırmızı satenden daracık bir tuvalet vardı. Bembeyaz göğüsleri büstiyerinden dışarıya fırlamak üzereydi sanki. Platine saçları, elbisesinin rengindeki dudakları ve baygın gözleri ile muhteşemdi. Bir rüya gibiydi.

Gece Kuşu hafifçe gülümseyerek Marilyn'in elini dudaklarına götürdü. Tuvaleti gövdesine yapıştı, nar tanesi kırmızıydı, tarzı Billy Travilla tarafından dikilmişti sanıyorum.

Marilyn yumuşak bir sesle masada oturan konuklara, "Hello!" dedi. "Hello Dr. Greenson. Hello Mrs. Murray!"

Dr. Ralph Greenson'un rengi bembeyaz olmuştu. Bir an yerinde doğrulur gibi oldu, tekrar koltuğuna yığıldı sanki.

Eunice Murray'a baktım. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Masanın kenarına iki eliyle tutunmuştu.

"Olamaz! Olamaz!" diye bağırdı.

"Ne geceydi, değil mi?" dedi Marilyn. Bayan Murray'a bakıyordu.

"Karmakarışık bir geceydi, değil mi Mrs. Murray? Gelenler, gidenler..."

Bayan Murray iyice geriye çekilmişti. Marilyn'e dehşetle bakıyordu.

Ne tuhaf olaylar geliyordu Gece Kuşu'nun programında. Kırmızı tuvaletinin içinde, parlaklığı ve özel ışığı ile bütün stüdyoyu gölgelemişti sanki Marilyn.

Arkada koltuğunda bir köşeye büzülmüş olan Bayan Murray, fal taşı gibi açık kalmış gözleriyle Marilyn'e bakan Dr. Greenson ve uvertür Süheyla, solgun bir aynanın kenarına sıkıştırılmış siyah beyaz nostaljik eski zaman fotoğrafları gibi kalmıştılar.

Marilyn Gece Kuşu'na döndü.

"Bu güzel show programı için çok teşekkür ederim" dedi.

Dekora, her şeye şöyle bir baktı.

"Harika!" dedi.

Gece Kuşu Marilyn için şampanya açtırmıştı. Sarışın Bomba şimdi incecik uzun ayaklı kadehinden şampanyasını yudumluyordu.

"Size Robert Kennedy'yi sorayım mı?" dedi Gece Kuşu.

Marilyn yüzünü buruşturdu.

Birden ekran gitti.

Yerimden fırlamış, kumanda ile Kanal Z'yi yeniden yakalamaya çalışıyordum.

Yoktu, ekran kapkaraydı.

Çaresiz kalmıştım. Yayın birden gitmişti.

Bayan Kahkaha'nın programı da bitmek üzereydi.

Sarışın izleyicilere dönmüştü şimdi.

“Tam programın sonuna geldik sevgili izleyiciler” dedi. “Ama bir son dakika konuğu şu an stüdyoda. Bernard Spindel. Kendisi çok önemli bir konuk. Bir telekulak Bay Spindel. 1962 yılında Marilyn Monroe’nun evini dinleyen kişi. Kendisinde pek çok ses bandı ve çarpıcı açıklamalar var Marilyn’in son dört ayı ve ölümünden sonraki gece ile ilgili. Bay Spindel aradan geçen uzun yıllardan sonra, yarın akşam canlı yayında konuşum olacak ve bize bu ses kayıtlarından en önemli iki tanesini, Marilyn Monroe ile Robert Kennedy’nin 4 ağustos Cumartesi akşamüstü Beşinci Helena Çıkmağındaki 12305 numaralı evde geçen konuşmalarının bir bölümünü ve Marilyn öldükten sonra o gece villadaki konuk odasında geçen bazı konuşmaları dinletecek. Ve gece gelen bir telefonda sorulan korkunç soruyu duyacağız.

“Yarın gece canlı yayında!”

Sarışın mikrofonunu yakasından çıkartıyordu. Program bitmişti. Bir süre jeneriğin ekrandan kayıp gitmesini izledim.

Müthiş bir programdı yarın geceki. Telekulak Spindel’in ses bantları 47 yıl sonra belki de ilk defa televizyon izleyicilerine dinletilecekti.

Ertesi geceyi anlatamayacağım bir merakla bekliyordum.

Yorulmuştum. Bütün bu canlı yayınlar, ekranda izlediğim bu eski zamanın insanları, Marilyn Monroe’nun ölümünün üstündeki bu insanı boğan kalın sis perdesi, olaylarla ilgili kişilerin konuşmaları, anlattıkları hem müthiş ilgimi çekiyordu hem de bu inanılmaz olaylar yoruyordu beni. Sarışın yıldızın hayatındaki büyük dramı yavaş yavaş kavırıyordum. Aradan uzun yıllar geçmiş, olay kapanmış ve bitmişti.

Ama televizyondaki bu canlı geceyarısı yayınları akıl almaz şeylerdi. Bunlar show programlarına garip bir renk, olağanüstü bir gerçeklik ve nostalji de katmışlardı. Acaba Gece Kuşu kimi çıkartacaktı yarın?

Yatağıma gidip, girdim içine. Başucumdaki lambayı söndürdüm.

Deliksiz bir uykuya dalmışım.

Sabah kalktım, çabucak hazırlandım. Öğleden sonra Çukurambar'da pastanede, geçmişini silen adamla randevum vardı. Bakalım nasıl bir kişiydi, neler konuşacak, neler anlatacaktı?

Ama daha önce "Cursum Perficio", İvedik Caddesi No 7'ye gitmek istiyordum. Yeniden Huriye Hanım'ı görmek, mangalda pişirdiği kahvesini içmek, onunla konuşmak istiyordum. Dün gece televizyonda Bayan Murray'ı görmüştüm, bakalım gerçekten benziyor muydu Huriye Hanım ona, yoksa benim gözüm mü yanılmıştı.

Evin üstündeki pirinç levhanın üstündeki yazı kurcalıyordu kafamı.

"Cursum Perficio"

Eski bir Ankara evinin kapısının üstünde bu yazının olması pek de alışlagelmiş bir şey değildi. O eski eve, sedirli oda-ya, duvardaki boyalı tahtadan tabaklığa, tekir kediye, her şeye değişik bir anlam, tuhaf bir ağırlık, başka bir boyut yük-lüyordu bu Latince yazı.

"Yolumu tamamladım"

Bunları düşünerek hazırlanmıştım. Ayağıma kalın yün çorap giydim, içime kalınca bir yelek. Soğuktan İvedik Caddesi 7 numaradaki ev. Dün ayaklarımın üşüdüğünü hissetmiş-tim. Mangal ısıtmaya yetmiyordu eski taş evi.

Otobüsle bulamazdım orayı, duraktan bir taksi çağırdım. Şoföre adresi söyledim.

Arkama yaslanmış, yanımdan geçen arabaları izliyordum. Sabah vakti şehirde yollar kalabalıktı. Trafik bir tıkanıp bir açılıyordu.

Yenimahalle'ye gelmiştik.

Şoför, "İvedik Caddesi'ndeyiz" dedi.

"Apartmanın numarası 7" dedim. "Aşağıdan gelirken sağ taraftaydı sanki. Karşısında otobüs durağı olacak..."

Anımsamıştım dünkü caddeyi, sabahın ışıkları ona daha değişik bir hava vermişti. Bugün daha aydınlık göründü bana bu kalabalık cadde.

7 numaranın önünde durmuştu taksi. Parasını verip indim.

Ev karşımdaydı. Tekir kedi görünürde yoktu. İki basamak eski mermer merdiven bir diş protezi gibi kapının önündeydi. Gözlerimi kaldırdım ve kapının üstündeki yazıyı bir kez daha okudum.

"Cursum Perficio"

Yanda bir pastane gözüme çarpmıştı. Vitrinde iki limonata tankı vardı. Bu soğuk havada insanın canı hiç limonata çekmiyordu. Girdim içeriye, bir kilo fıstıklı lokum sardırdım, elim boş gitmeyeyim dedim.

Az sonra 7 numaralı evin kapısı açılmıştı, Huriye Hanım karşımdaydı.

Beni görünce sevinmişti. Yemenisini düzeltti.

"Bu ne güzel sürpriz" diye bağırdı. "Ne kadar sevindim. Hoş geldiniz, sefalar getirdiniz. Buyurun içeriye, mangalı yakmıştım, şöyle yanına oturun, üşümeyin sakın. Gece hava çok ayazdı. Niye zahmet ettiniz Allahaşkına" dedi. Almıştı lokum paketini. "Ay, çok zahmet ettiniz vallahi. Çok teşekkür ederim."

Yemeninin çevrelediği yüze dikkatle bakıyordum.

Dün gece televizyonda, Gece Kuşu'nun programında gördüğüm yüzdü bu. Yanılmama imkân yoktu. Bayan Murray

idi karşımdaki. Bu nasıl olabiliyordu, onu düşünemiyordum, kendimi olayların akışına bırakmıştım. Ruhum heyecan içindeydi. Gidip mangalın yanına oturdum.

“Birer sabah kahvesi içeriz” dedi kadın.

“Olur, içeriz” dedim.

“Şimdi yapıveririm mangalda kahvelerimizi” dedi kadın.

Raftan cezveyi, kahve tenekesini ve fincanları indirmişti.

“Birazdan Meryem de uyanır, iner aşağıya” dedi.

Heyecanlanmıştım.

“Meryem kim?”

“Bu evde birlikte oturuyoruz onunla. Tanırsınız birazdan” dedi Huriye Hanım. “Geç kalkar Meryem.”

“Kızınız mı?” diye sordum.

“Yok, aramızda akrabalık yok” dedi kadın. Gözlerimin içine baktı. “Yardımcısıyım ben onun” dedi. “Ama abla kardeş gibiyiz. Misafirlerini karşılarım, yemeğini yaparım.”

“Çok güzel” dedim.

“Meryem sanatçı” dedi Huriye Hanım. “Her gece Ulus’ta bir gazinoda sahne alıyor, çok geç geliyor eve tabii. Uyur, öğlene kadar uyur.”

“Ne yapsın, yoruluyordur” dedim.

“Yorulmaz mı” dedi kadın. “Çok yoruluyor. Sahne kıyafetini ütüledim az önce. Gazino soğuk oluyormuş. Sahnede üşütecek diye korkuyorum. Patron fazla yaktırmıyormuş kaloriferleri... Biliyorsunuz insanları. Ama gazino dolu olursa, ısınıyor, ateş gibi oluyormuş her taraf. Meryem mutlu” dedi kadın. “Ankara’ya ilk geldiğinde Ulus’ta Kennedy Otel diye bir otelde kalıyormuş. Kolay değil, daracık otel odası. Bir kadın ne yer, ne içer? Sahne elbiseleri etrafta. Gece sarhoşlar gelir otele. Huzursuz olmuş Meryem. Sonra bu evi bulmuş işte. Ben mahalledenim. Anlaştık, şimdi çok huzurlu” dedi. “Hiç olmazsa sıcak bir kap yemek yiyor, dinleniyor, uyuyor, işine gitmeden önce berberine gider. Berber de yakın buraya. Yu-

nus Kuaför. Taksi ile anlaştı. Akşam taksi şoförü alır, götürür onu. Geceyarısından sonra, program bitince, gider alır gazinodan, getirir eve. Düzenimizi kurduk işte” dedi kadın.

Kahvesinden bir yudum almıştı.

“Televizyon nerede?” diye sordum.

“Sabah programı mı izleyecektiniz?” diye sordu Huriye Hanım. “Televizyon yukarıda. Meryem’in odasında. Kalkar birazdan. Ben çaydanlığı ateşe koyayım, çay demlensin” dedi. “Şöyle hep birlikte kahvaltı yaparız.”

“Çok teşekkür ederim” dedim. “Ben kahvaltımı ettim. Zaten bugün işim biraz acele. Eve gidip şehrin öteki ucunda bir yere yetişeceğim. Siz lütfen yapın kahvaltınızı.”

“Ha, Çukurambar’a, şu pastaneye gidecektiniz, değil mi? Hele bir kalksın Meryem de, gidersiniz” dedi kadın. “Ben hazırlayayım sofrayı.”

Eli çabuktu. Ortaya zeytin peynir, haşlanmış yumurta falan koymuştu.

“Taze ekmeğimiz de var” dedi.

Dilim dilim kesivermişti ekmeği. Çayı demledi.

“Bir bardak çay koyayım size. Isınırsınız” dedi.

“Olur, teşekkür ederim.”

Üst kattan tıkırtılar duyuldu.

“Meryem uyandı” dedi kadın. “Kalktı.”

Heyecan içindeydim.

Mangala biraz daha yaklaştım. İçim tir tir titriyordu.

Üst kattan tıkırtılar gelmeye devam ediyordu. Besbelli Meryem kalkmış, odasında dolaşıyor, belki de giyiniyordu. Televizyonun sesi duyuluyordu şimdi.

“Ye, allahaşkına ye. Şu zeytinden ye” dedi Huriye Hanım. “Mandırardan aldım. Şu petek bal da taptaze.”

Ağzıma bir zeytin attım.

Tahta merdivenlerin başında bir gıcırta oldu. Gözlerimi kaldırıp baktım.

Meryem merdivenin başında duruyordu. Üstünde uçuk pembe, yakası dantelli bir gecelik, sırtında aynı parlak kumaştan pembe bir sabahlık vardı. Uyku mahmuru mavi gözleriyle bana bakıyordu.

Marilyn Monroe idi. Büyük bir dikkatle bakıyordum ona, çok da şaşırmamıştım ama onu bu kadar yakından, etten ve kemikten olarak görebileceğimi de ummuyordum.

Tam da Marilyn gibi değildi. O Hollywood havası, o star pırıltısı yoktu. Daha gençti. Kaşı, gözü, dudakları Marilyn'di. Saçları platineydi ve ensesinde toplanmıştı. Yüzünde hiç makyaj yoktu.

Üstündeki bu basit giysi ve makyajsız haliyle pek bir şey anlaşılmıyordu. Yeni uyanmıştı besbelli.

Vücudu çok muntazamdı. Yavaş yavaş merdivenlerden aşağıya iniyordu.

Daha yakınlaşıncı anlamıştım. Gerçekten Marilyn Monroe olmalıydı. Ama makyajsız, pırıltısız, Ankara'da İvedik Caddesi'ndeki evin bir köşesine sıkışmış, geceleri Ulus'ta bir gazinoda uvertür olarak sahneye çıkan, mangala sürülmüş cezveden kahve içen, ekmeğini Huriye Hanım'ın uzattığı zeytin tabağının içindeki zeytinyağına banıp yiyen bir Marilyn'di.

"Merhaba" dedi bana.

Doğrulmuştum yerimden.

"Merhaba."

Huriye Hanım, "Bizi ziyarete geldi hanım" dedi beni göstererek. "Dün tanışmıştık. Sabah kahveye uğramış."

"Çok iyi ettiniz, hoş geldiniz" dedi Marilyn.

"Hoş bulduk Meryem Hanım. Böyle sabah sabah rahatsız ettim sizi. Uyuduğunuzu bilmiyordum, sizi uyandırdık konuşarak."

"Yok, yok, hayır" dedi. "Ne münasebet. Çok iyi oldu, geldiniz. Uyumuyordum. Televizyonu kısmış, bir sabah programı izliyordum" diye ekledi.

“Evet, ilginç oluyor sabah programları...”

“Bugün çok değişik bir olayı işliyorlar” dedi. “İlgimi çekti. Eski yıllarda Hollywood’da bir sarışın yıldız, adı Marilyn, ölü bulunuyor evinde. İntihar etmiş deniyor. Sonradan, yıllar sonra bir cinayete kurban gittiği anlaşıyor. Stüdyoya insanlar çağırmışlar; doktor, polis, otopsi doktoru, eski bir aktör, arkadaşımı... Böyle kişiler. Konuşuyorlar, anlatıyorlar. Cinayet mi, intihar mı belli değil. Marilyn Monroe vakası” dedi. “Belki duymuşsunuzdur.”

“Duymaz olur muyum! Hayranıyım” dedim.

“Sahi mi?” diye sordu. “Bilir miydiniz onu?”

“Evet, hayranıyım. Ben de iki gecedir bazı programlarda hemen hemen aynı şeyleri izliyorum. Araştırılıyor ölümü, stüdyoya gelenler konuşuyor. Ama sabah programında da olduğunu bilmiyordum. Sizden duydum şimdi” dedim.

“Çok güzel araştırıyorlar. Sabah programı çok kapsamlı” dedi Meryem. “İzlerken insanın tüyleri ürperiyor. O zamanların Amerikan başkanı ile ilişkisi varmış Marilyn’in, Kennedy ile.”

“Evet, Başkan Kennedy ile...” dedim.

Huriye Hanım, “Dizi gibi bir şey bu” dedi.

“Yok” dedi Meryem. “Gerçek. Hepsi gerçek. Zaten sabah programının adı da ‘Hepsi Gerçek’. Tuhaf bir program, insanı gerilere götürüyor. Stüdyoya çağırdıkları insanların bazıları siyah beyaz, fotoğraf gibi. Öyle tuhaf ki!” dedi. “Geçmişten gelen insanlar konuşuyorlar. Renksiz, siyah beyaz fotoğraflar. Ama canlı hepsi. Uzun yıllar sonra olayı anlatıyorlar.”

Şaşırmıştım.

“Bu program ötekilerden daha da değişik galiba” dedim.

“Saat 8’de başlıyor” dedi kız. “Film gibi sürükleyici. Katili bulacaklar. Hep buluyorlar. Ama bu seferki konu çok ilginç” diye mırıldandı. “Beni çok etkiledi. O güzelim sarışın, uyku hapları, aşklar, olaylar...”

“Bitti mi şimdi?” diye sordum.

“Bugünkü bölümü bitti” dedi. “Yarın devam edecek.”

“Saat kaçta başlıyor dediniz?”

“8’de” dedi kız. “Sırf onu izlemek için uyandım. Dün parçalarını vermişlerdi. Kaçırmayayım diye uyandım, izledim.”

“Çok ilginç” diye mırıldandım.

Ekmeğine tereyağı sürüyordu şimdi. Tırnakları kırmızı boyalıydı. Marilyn’di bu. Marilyn. Artık emindim.

“Bu programda beni çeken bir şey oldu” dedi. “Ne bileyim ben, tuhaf bir şey. O geçmiş zamanlar, o yıldızın yaşadığı debdebeli hayat. O beyaz kürklü hali. Vücuduna yapışan saten tuvaletleri. O seksapeli. O Hollywood ışıkları...”

Dikkatle onu izliyordum. Kendini anlatıyordu.

“Öldüğü odayı da gösterdiler” dedi.

Şaşkındım.

“Sahi mi?”

“Tabii, gösterdiler. Ölümünden hemen sonra. Oda dağınık, yatak boş. Almışlar, götürmüşler. Başucunda boş uyku hapı şişeleri... Siyah beyaz gösterdiler odayı. Geçmiş zaman çünkü” dedi.

O masmavi gözleriyle gözlerime baktı.

“O odayı hiç göstermezler. Belki bir kitabın bir köşesinde eski bir fotoğraf olarak sıkışmış, kalmıştır” dedim. “Öyle bir şeydir o oda.”

“Öyle işte” dedi.

Haşlanmış yumurtasını yiyordu.

“Bejli, kahverengili bir fotoğraf gibi. Ama kocaman gösterdiler. Yatağını, çarşaflarını hep gördüm.”

“Yapayalnız bir kadındı” diye mırıldandım. “Çevresinde ona yakın olan kişiler, makyajcısı, masörü, evdeki yardımcı kadındı. Çok candan bir dostu, bir arkadaşı yoktu bence. Hayatı aslında acılarla doluydu.”

Hayretle bakıyordu bana.

“Gerçekten mi?” dedi. “Hollywood’un taçsız kraliçesi. O muhteşem elbiseler, kürkler, ayakkabılar... Gittiği gece kulüpleri, şehirler, Las Vegas, Los Angeles, Santa Monica. Gösterdi sabah programında” diye ekledi. “Las Vegas’ta eğlenceler, kumarhane, peşinde erkekler. Nasıl yalnız olabilir böyle bir kadın?”

“Görüldüğü gibi değildi herhalde” dedim. “Başarısız evlilikler, hep bir çocuk özlemi.”

“Çocuk ister miymiş?” diye sordu.

“Bir kitapta okumuştum, çok istermiş bir çocuğu olmasını. Ne tuhaf şey, ölümünden bir buçuk ay önce bir çocuk aldır-mış. ‘Hangisinden olduğunu bilmiyorum’ demiş. Yani aldır-dığı çocuk ya Başkan Kennedy’nin çocuğu ya da Adalet Bakanı Robert Kennedy’nin. Ne tuhaf bir kader, değil mi?”

Kız şaşkınlık içindeydi.

“Bütün bunlar doğru mu? Nereden bilebiliyorsunuz bütün bu ayrıntıları?” diye sordu.

“Söyledim ya, hayranıyım ben onun. Eskiden hayatı hakkında bir kitap okumuştum. Orada vardı bunlar. Ama İngiltere’de basılmış bir kitaptı. Amerika’da, başkanla ilgili böyle bir şeyin açığa çıkmasına izin vermezler” dedim.

“Müthiş şeyler!” diye mırıldandı Meryem.

Çayını içiyordu yudum yudum.

“Demek yapayalnız bir kadındı?”

“Evet” dedim. “Yapayalnız bir kadındı. Uyuşturucu haplar kullanıyordu. Bence bütün bunlardan yararlanıp, onu yok ettiler.”

“Evet” dedi düşünceli düşünceli. “İntihar süsü verdiler demek.”

Ardından “Sabahki programda vardı böyle şeyler. Başkanla ve kardeşiyle olan ilişkisi. Acaba hangisine âşıktı?” diye sordu kendi kendine.

“Bilmem” dedim. “Başkana âşıktı herhalde. Başkan’ın onu

Robert Kennedy'nin elinden aldığını söylerler. Başkan John Kennedy hep bunu yaparmış. Oyun gibi. Kısa bir ilişki için Marilyn'i Robert'in elinden almış..."

"Allah Allah" dedi Huriye Hanım. "Ne hikâyeymiş bu böyle. Bu adamlar zavallı kadını mahfetmişler. Onlar öldürtmüşdür onu. Ortadan kaldırmak için. Konuşmasın diye."

Meryem düşüncelere dalmıştı.

"İkisi de sevmemiş o güzel kadını" dedi üzüntüyle.

Döndü bana.

"Sevmemişler onu. Sevselerdi ölmezdi."

"Evet, ölmezdi."

Huriye Hanım atıldı.

"O başkanın, öteki adamın filan, kim bilir ne cadı karıları vardır. Hiç bırakırlar mı onlar kocalarını? 'Sarışınla macera yaşıyor' diye susmuşlardır. O kadınlar parçalar o sarışını ayol."

"Doğru" dedim. Gülmeye başlamıştım.

Gerçekten Jackie Kennedy de, Ethel Kennedy de neredeyse parçalayacak hallere gelmişlerdi Marilyn Monroe'yu.

"O oda" diye fısıldadı Meryem. "O yatak odası korkunç, çok korkunç. Marilyn cumartesi gecesi yalnız ve orada uyuyor. Uyurken ölüyor. Elinde telefon."

"Kimler konuştu bu sabahki programda?" diye sordum.

"Bir doktor konuştu" dedi Meryem. "Ruh doktoru."

"Yarın neler varmış?"

"Başkaları konuşacak. Fotoğraflardan çıkan adamlar, kadınlar" dedi Meryem. "Müthiş etkiledi bu program beni. Açıklayamadığım, bir şey, bu programla ilgili bilmediğim bir şey beni çekiyor" dedi.

"Gece de var. Programlar 12'den sonra..."

"O saatte kulüpteyim" dedi. "Sahne alıyorum. İzlemem imkânsız."

"Belki gündüzleri tekrarını verirler."

“Belki!” dedi. Gözleri parlamıştı. “Hiçbir bölümü kaçırmak istemiyorum.”

“Benim de çok ilgimi çekiyor” dedim.

“Yarın ben de bakayım Meryem Hanım” dedi Huriye. “Siz anlatırken çok merak ettim ben bütün bu insanları.”

Yavaşça kalkmıştım.

“Kahvaltı için, her şey için çok teşekkür ederim” dedim.

“Otursaydınız” dedi Meryem. “Ne güzel konuşuyorduk. Kalın biraz daha.”

“Bir yere yetişecektim.”

“Yarın gene gelin o zaman. Yarın bekliyorum sizi” dedi Meryem.

Ayağa kalkmıştı. Muhteşemdi.

“Yarın gelirim” dedim. “Sabah programından sonra uğrarım.”

“Konuşuruz gene.”

“Konuşuruz.”

Çıkmıştım İvedik Caddesi 7 numaralı evden dışarıya. Marilyn Monroe oradaydı. Kendi hayatı ve ölümü ile ilgili bir sabah programını yakalamış, büyük bir ilgiyle izliyordu.

Öldüğü odayı görmüştü, farkında değildi.

Bütün bu yaşadıklarım olağanüstü, akıl almaz şeylerdi. Rüya nerede başlıyor, gerçek nerede bitiyor, karıştırmıştım artık. Yoldan geçen bir taksiyi çevirdim.

Ne kadar uzakmış burası benim evden. Öğlen kalabalığı caddeleri sokakları basmıştı. Yoğundu trafik. Dura kalka ilerliyorduk.

Yaşlıca şoför, “Sizi Kennedy Caddesi’nden götüreceğim hanımefendi” dedi. “Başka türlü bu trafiğin içinden çıkamayız.”

“Olur” dedim. “Kennedy Caddesi’nden çıkalım.”

Şoför usta bir manevrayla bizi saran arabaların arasından sıyrılıp, Kennedy Caddesi’ne saptı.

Ne çok anı birden canlanıvermişti belleğimde. Ankara’ya

ilk geldiğim yıllar. Anneannemle birlikte Yüksel Caddesi'nde oturduğumuz bahçeli ev. Ankara'da ilk yılım. İstanbul'dan kopmuşum o ara.

Küçük bir şehirde, yeni sokakları, yeni yapılan apartmanları, pasajları, büyümeye başlayan ufak bir Anadolu şehrini tanıyorum.

Ankara.

İstanbul'dan sonra çok yavandı ama bana aradığım bir huzuru vermişti bu bozkır kenti.

Çok zengin bir adamdan ayrılıp bir memura varmış gibiydim. Ama memur beni elinde tutmak için her şeyi yapıyor, işin tuhafı, kader ağlarını örüyordu.

22 kasım 1963. O günü hiç unutmam. Gece radyodan duymuştuk hepimiz, Amerikan başkanı John Kennedy Dallas'ta uğradığı bir suikast sonucu başından vurularak öldürülmüştü. Bütün dünya sarsılmıştı bu suikast haberiyle.

Başkan Kennedy'nin Dallas'a yaptığı bir ziyaret sırasında uzun menzilli bir tüfekle başından birkaç kez vurularak öldürülmesi, Kennedy'nin üstü açık arabasının Parkland Hastanesi'ne doğru hızla gidişi. Jackie Kennedy'nin şok geçirecek limuzinin arka tarafına doğru tırmanması, üstü kanlı pembe tayyörü, başında pembe küçük şapkası, aylarca gazete ve dergilerde boy boy yer almıştı.

John Kennedy Parkland Hastanesi'ne vardığında hemen ameliyata alınmıştı ama, başkanın çoktan öldüğü, başına yandan giren ikinci kurşunla beyninin dağıldığı biliniyordu.

Kennedy Parkland Hastanesi'nden alüminyum bir tabutla çıkarıldığında, başı havluyla sarılıydı. Yapılan otopside kurşunun girdiği yerle oynandığı, başkanın tek silahtan atılan bir kurşunla vurulmuş olduğu izleniminin yaratılmak istendiği çok konuşulmuştu.

Ne tuhaf günlerdi onlar. Bütün dünya bu olayı konuşuyor, katilin bulunmasına çalışılıyordu.

Yolun üstündeki bir kitap deposunda Lee Harvey Oswald adlı bir katil zanlısı yakalanmıştı ama o da daha konuşmadan Jack Ruby diye birisi tarafından vurulmuştu.

Dünya için, Amerika için bir şoktu bu.

Ankara'daki bütün konserler iptal edilmiş, Kavaklıdere'deki bir caddeye de Kennedy Caddesi adı verilmişti.

İşte şimdi taksi şoförü trafikten kaçmak için Kennedy Caddesi'ne sapmıştı, ağaçlıklı caddede ilerliyorduk.

Kennedy Caddesi'nde yol alırken düşüncelere dalmıştım.

Marilyn Monroe'nun ahı mı idi bu? Öyle söylenmişti.

Birkaç yıl sonra Robert Kennedy de bir otel lobisinde suikaste kurban gidince, bu işlerin Marilyn Monroe'nun ahı olduğunu söyleyenler çoğalmıştı.

Uzun yıllar önce yaşanmış, gelip geçtikleri zamanlar dünyayı sarsmış bu olaylar düşüncelerimden geçip gidiyordu bu öğle vakti.

Robert Kennedy 5 haziran 1968'de Los Angeles'teki Ambassador Hotel'in lobisinde vurulmuştu. Başkanlık için yoğun bir kampanyanın içindeydi. Amerika'da yeniden bir Kennedy başkan olacaktı. Herkes heyecan içindeydi. Büyük bir kalabalık tarafından dinlenen konuşması büyük bir coşku yaratmıştı.

Robert Kennedy koruma istememişti. Sinirleniyordu, korumaların özgürlüğünü kısıtladığını savunuyordu. Oysa baştan beri herkes endişe içindeydi. Hep ölüm konuşuluyordu. Yazar Romain Gary şöyle demişti:

“Onu vuracaklar, çünkü çok zengin, çok genç, çok yakışıklı, çok fotojenik, çok güçlü. Amerika'nın yetiştirdiği bir nevroitik bunların haksızlık olduğunu düşünerek onu vuracak.”

Robert Kennedy'nin konuşması bitmiş, kendisini çevreleyen kalabalığı yarmaya çalışarak, yan tarafta, gazetecilerin bulunduğu bölüme doğru gidiyordu. Tam mutfak bölümünün olduğu aralıktan geçerken silah sesleri duyuldu.

Kalabalık karışmıştı. Robert Kennedy kanlar içinde yere düşmüştü. Birisi silahlı bir genci zaptetmeye çalışıyordu. Kalabalıkta başkaları da vurulmuştu.

Robert Kennedy yerdeydi, henüz yaşıyordu.

“Herkes iyi mi?” diye sordu.

Sonra kalabalığın içinden yanına ulaşan karısı Ethel’e, “Ölecek miyim Ethel?” dedi.

Kennedy Caddesi’nin iki yanındaki ağaçlara, çok iyi bildiğim birkaç eski Ankara apartmanına bakarken bunları düşünüyordum.

Taksi şoförü birden, “Yazık oldu Kennedy’ye” dedi.

Şaşırmıştım. Acaba doğru mu duydum diye bir kuşkuyla kapıldım. Kafam bu düşüncelerle doluydu, şoför başka bir şey söylemiş olmalıydı.

“Affedersiniz, ne demiştiniz?”

“Yazık oldu Kennedy’ye” dedi şoför.

Hayretler içinde kalmıştım.

Kır saçlı, gözlüklü bir adamdı.

“Hangi Kennedy’ye?” diye sordum.

“Başkan John Kennedy’ye yazık oldu” dedi. “Genç adam. Vuruldu. En iyi Amerikan başkanıydı bence.”

“İlgili misiniz tarihle?” diye sordum.

“Tarihle, politikayla ilgili değilim” dedi şoför. “Hiç alakam yoktur. Ama Başkan Kennedy ile ilgiliyim.”

Gerçekten şaşırmıştım.

“Niçin ilgilisiniz Başkan Kennedy ile?” diye sordum.

“Ben Kennedy Taksi durağının bir arabasıyım” dedi şoför. “Kennedy Caddesi’nin köşesindeki durak.”

“Biliyorum” dedim. “Çok araba çağırışımdır sizin duraktan.”

“Sağolun” dedi şoför. “Başkan Kennedy ile ilgili her şeyi araştırdım. Ne buldumsa okudum. Bilgi sahibi oldum. Çünkü onun adını taşıyan bir durağın taksisiyim. Onun adını ta-

şıyan bir caddedeyim. Her şeyi bilmek istedim” dedi.

Hayran olmuştum şoföre. Değişik bir bilinçle, kendine bir ufuk açmıştı besbelli.

“Başkan Kennedy ile ilgili yeterli bilgi bulabildiniz mi bari?” diye sordum. “Uzun yıllar geçti aradan. Gerçekten çok iyi bir başkandı.”

“Çook” dedi şoför. “Çok iyi bir başkandı Kennedy. Araştırıyorum, uzun yıllar da araştırdım hayatını” diye devam etti. “Bu durağa geldiğimde çok gençtim, bir 56 Şevrole’de çalışıyordum o zamanlar. Kennedy’nin vurulduğunu bir akşam, Keçiören’e yolcu taşıırken duydum arabanın radyosundan. Tuhaf, meşum bir olaydı, ilgimi çekmişti” dedi. “O zamanlar dünya böyle değildi. Fazla vurdu kırdı yoktu. Sonra bu cadde-nin adını Kennedy Caddesi yaptılar. Bizim durak da Kennedy Taksi oldu” dedi. “Haliyle hiç çıkmıyordu Kennedy aklımdan. Merak ettim, araştırmaya başladım. Daha o yıllarda.”

“Epey bir şey biliyorsunuzdur Kennedy hakkında” dedim.

“Bilmez miyim, bütün hayatını biliyorum” dedi şoför. “Karısını, çocuklarını, senatörlük hayatını.. Hepsini biliyorum. Belinden hastaymış, çok çekmiş” dedi.

“Demek onu da biliyorsunuz?”

“Canım, bilmez miyim” dedi şoför. “İkinci Dünya Savaşı’nda kullandığı uçak mı düşmüş ne, oradan kalmış bu bel hastalığı.”

Gizleyemedim şaşkınlığımı,

“Benden iyi biliyorsunuz siz bu konuları. Hayretler içindeyim” dedim. “Ben bu kazayı bilmiyordum bakın. Okumuşsam da unutmuşum.”

“Çok çekti, çok” dedi şoför. “Hep korse takarmış. Yarısı çelik bir korse. Bu da zor iş. O ağrılar...”

Durdu bir an, “Siz ilgili misiniz bu konularla?” diye sordu. “Eğer bir kitap filan varsa elinizde, ödünç isterim.”

“İlgiliyim” dedim. “Yakın tarihin ilgilendiğim bir kişisidir

John Kennedy. O devir. Onun çevresindeki insanlar...”

“O zaman kitap vardır sizde” dedi şoför. “Tertemiz okur, getiririm. Atladığım bilgiler olabilir hayatı ile ilgili çünkü. Ne de olsa benim araştırmalarım kısıtlı” dedi.

“Size Başkan Kennedy ile ilgili bir kitap vereceğim” dedim. Şoför sevinmişti.

“Vallahi her gün gelir, sizi istediğiniz yere götürürüm” dedi. “Her gün saat 10’da kapınızda olurum.”

“Sağol” dedim. “Kitabı şimdi veririm sana. Yarın sabah da saat 10’da gel. İvedik Caddesi’ne gideceğiz gene.”

“Tamam efendim” dedi şoför. “Nasıl emrederseniz.”

Kapıya gelmiştik.

“Beş dakika bekle. Sana kitabı getiriyorum” dedim şoföre. Bekliyorum.”

Koşarak merdivenleri çıkıp, kapıyı anahtarım ile açtım. Girdim eve. İçeriye gidip, kütüphaneme rasgele bakmaya başladım.

İki kitap bulmuştum.

Kardeşler ve JFK: Amerika’ya Veda Et.

İkisini de alıp, aşağıya indim. Taksi yolun köşesinde bekliyordu.

“Al sen bu kitapları” dedim.

Şoför hazine bulmuş gibi sevinmişti.

“Gözlerime inanamıyorum” dedi. “Olağanüstü bir şey bu. Başkan Kennedy ile ilgili iki kitap! Hemen okuyacağım onları.”

Almıştı kitapları elimden.

“Yarın sabah 10’da geliyorum” dedi. “Hazır olmazsanız beklerim. Şurada, sokağın köşesinde.”

“Tamam” dedim. “Hadi eyvallah.”

Akıl almaz olaylar dönüyordu çevremde. Sanki 60’lı yıllar beni kolumdan sıkı sıkı tutmuş, kendine doğru çekiyordu.

Hayretler içindeydim.

Unutulmuş olaylar, adı bile hatırlanmayan, bilinmeyen insanlar bir bir su yüzüne çıkıyorlardı sanki. Bunun nedenini bir türlü anlayamıyordum. Sanki bir düğmeye basılmış, birtakım olaylar başlatılmıştı.

Hayat ne tuhaf bir şeydi. İnanılmaz şeylerle doluydu işte. Yaşadığım her saat bana bir şey öğretiyordu. Unuttuklarımı hatırlatıyor, hatırladıklarımı unutturuyordu.

Saat 4'e doğru Çukurambar'daydım. Çevreme bakıyorum, telefondaki adamla buluşacağım pastaneyi arıyordum.

Seni Seviyorum Pastanesi.

İşte karşıdaydı, sokağın ucundaydı. "Seni Seviyorum" yazısının çevresinde kırmızı ampuller bir yanıp bir sönüyor, adeta birbirlerini kovalıyorlardı.

Karşıya geçip pastaneye girdim. Loştu, yarı karanlıktı içeri. Değişik bir atmosferi vardı. Daha önce burayı hiç görmemiş olmam şaşırtmıştı beni. Aslında bana göre bir yerdi. Çevreye yuvarlak masalar serpiştirilmişti. Kenarlarda rahat deri koltuklar vardı.

Şöyle bir etrafa baktım. Adamı görmeye, onu bulmaya çalışıyordum. Nasıl birisiydi acaba? O beni tanıyacak mıydı? Hiç konuşmamıştık bunları. Nasıl biri olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Yan tarafta bir masa seçip oturdum. Beklemeye başladım. Giren çıkan çoktu pastaneye, herhalde poğaçaları çok tazeydi, her gelen birkaç tane sardırıp gidiyordu.

Saat 5'e geliyordu. Adam ortalarda yoktu. Diğer masalarda oturanlara şöyle bir göz atıyordum. Karşılıklı oturmuş konuşan çiftler vardı, bir kadın çay içiyordu. Emekli bir öğretmen olabilirdi. Yaşlı bir adam gazetesini okuyordu.

Sahafa *Photoplay* dergilerini satmış olan, kendini geçmişinden arındırmış, kendi deyimiyle "Rüyalarını Satan Adam"

ortalıkta yoktu. Bir işi çıkmış olmalıydı. Tuhaf bir durumda kalmıştım. Ben buluşup görüşmek istemiştım onunla. Belki kendisini gizlemek istiyordu. Belki de randevu verdiğine pişman olmuştu. Ama geceyarısı televizyondaki programı haber vermek için aramıştı beni.

Tam ne düşüneceğimi bilmiyordum. Beş dakika daha bekleyip kalkmaya karar verdim. Kahvemi bitirmiştim. Garsona işaret edip hesabı istedim.

O anda pastanenin kapısından içeriye bir adam girdi.

O olmalıydı bu adam. Yaşını tam kestirememiştim, genç değildi ama yaşlı da denmezdi. Bir fötr şapka vardı başında, sırtında da koyu bej bir pardesü. Eski bir filmde çıkmış gibiydi. Hemen görmüştü beni, hızla yanıma geldi.

“Ne olur bağışlayın beni. Ne olur...” dedi. “Sizi istemeyerek bir saat beklettim. Affedilmez bir şey bu. Lütfen bağışlayın.”

“Esağfurullah” dedim. “Gelmeyeceksiniz zannettim. Ben de neredeyse kalkıyordum. Buyurun, lütfen oturun.”

Adam bir iskemle çekip oturmuştu masaya.

“Başıma gelenleri bir bilerseniz, şaşar kalırsınız yaşadıklarım” dedi. “O yüzden geç kaldım, bir türlü kurtulamadım, evden hiç çıkamayacağımı zannettim.”

Birer çay daha söylemiştik garsona. Bu değişik erkeğin anlattıklarını dinliyordum.

“Size anlatacağım şeyler inanılacak gibi değil” dedi. “Şimdi düşünüyorum da acaba bir ruh fırtınası mı geçirdim diyorum. Bakın, bu olabilir. Belki de bütün bu yaşadıklarım bir halüsinasyon olabilir, tuhaf, gündüz karabasanı gibi bir şey.”

Durdu bir an.

“Aslında o kadar da korkunç değildi ama, tuhaf bir şey yaşadım ben bu öğleden sonra” dedi.

Çayından bir yudum aldı, devam etti.

“Biliyorsunuz, hayatımı arındırıyorum, geçmişini toplayıp atıyorum. Bilemezsiniz ne kadar rahat ettim” dedi. “Yıllardır

biriktirdiğim yazıları, fotoğrafları, mektupları attım, çıkarttım hayatımdan. Bu bana büyük bir ferahlık verdi. Eski fotoğraflar, mektuplar, albümler, plaklar, eski giysiler, anı defterleri meğer ne büyük bir yükmüş ruhumda” dedi. “Kurtuldum onlardan. Hafifledim. Oysa bütün ömrümü onları korumak ve saklamak için geçirmiştım.”

“Mazi. Ne tuhaf bir şey. Maziyi sildim, silmeye çalışıyorum. Geçmişimi adım adım yok ediyorum ve büyük bir yükten kurtuldum” dedi.

“İlginç bu söyledikleriniz” dedim. “Ben geçmişe bağılıyım. Yapamazdım sizin yaptıklarınızı. Atamazdım eski fotoğrafları, defterleri herhalde. Kolay değil” dedim. “Geçmişini nasıl silebilir ki insan.”

“Çok zor” dedi adam. “Geçmişim zaten hep peşimde. Ne güçlüymüş, nasıl hızlı koşup da yakalarmış beni, onu silmeye çalışınca hayretle anladım bunu. Bana bas bas bağırın fotoğraflar, ağlayan mektuplar, karşımda susku kalan evraklar, iç çeken makbuzlar... Yıllanmış birikintiler. Ruh alüvyonu gibi. İnsan ne rahat ediyor arınınca, ama dediğiniz gibi kolay değil” dedi.

İlginçti adamın anlattıkları, konuşma tarzı, hayat algılayışı. Dikkatimi çekmişti söyledikleri.

“Anılarla cebelleştım bütün bir gün. Sabahtan beri” dedi. “Eski sevgilimin anısı, eski karımın anısı, annemin anısı, üçü birden öldürüyorlardı beni. Bir odaya hapsettiler, çıkamadım oradan. Aklımı kaçırarak gibi oldum. Ama sonunda kurtuldum işte. Geldim buraya” dedi. “Anılar yakama yapıştılar, anılar hesap soruyorlar. Mazi dalgalanıyor koyu bir gece denizi gibi. Bir içine çekse beni, boğulur giderim. Neyse, şimdi lik kurtardım” dedi adam.

“Mecmuaları... Eski sinema mecmualarını da o yüzden satın almıyordunuz değil mi?” diye sordum.

“Evet” dedi adam. “Gençliğimin rüyaları. Onlar da kuşatır-

lar, esir ederler beni. Zor topladım onları. Bir bilseniz o mecmuaları evden çıkarana kadar neler çektim. Sonunda sahafa sattım ve kurtuldum onlardan” dedi.

“Yıllardır biriktirmişsiniz...”

“Evet, yıllar boyu biriktirdim onları. Satır satır bilirim hepsini. Ama artık yakamı bıraksınlar, yalnız ve özgür olmak istiyorum. Hayatımın kalan bölümünü hiç böyle şeylerle doldurmayacağım” dedi.

“Ama hayat bir birikim, bir sentez değil mi?” diye sordum.

“Bize öyle öğretiler. Bence yanlış. O birikimlerin hepsi birer ruh yükü” dedi adam.

“Sizin kurtulduğunuz o mecmuaları ben satın aldım. Hem de onları bulunca nasıl sevindim” dedim.

Adam bana şöyle bir baktı.

“Benim kurtulmaya çalıştığımı siz aldınız. İşte hayat böyle bir şey” dedi.

Düşüncelere dalmıştım.

“Bir yerde haklısınız belki de” dedim. “Belki benden daha özgürsünüz.”

“Olmaya çalışıyorum. Kendimi kurtarmaya çalışıyorum” dedi adam.

“Ben ise her gün onların içindeyim” dedim. “Anılarım, biriktirdiklerim, fotoğraflar, görüntüler... Hikâyeler.”

“Aman dikkat edin” dedi adam. “Başınıza iş açmasınlar. Ben de sizin gibiydim.”

“Peki, niçin küstünüz geçmişe? Mazi niye dalgalanan bir karanlık?” diye sordum.

Adam durdu bir an.

“Bunu bir gün anlatırım size” dedi. “Şimdi değil. Bugün olmaz” diye ekledi.

“Peki, o mecmualar...”

“Onları Şişhane yokuşunda bir Yahudi’den alırdım” dedi. “Çocukluğumdan beri biriktirdim onları.”

“A, yoksa Nesimaki’den mi alırdınız? Şu turşucunun köşesindeki?”

Hayretle baktı bana. “Evet, Nesimaki’den” dedi. “Nereden bilebilirsiniz ki bunu?”

“Biliyordum, ben de ondan alırdım” dedim. “Şimdi sattınız onları...”

“Evet, evet” dedi. “Çocukluğum, ilkgençliğim. İstemiyorum artık onları.”

Durdu bir an, “Oysa onlar sizi çok çekiyor” dedi.

“Evet” dedim. “Çok.”

“Biliyorum” dedi. “Ayrı algılıyoruz hayatı.”

“Hayır” dedim. “Aynı algılıyoruz. Ama siz bir değişiklik yapmaya karar vermişsiniz. Geçmişten arınmaya karar vermişsiniz. Ben hâlâ bazı eski şeylere bağlıyım.”

Düşündüm.

“Aslında pek çok şeye bağlıyım...” diye mırıldandım.

“Zararı yok” dedi adam. “Size istediğiniz konularda yardımcı olabilirim.”

“Ben de sizden bunu rica edecektim.”

“Ne isterseniz anlatırım” dedi adam. “Yıllarca okudum.”

“Biliyorum.”

“Şu ara Marilyn Monroe ile ilgilisiniz...” dedi.

“Evet” dedim. “Hep ilgilenmişimdir Marilyn Monroe ile. Ama şu sıralar izlediğim geceyarısı programları...”

“Haklısınız” dedi adam. “Müthiş programlar doğrusu.”

“Onları biliyorsunuz!” diye bağırdım.

Adam güldü.

“Biliyorum” dedi. “Çok ilginçler çünkü. Elimde değil onları izlememek.”

“Bir de sabah programı varmış” dedim.

“O nasıl?” diye merakla sordu adam.

“Henüz izlemedim. Bugün duydum. Siyah beyaz fotoğraflar canlanıyormuş sanki. Gene o olaylar. Marilyn Monroe.

Yaşamı ve sır perdesi ile örtülü ölümünün 47 yıl sonra sorgulanması.”

“Onu da izlerim sabah” dedi. “Bu gece Bayan Kahkaha’nın da, Gece Kuşu’nun da ilginç konukları olacak herhalde.”

“Evet, merakla bekliyorum” dedim. “Peki, siz ne düşünüyorsunuz bu konuda? Yani Marilyn Monroe’nun ölümü hakkında?” diye sordum.

Düşünüyordu. Gözlerini kısmıştı.

“Cinayet” dedi. “Kennedy kardeşler ile olan ilişkisi basına sızmıştı. Robert Kennedy ilişkisini bitirmişti onunla. Marilyn iki kardeşin de kendisini bırakmış olmasını hazmedemiyordu. Robert Kennedy ona ümit vermiş, Ethel’den boşanıp onunla evleneceğini söylemişti. Kim bilir, nasıl bir anda söyledi bunu. Ethel’i hiçbir zaman bırakamazdı o. Hem de koyu bir Katolikti. Kennedy’leri yok etmek isteyen güçler, bu cinayeti onlara yükleyip Kennedy adını bitirmek için Marilyn’i öldürdüler” dedi.

“Emin misiniz?”

“Eh” dedi, güldü. “Böyle düşünüyorum.”

“Ama sanki Robert Kennedy öldürtmüş gibi Marilyn’i.”

“Niçin öldürtsün ki Robert Kennedy Marilyn’i?”

“Artık ona söz geçiremiyordu” dedim. “Marilyn konuşmaya karar vermişti.”

“Bilemiyorum” dedi. “Bir de küçük kırmızı defter vardı.”

“Neydi o küçük kırmızı defter?” diye merakla sordum.

“Onu ayrıntılı anlatırım” dedi. “Asıl telekulak Bernard Spindel’in bantlarındaki bir bölüm” dedi. “Asıl o ilginçtir!”

“Nedir o bölüm? Bantlarda ne var?”

“Aylarca dinlediği için evi, bantlarda uzun sessizlikler, boşluklar var. Normal. Bir evin sesleri. Kimi zaman boş bant dönüyor. Ama Spindel’in bantlarında Marilyn’in son gecesinde konuk odasından gelen sesler olduğu iddia edilen bir bölüm var. Orada, iki kişi konuşuyor, yere düşen bir gövdenin

sesi duyuluyor ve bir telefon çalıyor. Ahizenin öteki tarafındaki ses Robert Kennedy'nin sesi. 'Öldü mü?' diye soruyor."

Heyecandan tahta sandalyeden fırlamışım.

"Robert Kennedy'nin sesi mi?" diye bağırdım.

"Öyle bir söylenti çıkmıştı."

"Öldü mü? Ne demek?"

"Korkunç olan o" dedi. "Beklediler demek ölmesini."

"Neyi?" diye bağırdım.

"Lavmanla Marilyn'e verilen 95 Nembutal'in etki etmesini..."

"İğrenç bir şey bu!"

"Korkunç" dedi. "İlkin bir Mickey Finn içti Marilyn. Yani içinde kloralhidrat olan bir kadeh şampanya. Anında kendinden geçmiştir. Ondan sonra da ona lavmanı yaptılar. Beklediler."

Dehşet içindeydim.

"Böyle mi öldürüldü?"

"Bence öyle" dedi adam.

"Spindel'in bantları..."

"Onları çok az kişi dinledi."

"Niçin?"

"Bütün olay örtbas edildi. Spindel telekulaklık suçundan hapse atıldı."

"Bantlar ne oldu?"

"Bilmiyorum."

"Peki, o telefon?"

"O soruyu soran ses birkaç kişi tarafından duyulmuştu" dedi. "Robert Kennedy'nin sesi."

"Buna inanmalı mı?"

"Bilmiyorum ki."

"Peki, Marilyn hemen mi öldü?"

"Hayır, koma halinde bulundu. Herhalde Bayan Murray buldu onu. Telefonlar etti yakınlarına panik içinde. Onu

Schaefer'e ait bir ambulansla Santa Monica Hastanesi'ne götürdüler. Ambulans şoförü otuz yıl sonra konuştu.”

“Bütün bunlar gerçek mi?” diye dehşetle sordum.

“Belki de değil. Varsayım da olabilir” dedi.

Şaşkındım.

“Nereden bilebiliriz gerçeği?”

“Bu bir muamma. Koyu bir sır perdesi örtüyor olayı. Hiçbir zaman tam gerçeği bilemeyiz” dedi.

“Ama bunlar doğru gibi...”

“Belki de.”

Adam kalkmıştı. Garsonu çağırıp hesabı ödedi.

“Şimdi gitmem gerek” dedi. “Çok acele bir işim var halletmem gereken.”

“Ne zaman konuşabiliriz?” diye bağırdım.

“Yarın” dedi. “Yarın gene burada. Saat 3'te.”

“Tamam.”

Adam pastanenin kapısından çıkıp kentin akşam kalabalığına karışmış, yok olup gitmişti.

Bir süre yerimde oturdum. Onun anlattıklarını düşünüyordum. Bunlar 1986'da yeniden açılan Marilyn Monroe dosyalarından kırpık parçalar olmalıydı. Ama o dosyalardan da pek çok delil yok edilmiş, geriye bölük pörçük bilgiler kalmıştı.

O soruşturma da açıldığı gibi kapatılmıştı.

Kafam karmakarışık. Heyecan içindeydim. Adam kısa kesmişti konuşmayı. Ortaya bir şey atıp, kaybolup gitmişti.

Bütün bu söyledikleri doğru olabilir miydi? Ama o, “Bunlar tam doğru” dememişti ki. Varsayımlardı bunlar.

Marilyn Monroe'nun ölümünü kapatan kalın, tozlanmış, zamanın geçişi ile rengi hafif solmuş ve eskimiş o sır perdesi bir türlü aralanamıyordu. Mazisini silen adam da ilginçti. Ne derecede güvenilebilirdi onun dediklerine ki! Maziye reddediyordu. Geçmişi toparlayıp, bir kenara atmaya çalışıyordu.

Oysa bütün bu olaylar tuhaf bir geçmişin, mazinin karanlığa gömülmüş, çoktan unutulmuş parçaları değil miydi?

Bakalım, bu geceki televizyon programlarındaki canlı yayınlara kimler çıkacaktı?

Eve gelince, yatağımın üstüne uzandım. Dalıp gitmişim.

Rüyamda Balıkpazarı'nın arka tarafındaki yan sokaklardan birinde Lefter'in Meyhanesi'nde oturuyordum. Karanlık-tı burası, bir rüya fragmanı gibiydi. Artık var olmayan bu mekânda, bilinçaltının yarı karanlığında sıkışıp kalmıştım sanki. Uzun yıllar önce, hayatımın başlangıç yıllarında gördüğüm bu meyhanenin duvarlarındaki fotoğraflara bakıyordum. Eski aydınların, şairlerin, sarhoşların fotoğraflarıydılar bunlar. İn cin top oynuyordu Lefter'in Meyhanesi'nde. Sanki insan zihninin bir yerindeki bir kapalı kutu gibiydi burası. İçi de onun için karanlıktı mutlaka. Orayı ilk gördüğümde ne kadar etkilenmiştim. Âşıktım. Âşık olduğum zamanlar ve mekânlar beni anlatamayacağım bir biçimde etkiliyordu. İşte Lefter'in Meyhanesi böyle bir yerdi. Hayatımda hiç içki içmedim, ama bütün mezeleri sevdim.

Lefter'in Meyhanesi'nin kapısı yavaşça açıldı. İçeri biri girdi. Bir rüya insanıydı bu. Karanlık ve yüzü belirsiz.

“Kimsiniz?” diye sordum.

“Hiç kimse” diye cevap verdi.

“Hiç kimse mi?”

“Evet. Ben bu dünyadaki yaşamımı bitirdim.”

Korkmuştum. Söyledikleri çok hüznünlüydü. Orada duvarın önünde durmuş, fotoğraflara bakıyordu.

“Burada anılarım vardı” dedi.

“Öyle mi?”

“Bir kız sevmiştim. Buraya gelir içerdim. Onu düşünürdüm.”

“Peki, şimdi...”

“Artık yokum” dedi. “Hiç kimseyim. Söyledim ya.”

“Anılarınız duruyor” diye fısıldadım.

“Evet” dedi. “Anılarım duruyor.”

Birden sıçrayarak uyandım. Ter içinde kalmıştım.

Ürkütücü bir rüya görmüştüm. Bir şiir kadar derin ve hüznüydü. Anlaşılan tüm bu konuştuğularım, dinlediklerim ve izlediğim programlar derinden etkiliyordu ruhumu. Sanki gördüğüm rüyalarda gerçekleri, gerçekleri izlerken de rüyaları yaşıyordum.

Ama insan ruhu, insan beyni böyle bir şey değil miydi zaten?

Kalktım yatağımdan, gittim yüzümü yıkadım. Hâlâ gördüğüm rüyanın etkisindeydim.

Hiç kimse... Hiç kimse... Hiç kimse olmak.

Bunu düşünerek, kumandanın düğmesine bastım.

Bayan Kahkaha'nın programı başlamak üzereydi. Demek dalıp gitmiş, çok uyumuştum.

Reklamlardan sonra başlayacaktı program. Kafam açılsın diye mutfığa gidip, kendime bir Türk kahvesi yaptım.

Televizyonun önündeki koltuğa yerleşip, ince battaniyeyi üstüme çektim.

Dışarısı çok soğuktu bu gece, karanlığın içinde in cin yoktu. Sessiz bir geceydi.

Program birden başladı. Sarışın narçiçeği bir bluz giymişti. Her zamanki gibi çok keyifli görünüyordu bu gece de. Saçları maşalanmıştı. Lüle lüleydi. Çok güzeldi.

“Evet sevgili izleyiciler” diye başladı programına. “Bu gece sizler için birbirinden ilginç konuklarım var. Geçen akşam konuğum olan polis Clemmons gene stüdyoda. Biliyorsunuz, Bay Clemmons Marilyn Monroe'nun ölüm haberinden sonra

odasına ilk giren ve cesedi teşhis eden polisti.

“İlerleyen saatlerde Başkan John Kennedy’nin bir koruması, bize bildiği bazı şeyleri anlatacak. Korumanın anlatacakları Başkan Kennedy ile Marilyn Monroe’nun aşkıyla ilgili sevgili izleyiciler.

“Bu arada Bay Clemmons’tan önce sayın profesörümüzü birkaç dakikalığına stüdyoya alıyorum, size şaşırtıcı şeyler anlatacak.”

“Otobilimci” profesör gülümseyerek Bayan Kahkaha’nın karşısındaki koltuğa oturmuştu.

“Evet sayın profesör, sizi dinliyoruz” dedi Sarışın.

Profesör yerinde hafifçe doğruldu.

“İlk önce bu ilginç konuyu yakaladığımız için sizi kutlarım” dedi. “Böyle, bir zamanlar dünyayı sallamış, bir efsaneye dönüşmüş olan Marilyn Monroe ile ilgili bu bilgileri içeren program çok ilginç. Hem de insanları, olaylara bizzat tanık olmuş insanları çağırıp konuşturuyorsunuz. Polisleri, doktorları, dedektifleri, telekulakları... Ben de Marilyn Monroe hakkında birkaç şey söylemek istiyorum. Bir hekim olarak olaylara baktım, inceledim ve bazı sonuçlara vardım. Bu benim anlatacağım şeyler 1950’lerde tıp dünyasında henüz bilinmiyordu. Okuduğum bir kitapta, Marilyn’in son filminin çekilişi sırasında sette bir baygınlık geçirdiği yazıyor. Monroe fenalaşmış ve çekime ara verilmiş. Bu bir iki kez daha meydana geliyor. O zamanlar buna bir tanı konamıyor. Biz şimdi bu baygınlıkların hipoglisemi atakları olduğunu biliyoruz artık. Marilyn Monroe’da hipoglisemi vardı. Kan şekeri aniden düşüyor ve sarışın yıldız baygınlık geçiriyordu.

“Son filmini çevirirken çok kilo vermişti. Depresyondan kaynaklanıyordu bu. 1950’lerde depresyon ilaçları henüz bulunmuş olmadığından, doktorları Marilyn Monroe’ya uyku ilaçları yazıyorlardı. Bir uyku ilacı hiçbir zaman bir antidepresan ya da bir sakinleştirici değildir. İnsanı uyutan bir ilaçtır.

“Uyku ilaçlarını gündüz de kullanan Marilyn, gideceği yerlere geç kalıyor, stüdyoya saatlerce geç gidiyordu. Fox stüdyosundan da 1962’de bu yüzden kovulmuştu.

“Bu Marilyn’e büyük bir darbe oldu. Zaten özel hayatı çok karışıktı, ruhi bir bunalım içindeydi Marilyn ve az önce de söylediğim gibi hipoglisemi atakları yaşıyordu. Yaşasaydı belki şeker hastası olacaktı.”

“Bu çok değerli bilgiler için size çok teşekkür ederim sayın profesör” dedi Sarışın. “Demek Marilyn Monroe’nun hipoglisemisi vardı ve uyku ilaçlarını gündüz de alıyordu.”

“Evet, bir antidepresan tedavisi görseydi ölmezdi” dedi profesör. “Yaptığı rejim de kan şekerini düşürüyordu.”

“Ama o yıllarda antidepresanlar henüz bulunmamıştı dediniz...”

“Hayır, çok uzun yıllar sonra bulundu antidepresanlar” dedi profesör.

“Peki, siz onun öldürülmüş olduğuna inanıyor musunuz?” diye sordu Sarışın.

Profesör bir an durdu.

“Kazara da ölmüş olabilir” dedi.

“Nasıl yani?”

“O gece, daha doğrusu gün boyu çok hap almış olabilir. Durum da öyle gösteriyor. Hatta bir sakinleştirici iğne yapılmış kendisine akşamüstü. Eğer doktoru aldığı hapların sayısını bilmediyse ve gece rahat uyuması için ona ilaçlı bir lavman uygulanmasını söylemişse, Marilyn lavmandan sonra komaya girmiş ve ölmüş olabilir.”

“Bu yepyeni bir tez!” diye heyecanla bağırdı Sarışın. “Tabii, bu da gerçek olabilir sayın profesör! Peki, bu ilaçlı lavmanın yapılmasını kim istemiştir?”

“Sakinleşmesini, o gece rahat bir uyku uyumasını sağlamaya çalışan psikiyatristi Dr. Ralph Greenson” dedi profesör. “Dr. Greenson, Bayan Murray’ın da o gece Marilyn’in ya-

nında kalmasını istemiş. Demek Marilyn Monroe'nun durumunda bir özellik var. Yalnız kalmaması gerekiyor.”

“Ya lavmanı, içinde uyuşturucu bulunan lavmanı kim yaptı Marilyn Monroe'ya?” diye sordu Sarışın.

“Doktorun emriyle, Bayan Murray” dedi profesör.

Oturduğum yerden dikkatle dinliyordum bu konuşmayı. Acaba bu olabilir miydi Sarışın Bomba'nın ölüm nedeni? Komaya girince onu uyandıramamışlardı besbelli. Lavmanla sisteme verilen bir ilacın dönüşü yoktu. Belki de Dr. Green-son'un, Marilyn'in dahiliyecisinin ona yazdığı bir kutu hap-tan haberi yoktu. İki kutu uyku hapi yatak odasında, başucundaki masada bulunmuştu. Üstünde tarih ve reçete numaraları vardı. Bunlardan biri 31 Temmuzda dahiliyeci Dr. Engleberg tarafından yazılmış, diğer 30'luk Nembutal şişesi ise 3 ağustos tarihinde Dr. Green-son'un gözetimi altında eczanede doldurulmuştu.

Eunice Murray'ın sabaha karşı, Marilyn ölmüş, yatağın üstünde yatarken çarşafı makinede yıkaması da düşündürücüydü.

İlginçti profesörün dedikleri. Acaba ölüm nedeni bu olabilir miydi Marilyn Monroe'nun? Eğer neden buysa, cinayet kadar korkunçtu. Otopsi raporunda kanında ve karaciğerinde çok yüksek dozlarda Nembutal ve kloralhidrat bulunmuştu. Ama midesi bomboştı. Kanındaki oranı tutturabilecek 95 Nembutal hapını Marilyn'in saniyeler içinde yutmuş olması imkânsızdı.

“O zaman korkunç bir kaza!” dedi Sarışın. “İnanılmaz bir şey bu eğer doğruysa. Bayan Murray tarafından yapılan bir lavmanla Marilyn komaya giriyor o gece...”

“Bence böyle bir kaza” dedi profesör. “Doktoru iki ilacın dozun-u, onun ne kadar hapi ağızdan almış olduğunu hesapla-yamamış. Kloralhidrat ile Nembutal'in birbirlerine olan me-tabolik reaksiyonları. İki doktorun Marilyn'e ayrı ayrı yaz-

dıkları reçeteli ilaçlardan haberlerinin olmaması...”

“Bu kadar basit ve korkunç bir şey!” dedi Sarışın. “Sayın profesör, çok şaşırtıcı bir senaryo attınız ortaya, Marilyn Monroe’nun ölümüyle ilgili. Sizin söylediklerinize göre onu ‘yaşatmaya’ çalışan kişiler öldürdü. Yıldız o gün aldığı bir haberden ötürü çok mutsuz ve sinirli. Psikiyatristini çağırıyor ve iki saat onunla terapi yapıyor. Mutlaka yoruluyor Dr. Greenson. Cumartesi gecesi. Karısı ile yemeğe çıkacak... Soruşturmada karısı ile yemekte olduğunu, Bayan Murray’ın telefonu ile Beşinci Helena Çıkmazı 12305 numaraya geldiğini söylemişti. Yemeğe gitmeden önce Doktor, Bayan Murray’a onu sakinleştirecek ve uyutacak bir lavman yapmasını söylüyor. Lavmanın içindeki ilaç ve Marilyn’in daha önce, gün boyunca aldığı uyku ilaçları onu sonsuz bir uykuya daldırıyor. Elinde telefon... Ölmek üzere olduğunu anlıyor ama bir şey yapamıyor...”

“Evet, ben olayın böyle olduğunu düşünüyorum” dedi otoblimci profesör. “Feci bir kaza. Bir doktor hatası. Bayan Murray lisanslı bir hastabakıcı değilmiş. Dr. Greenson tarafından Marilyn’in yanına yerleştirilmişti. Marilyn komaya girince, uyanmayınca kim bilir nasıl bir panik yaşadılar ve dehşete düştüler. Bir ambulans çağrılıp, Marilyn Santa Monica Hastanesi’ne yetiştirilmeye çalışılmış. Bunu artık biliyoruz. Muhtemelen yolda ölmüş ve eve geri getirilmiş.”

“Sayın profesör, Marilyn Monroe’nun ölümüne bu değişik bakış açınız çok tartışılacağı benziyor. Size çok teşekkür ediyorum ve şimdi sözü Çavuş Jack Clemmons’a bırakıyorum.”

Clemmons stüdyoya girmiş, Bayan Kahkaha’nın karşısına oturmuştu.

“Hoş geldiniz Çavuş Clemmons” dedi Bayan Kahkaha. “Bir kez daha birlikteyiz, sizinle ilgili o kadar çok mail aldım ki! Bazılarını zaman kalırsa yanıtlamanızı rica edeceğim. Bay Clemmons, sizin Marilyn Monroe’nun öldüğü gece, yatak odasına ilk giren polis olmanız ve o odayı, atmosferi, o geceyi

ayrıntılı bir şekilde tarif edip canlandırmanız etkilemiş izleyicileri. Size gelen maillerde Marilyn Monroe'nun yatak odası hakkında sorular var, içeriye ilk girdiğinizde hissettikleriniz soruluyor, çarşafı açıp, Marilyn'in cansız bedenini gördüğünüzde ne duyduğunuz soruluyor. Doktorları sormuş Malatya'dan bir izleyicimiz. Böyle pek çok mail geldi, şu an gelmeye de devam ediyor. Buyurun, şimdi sizi dinliyoruz.”

Çavuş Clemmons, geçen programdaki gibi izleyicileri hafif bir tebessümle selamlayarak konuşmaya başladı.

“Az önceki teoriyi büyük bir ilgiyle dinledim. Bir varsayım, değişik bir senaryo, ama ne yazık ki gerçek olmaktan çok uzak” dedi. “Ben olayların bizzat içinde olan, o gece yaşananları çok yakından izlemiş, olaylara şahit olmuş bir kişi olarak, Marilyn Monroe'nun kazara ölmediğini, ölümünün bir doktor hatası olmadığını da burada rahatlıkla söyleyebilirim.

“Bu iki teori de tartışıldı, bunun bir kaza olabileceği söylendi; ölümünden sonra Dr. Greenson cinayetle suçlandı ama bütün bunlar gerçeklerden çok uzak şeyler.

“Benim bildiğim ve inandığım bir şey varsa o da Marilyn Monroe'nun bir cinayete kurban gittiğidir. Bunun için yeterli delil ve sebep bulunmasına rağmen olay daha meydana gelişinden hemen sonra ustalıkla örtbas edilmiş ve yıllar boyu olayın içinde olan, yani içinde olan derken, Marilyn öldürüldükten sonra eve gelen bir çekirdek grubun hiç konuşmaması ve uzun yıllar bu sessizliği koruması yüzünden aşılması güç bir karanlığın, kımıltısızlığın ve esrar perdesinin içine gömülmüştür.

“Kimdi bu sessizliği koruyan çekirdek kişiler?” diye devam etti Çavuş Clemmons.

“Marilyn'in iki doktoru, Dr. Ralph Greenson ve Dr. Engleberg, Bayan Murray, Başkan John Kennedy'nin kayınbiraderi aktör Peter Lawford, ilk başından beri oradaydı, odanın temizliğini ve dokümanların ve delillerin toplanmasını bizzat

yapmıştı bana kalırsa. Kennedy'leri bu ölüm olayı ile ilişkilendirecek bütün ipuçlarını toparlamış ve yok etmişti. Bundan başka ambulans şoförleri Hunter ve Leibowitz. Uzun yıllar, seksenlerin ortalarına kadar hiç konuşmadılar, sorgu hâkimi Theodore Cuprey de bu suskunlara dahil oldu.

"Bütün bu örtbas işlemi Polis Şefi Parker tarafından ayarlanmıştı. Çok güçlü bir polis olan Parker'den başka birisi böyle bir olayı, bir cinayeti örtbas edemezdi. Robert Kennedy'nin dostuydu Parker. Beklentileri vardı, hırslı bir adamdı. Bütün polis teşkilatının başı olmak istiyordu. Robert Kennedy'den bunun sözünü almıştı.

"Kimse onun sözünden dışarıya çıkamadı. Cinayet mahallinde doğru dürüst araştırma yapılmadı, otopsi yarım bıraktırdı ve dosyalar yok edilerek, olay intihar diye çabucak kapatıldı."

"Demek öyle" dedi Sarışın. "Demek ki cinayet Polis Şefi Parker tarafından örtbas edildi."

"Evet" dedi Çavuş Clemmons. "Ondan başka kimse başaramazdı bunu. Bir yerden patlak verirdi böyle bir olay. Ama Kennedy'lerin adının işin içinde olması, Parker'in bu işi örtbas etmesini daha da kolaylaştırmıştı. Washington onun yanındaydı. Emirleri kesindi ve hemen uygulanıyordu."

"Peki," dedi Bayan Kahkaha. "Az önce söylediğiniz bir şey dikkatimi çekti. Olay yerinde olan, yani Marilyn Monroe öldükten hemen sonra Beşinci Helena Çıkmazı 12305 numara-ya çağrılan insanlar ve bu insanların bir sessizlik oluşturmaması. Hiç konuşmamaları. 'Marilyn Monroe intihar etti' deme-leri yalnızca. Uzun yıllar boyunca bu suskunluğun, bu sessizliğin hiç bozulmaması. Ambulans şoförlerinin bile konuşmaması... Niçin? Bu insanlar niçin sustular? Nasıl böyle bir karar verildi? Eğer Marilyn Monroe olayı bir cinayetse, o zaman bütün bu susan insanlar da o cinayet suçuna dahil olmuyorlar mı?"

Heyecanla doğrulmuştum oturduğum yerden.

“Evet” dedi Çavuş Clemmons. “Hepsi bu cinayete dahil olmuş oluyordu pek tabii. Orada, o geceyarısı neler konuşuldu, ne kararlar verildi tam bilmiyoruz ama bütün bu insanlar suça dahil olmuş oluyordular. Şöyle düşünmüş olabilirler, Marilyn için zaten yapacak bir şey yoktu, Bobby’yi ve Kennedy ailesini kurtarmaya, onların adlarının böyle bir skandala karışmasını önlemeye karar vermiş olmalıydılar. Bayan Murray’ın para ile susturulduğu söylenir, aynı şekilde ambulans şoförlerine de para verilmişti. Sus parası. Korku ve baskı bu insanları sessizliğe itmiş, gördüklerini söylemekten yıllar boyu kaçınmışlardı.

“İlk sessizliği bozan Dr. Greenson olmuştu. Marilyn’in ölümünden sonra, bunun bir intihar vakası olmadığını söylemişti.

“ ‘Marilyn Monroe intihar etmedi’ demişti.

“1982’de, BBC muhabiri kendisini sorgulayıp baskı yapınca, Bayan Murray o cumartesi Robert Kennedy’nin Beşinci Helena Çıkmaızı 12305 numarada olduğunu ağzından kaçırmış, sonra gene suskunluğa bürünmüştü.”

Sarışın, “Verdiğiniz bu değerli bilgiler için size çok teşekkür ediyorum Bay Clemmons” dedi.

“Şimdi bir reklam arası veriyoruz. Lütfen bizden ayrılmayın.”

Ekranda reklamlar başlamıştı.

Hemen Gece Kuşu’nun programına geçtim. Program yeni başlamıştı.

Gece Kuşu masasındaki konuğu tanıtıyordu.

“Evet sevgili izleyiciler; şimdi bizimle birlikte çok önemli bir konuk var. Marilyn Monroe olayının en önemli, en ilginç ve söyleyecekleri en dikkat çekici kişisi, Dr. Thomas Noguchi bizimle birlikte bu gece.

“Sayın Noguchi, Marilyn Monroe’nun otopsisini yapan doktor. Onun vereceği bilgiler çok değerli.

“Hoş geldiniz Dr. Noguchi!”

Japon olduğu yüz çizgilerinden anlaşılan Dr. Noguchi yerinden doğrularak izleyicileri ve stüdyodakileri selamladı.

1960’lı yılların bu insanların, televizyonda, canlı yayında bu kadar rahat olabilmeleri şaşırtıyordu beni. Ne kadar doğaldılar. Sanki kırk yıldır canlı yayına çıkar gibiydiler.

“Dr. Noguchi” dedi Gece Kuşu. “Marilyn Monroe’nun otopsisini yapan doktor olarak tanıyoruz sizi. Hatta size ‘yıldızların otopsisini yapan doktor’ demişlerdi bir ara. Robert Kennedy’nin otopsisini de siz yapmıştınız değil mi Dr. Noguchi?”

“Evet” dedi Dr. Noguchi. “Ambassador Hotel’deki o korkunç suikasttan sonra.”

“Evet, gelelim Marilyn Monroe’ya” dedi Gece Kuşu. “Sizce intihar mıydı?”

Dr. Noguchi bir an durdu.

“O gün de şüphelerim vardı intihar konusunda. Bu gün intihar olduğunu sanmıyorum artık. Cinayet olabilir” dedi. “Otopsi yarım bıraktırdı. O zamanlar genç bir asistan doktordum. Marilyn Monroe’nun kanında ve karaciğerinde üç insanı öldürecek kadar barbitürat vardı. Kusma olmamıştı. Midesinde hiçbir ilaç izi ve kapsül kalıntısı yoktu. Kalın barsağı şişmiş ve mosmordu. Tuhaf bir durumdu bu. İğne izi için büyüteçle bütün gövdeye baktım, fakat hiçbir iğne izine rastlayamadım.

“Otopsi 5 ağustos 1962 sabahı tarafımdan yapıldı. Dediğim gibi Marilyn Monroe’nun vücudunda hiçbir iğne izine rastlamadım. Yalnızca sol kalçasında bir morluk vardı. Böbreklerde uyuşturucu yoktu. Kanda ve karaciğerde ise yüksek dozda barbitürat vardı. Marilyn Monroe Nembutal’den ölmüştü. Vücudundan aldığım kan, karaciğer, kalın barsak, beyin ve diğer organların örneklerini incelenmesi için laboratuvara gönderdim. Ertesi gün sonuçları istediğimde örneklerin atıldığı, otopsinin tamamladığı söylendi. Bir intihar vakasıydı ve uzatmadan kapatıyorlardı.

“Oysa yolladığım örneklerin incelenmesi gerekiyordu. Morarmış kalın barsak pek çok şeyi açıklayabilirdi” dedi Thomas Noguchi.

“Şimdi düşündüğümde barbitürat miktarlarında ve vücutta biriktikleri yerlerde bir anormallik olduğunu görebiliyorum. Raporumda ‘muhtemel intihar’ demiştim.

“Demek o zaman da kuşkulanmıştınız Dr. Noguchi” dedi Gece Kuşu. “Otopsiyi yaparken yalnız mıydınız?”

“Hayır, bütün otopsi boyunca yanımda John Miner vardı. Kendisi yerel savcı yardımcısıydı.

“İlginç bir şey daha” diye ekledi Dr. Noguchi. “Nembutal kapsülleri midede ve barsakta sarı bir iz bırakırlar. Bu, kapsülün içindeki bir boyadan meydana gelir. Marilyn’in midesinde ve barsaklarında böyle bir sarı iz yoktu. Ne midede ne duodenumda kapsüllerdeki sarı boyanın hiç olmaması ilgi çekiciydi. Dediğim gibi mide boştu. Midede barbitürat kalıntısı yoktu. 45-50 kapsül yutmuş olması gerekiyor Marilyn Monroe’nun, kanındaki barbitürat oranına göre; o kadar kapsülün jelatininin midede bulunmaması çok ilginçti. Mide o kadar jelatini hemen eritemez” dedi Dr. Noguchi. Devam etti,

“Toksikologlar Marilyn Monroe’nun kanındaki ve karaciğerindeki barbitürat yüzdelerini ölçünüşlerdi. Kanında yüzde 4,5 miligram Nembutal, yüzde 13 miligram pentobarbital vardı. Bu çok yüksek bir dozdu. Vücutta iğne izi bulamamıştım. Zaten böyle bir doz iğneyle verilse anında ölürdü Marilyn Monroe. Oysa bu ilaçlar karaciğere ulaşmış ve orada metabolize olmuşlardı. Marilyn yavaş yavaş ölmüştü.

“Ya kurtarılmak için midesi yıkandıysa?” diye sordu Gece Kuşu.

Dr. Noguchi gülümsedi.

“O ilk akla gelmişti. Ama duodenumda da hiç ilaç yoktu.”

“O zaman” dedi Gece Kuşu. “Marilyn Monroe başucundaki şişelerdeki hapları içerek intihar etmemişti.”

“Hayır” dedi Dr. Noguchi. “Onları içerek ölmemişti.”

“Peki, siz ne yaptınız Dr. Noguchi?”

“Marilyn Monroe’nun kalın barsağının, midesinin de analiz edilmesi için parçalar yollamıştım. Ama yalnızca karaciğeri ve kanı incelenmişti. Yolladığım örneklerin ne olduğunu sorunca, onların incelenmesine gerek olmadığı söylendi bana. Onları geri istedim, fakat ortadan kaybolmuşlardı.

“Bana otopsinin ve incelemelerin bittiği söylendi. Genç bir asistan doktordum. Benden üsttekiler bir karar vermişlerdi. Sesimi çıkartamadım. Bütün bulgular birdenbire yok olmuştu.”

“Ondan sonra katıldığınız otopsilerde böyle bir şey oldu mu?”

“Hayır, hiç böyle bir şey olmadı, hep sonuna kadar gidildi” dedi Dr. Noguchi.

“O zaman korkunç bir gerçeğe karşı karşıyayız” dedi Gece Kuşu. “Bundan 47 yıl önce, Los Angeles’te, Beşinci Helena Çıkmazı 12305 numaradaki evde korkunç şeyler olmuş ve bütün bu olaylar bunca yıl kalın bir sır perdesinin arkasında saklı kalmış. Aslında bugün de hiçbir açıklama, hiçbir resmi değişik görüş yok Marilyn Monroe’nun ölümüyle ilgili, bu olay bütün gizini hâlâ koruyor.”

“Evet” dedi Dr. Noguchi. “O sıcak ağustos gecesi olanlar, gerçekler, otopside meydana çıkacaktı fakat buna imkân verilmedi.”

Gece Kuşu, “Sevgili izleyiciler. Az sonra sizlerden gelen, adeta yağan maillere yanıt vermeye çalışacağız. Kısa bir süre için savcı yardımcısı Miner ile bir bağlantı kurabildik” dedi.

Savcı yardımcısı John Miner’ın fotoğrafı ekranın bir köşesinde belirmişti.

“Sayın Miner, beni duyabiliyor musunuz efendim?”

“Duyabiliyorum” dedi derinden gelen bir ses.

“Siz ne söyleyeceksiniz. Otopside, Marilyn Monroe’nun

otopsisinde hazır bulunmuştunuz...”

“Evet” dedi John Miner. “Barsağın mosmor oluşu ilgimi çekmişti. O zamana kadar hiç böyle bir barsak görmemiştim. Aklıma fitil geldi. Ama fitil bu kadar ileriye gidip, barsağı böylesine etkileyemezdi. Bu mor rengi sormak için otopsi raporunun iki kopyasını Avrupa’nın en önde gelen iki patolojis-tine yolladım. İkisinden de gelen yanıt aynıydı. Kalın barsakta görülen mor renk, yüksek dozda uyku ilacının barsakta yarattığı alerjik bir reaksiyondan ileri geliyordu. Yanıtımı almıştım. Matilyn Monroe’nun kanında ve karaciğerinde bulunan çok yüksek dozdaki uyku ilaçları ona kalın barsaktan bir lavmanla verilmişti.”

“Peki, Sayın Miner, siz sonra ne yaptınız?”

“Bir mektup yazdım. Marilyn Monroe’nun ölümünün intihar olamayacağını anlatan bir mektup yazdım. Bir ‘memorandum’. Birini bölge başsavcısına, birini de sorgu yargıcına yolladım.

“Ama yolladığım iki kopya da kayboldu. Yok oldu.”

“Dehşet verici bir şey” dedi Gece Kuşu. “Çok teşekkür ederim Bay Miner verdiğiniz bu tarihi bilgiler için.”

“Bir şey değil” dedi Miner.

Fotoğraf ekrandan kaybolmuştu.

Gece Kuşu, “Sevgili izleyiciler, Marilyn Monroe vakasının en önemli iki adını konuk ettik ve dinledik bu gece programımızda. Dr. Noguchi ve savcı yardımcısı John Miner bizimle oldular ve şimdiye kadar duyulmamış gerçek bilgileri bizlerle paylaştılar. Yarın gece yeniden buluşmak üzere, şimdilik hoşçakalın” dedi.

Program bitmişti.

Gece Kuşu’nun özel müziği çalıyor, stüdyo yavaş yavaş boşalıyordu.

Hemen Bayan Kahkaha’nın programına döndüm.

Bitmişti.

Galiba erken bitmişti bu gece.

Duyduklarım korkunçtu. Müthiş etkilenmiştim.

Başım ağrıyordu hafifçe. Büyük bir hüzün de duymuştum.

Ne akıl almaz programlardı bunlar? Ruhumun altını üstüne getirmişlerdi.

Geçmişte yaşanan, bilinmeyen, artık unutulmuş olan bu korkunç olaylar sarsmıştı beni.

Odama gidip yattım. Uyumuşum. Karanlık, tedirgin edici rüyalar gördüm ama sabah uyandığımda hiçbirini hatırlamıyordum.

Ne güzeldi bu sabah hava, dışarısı, balkonumda öten saksağan. Çoktandır dikkat etmiyordum ona, oysa o her sabah balkonun demirine konup ötüyor, bana uzak zamanlardan, artık unutulmuş şeylerden yepyeni haberler getiriyordu sanki.

Kaç gecedir televizyonda izlediğim bu şaşırtıcı programlar, canlı yayına çıkan kişiler tuhaf bir biçimde benim hayatımın da birer parçası olmuşlardı sanki. Çavuş Clemmons'u artık çok iyi tanıyordum, Bayan Murray başlı başına bir muamma idi benim için, nasıl böyle bir şeye göz yummuş, nasıl böyle bir suskunluk anlaşmasının içine girmişti? Belki de suçluydu. Ama nasıl?

Otopsiyi yapan Dr. Noguchi'yi düşündüm. O zamanlar genç bir doktor olduğu için, olayın üstüne fazla gidememişti anladığım kadarıyla.

Psikiyatrist Dr. Ralph Greenson tuhaf bir adamdı. Onu birkaç kez daha izlemem ve dinlemem gerekiyordu. Bütün bunları düşünerek giyinmiştim. Aşağıya indim.

Taksi kapıda bekliyordu. Şoför dışarıya çıkıp, kapıyı açtı bana.

“Günaydın” dedim.

“Günaydın” dedi. “Çok heyecanlıyım. Başkan Kennedy ile ilgili hiç bilmediğim birçok gerçeği, ufak ayrıntıyı öğreniyorum o okuduğum kitaptan. Tabii bu, çeviri bir eser olduğu için çok zengin. Şu sarışın artist. Başkan'ın adı bir ilişkiye

karışıyor galiba onunla. Doğum gününe gelip de başkana şarkı söyleyen kadın. Sarışın. Marilyn Monroe.

“Hakikaten aralarında bir şey geçti mi acaba?” diye sordu kır saçlı şoför bana.

Bu ilişkiyi Başkan Kennedy’ye konduramadığını hissetmiştim.

“Başkan’ı karısına ve iki çocuğuna çok düşkün bir adam olarak biliyorum ben. Bu sarışın bir sinema artisti. Bir seks yıldızı. Koskoca başkanın onunla ne ilgisi olabilir ki? Ama kadın çok güzelmış” diye ekledi şoför. “Sarışın Bomba derlermiş ona. Başkan’dan önce ölmüş. Yatağında ölü bulunmuş. Kim bilir neler oldu? Bilemeyiz ki! İntihar etmiş kadın. Öyle geçmiş kayıtlara. Merakla okuyorum. Karışık şeyler.

“Bakın, daha önce hiç bilmiyordum, başkanın bir de küçük kardeşi varmış, Robert Kennedy. O da tutulmuş bu artiste. Kadın şuh. Fotoğrafları var. Platine saçlar... Müthiş bir şey. Sarışın afet. Şimdi ben bütün gece düşündüm. Acaba bu iki kardeş aynı kadını mı sevdiler? Kitap yanımda, işte şurada” dedi şoför. Koltuğunun yanını gösterdi.

“Buraya saklıyorum onu. Durakta sıramı beklerken okuyorum. Merak içindeyim. Bakalım neler olacak?”

“Nereye bırakacaktım sizi, özür dilerim, konuşmaya daldım” dedi.

“İvedik Caddesi 7 numaraya gidiyorum” dedim.

“Doğru ya, sizi geçen gün oradan almıştım” dedi şoför.

“Başkan kortizon kullanırmış” dedi. “O zamanlar yeni bulunmuş kortizon. Başkan Kennedy’de bir hastalık var, böbrek üstü bezleri az çalışıyor. Kortizon almazsa, halsiz düşüyor, bayılacak gibi oluyor. Yaa, bütün bunları öğreniyorum işte. Müthiş heyecanlı. Yıllardır onun hakkında her şeyi okudum ama, bunları hiç bilmiyordum. Bunlar her yerde yazmıyor. Zaten böyle büyük adamların hastalıkları, zayıf yönleri pek yazılıp çizilmez. Ama Başkan Kennedy çoğu zaman ağrı-

lar içindeymiş. Düşünebiliyor musunuz, sıcak küvetin içindeyken yardımcısına talimatları yazdırırmış. Bel ağrıyor, problem var. Korse takıyor. Kortizon kullanıyor. Gene de çita gibi, dimdik, güleryüzlü. E kolay mı, Amerika'nın başkanı" dedi şoför. "Daha suikast bölümlerine gelmedim. Kitap su gibi akıyor vallahi. Şimdi durağa dönünce bıraktığım yerden okumaya başlayacağım." Sonra "Biliyor musunuz," diye ekledi, "başkanın bir bacanağı var. Aktör. Peter bir şey... Onun sahilde büyük bir evi var. Fotoğrafını koymuşlar. Malikâne gibi bir şey. Başkan Kennedy oraya sık sık gelirmiş. Önü deniz. Güneşlenmeye... Sanırım bu Marilyn Monroe da oraya geliyordu. Kim bilir..." dedi. "Geçmiş zamanlar. Ben pek konduramıyorum başkana böyle bir şeyi ama, erkek adam, belli mi olur?"

"Belli olmaz tabii" dedim. "Size başka kitaplar da vereceğim."

Nasıl sevindi şoför birden.

"Aman ne kadar iyi olur" dedi. "Bu elimdekiler bitecek diye korka korka okuyordum. O dünyalara girdim, o yıllara gittim. Şuracıkta, Kennedy Caddesi'nin köşesindeki ufak durağın içinde, yanan sobanın başında, sanki hep Beyaz Saray'dayım, uçağa atlayıp Los Angeles'e gidiyorum, sanki benim doğum günümde şarkı söylüyor o Sarışın Bomba; öyle değişik şeyler yaşıyorum ki dünden beri" dedi. "Bekliyorum yeni kitapları. Onlar da Kennedy ile mi ilgili?"

"Onlar da Kennedy ile ilgili" dedim.

"Müthiş" dedi şoför. "Çok şanslıym."

Araba İvedik Caddesi 7 numaralı evin önünde durmuştu.

"Bekleyeyim mi sizi?" diye sordu şoför. "Çabuk çıkacaksanız, beklerim kenara çekip."

"Yok, yok, git sen" dedim. "Belli olmaz benim ne zaman çıkacağım."

"Tamam öyleyse" dedi şoför. "Yarın sabah 10'da gelirim."

Benim arabamın numarası 83. Aklınızda olsun.”

“Yarın sabah görüşmek üzere.”

Taksiden inmiş, iki mermer basamağı hızla çıkmıştım. Zile dokundum.

Kapı açıldı. Huriye Hanım karşımdaydı. Bayan Murray. İçim titredi bir an onu görünce. Geceleri televizyon programlarında duyduklarım etkiliyordu beni.

“Hoş geldiniz” dedi Huriye Hanım. “Buyurun, gelin şöyle mangalın yanına. Bugün dışarısı daha soğuk, değil mi?”

“Eh, dünden biraz daha soğuk” dedim. Mangalın yanına, sedire oturmuştum.

“Şimdi cezveyi sürerim mangala” dedi Huriye Hanım. “Meryem de bekliyor sizi. İner birazdan aşağıya. Dün gece çok geç geldi gazinodan. Televizyon izliyor sanıyorum. Sabah programlarını sever o” dedi.

Kahveyi yavaş yavaş üstü güllü fincana doldurmuştu.

Bir süre pencereden dışarıya, İvedik Caddesi'ne baktım. Kalabalıktı cadde, bir sabah koşuşturması vardı çevrede, karşıdaki otobüs durağında bir kuyruk oluşmuştu, geciken otobüsü bekliyorlardı. Bir simitçi geçiyordu pencerenin önünden.

Huriye Hanım camı çabucak açıvermişti.

“Simitçi!” diye seslendi. “Simitçi! Gel oğlum, bize dört tane simit ver. Bakayım taze mi?”

“Çıtır çıtır ablacığım” dedi simitçi.

Huriye Hanım simitleri pencereden aldı.

“Şimdi yeriz” dedi. “Sabah simidi, güzel olur. Çay da demledim.”

Birden bir gıcırta duydum, gözlerimi kaldırdım. Meryem merdivenin başındaydı. Hafif karışık saçları, uçuk pembe geceliği ve üstüne giydiği, sıkı sıkı sarıldığı pembe sabahlıkla harika görünüyordu.

“Merhaba!” dedi. “Hoş geldiniz.”

“Merhaba.”

Yavaş yavaş iniyordu merdivenlerden. Marilyn Monroe idi. Yalın, genç bir Marilyn. Merdivenlerden o edalı inişi bir film karesi gibiydi.

Büyülenmiş gibi bakıyordum ona.

“Ah, şu televizyondaki program” dedi. “Esir etti beni kendine. Başından ayırlamıyorum.”

“Nasil gidiyor? Bu gün neler vardı?” diye sordum. “Kimler çağırılmıştı?”

“Ay, çok tuhaf, çok etkileyici” dedi Meryem. “Eski fotoğraflar, siyah beyaz... Hafif sararmış. Geçen yılların etkisiyle. Fotoğraflar canlanıyor, fotoğraflar konuşuyor. 1960’lı yılların Amerika’sı, Hollywood’un Sarışın Bomba’sı ölü bulunmuş evinde. Herkes bir şey anlatıyor, çok ilginç” dedi. “Fotoğraflar, o eski sararmış fotoğraflar, nasıl da konuşuyorlar...”

İlgimi çekiyordu bu sabah programı. Demek değişik bir mizansen kullanılmıştı. Hiç yakalayamıyordum bu programı.

“Kimin fotoğrafları konuştu bu gün?” diye sordum.

“Birçok fotoğraf konuştu” dedi Meryem. “Şaşırtıcı bir şey anlatıyorlar. Uzun yıllar bastırılmış, örtbas edilmiş bir şeyi ayrıntıları ile anlatıyorlar. Marilyn Monroe’nun ölümü.”

“İntihar mıymış?” diye sordum.

“Bence cinayet” dedi Meryem. “İyi planlanmış, korkunç bir cinayet.”

“Bugün önemli bir fotoğraf konuştu mu?” diye sordum.

“Konuştu. Birkaç önemli fotoğraf konuştu” dedi Meryem. “En etkileyicisi Robert Kennedy’ydi.”

Şaşırmıştım.

“Robert Kennedy konuştu mu?”

“Hayır, o hiç konuşmadı. Yalnızca fotoğraflarını gördüm. Genç, yakışıklı, hoş. Onu sadece birkaç fotoğraf olarak verdiler. Ama etkilendim ondan” dedi.

“Kimmiş bu Robert Kennedy?” diye sordu Huriye Hanım ilgiyle.

“Başkan’ın erkek kardeşi. Marilyn Monroe ile bir şey yaşamış. Âşık olmuş ona.”

“Demek öyle” dedi Huriye Hanım. “Başkan’ın kardeşi...”

“Evet, başkanın kardeşi ve Adalet Bakanı” dedi Meryem.

“İlginç erkeklermiş bunlar” diye söylendi Huriye Hanım.

“Yarın ben de bakayım şu programa, merak ettim” dedim.

“Çok sürükleyici” dedi Meryem. “O kadar çok bilmediğim şey öğrendim ki bu programı izlerken... Hem katil kim, çok merak ediyorum.”

“Ama” dedim, “onu hiçbir zaman öğrenemeyeceğiz herhalde.”

“Niçin?” diye hayretle sordu kız.

“Bu çok eski bir olay. Aradan çok uzun yıllar geçmiş. Üstelik cinayet mi, intihar mı, o bile hâlâ tartışılıyor. Onun için katili filan bulamazlar artık. Zaten dosya 1962’de kapanmış.”

“Demek Marilyn’i öldüreni hiç bilemeyeceğiz” dedi Meryem. Gözünden sanki bir sis bulutu geçmişti.

“Evet, hiç bilemeyeceğiz.”

“Ama bilenler var, değil mi?” diye sordu. “Mutlaka vardır katili bilen.”

“Vardı” dedim.

“Kim biliyordu sizce?”

“Robert Kennedy biliyordu mutlaka. Başkan biliyordu” dedim.

“Biliyorlar mıydı?” diye hayretle sordu.

“Öğrenmişlerdir. Onlar biliyorlardır” dedim.

“Başka kim biliyordur?”

“Bayan Murray biliyordur.”

“Doğru, Bayan Murray biliyordur” dedi kız.

“O gece evdeydi Bayan Murray.”

Durdum bir an.

“Marilyn Monroe biliyordur” dedim.

Meryem dehşetle haykırdı.

“Marilyn Monroe biliyor mudur katilini?”

“Onu öldüreni ya da öldürenleri kuşkusuz biliyordur” dedim.

Gözleri faltaşı gibi açılmıştı Meryem’in. “Bunu hiç düşünmemiştim” dedi. “Biliyordur, doğru. Bilmesine biliyordur da artık ne işe yarar!”

“Ama Marilyn Monroe canlı yayına çıkıyor.”

“Doğru” dedi. “Canlı yayına çıkıyor Marilyn.”

“Ona bir doğru soru sorulsa katilini söyleyebilir” dedim.

“Müthişsiniz” dedi Meryem. “Müthiş şeyler düşünüyorsunuz. Evet, Marilyn Monroe canlı yayında bir isim söyleyebilir.”

“Ben olsam o geceyi Marilyn Monroe’ya anlattırırdım” dedim. “O yatak odasını, orada neler olduğunu, geceyarısından öncesini, o geceki her şeyi Marilyn’e anlattırırdım. Başkalarını dinlemeye ne gerek var. Marilyn canlı yayına çıkıyor, konuşuyor.”

Meryem hayranlıkla bakıyordu bana.

“Bunu hiç kimse niçin düşünmedi acaba?” dedi.

“Sürükleyici programlar yapıyorlar” dedim. “Bütün o kişilerin çıkıp konuşması. Geçmiş olayları anlatmaları. 47 yıl önceki bir olayı yeniden, değişik açılardan canlandırmaları. Bunlar çok ilgi çekici. Hepimiz ‘Şimdi ne olacak? Kim ne söyleyecek?’ diye merakla bekliyoruz. Eski, yitmiş gitmiş, çok kimsenin bilmediği bir zaman dilimi canlanıyor. Oysa Marilyn bir cümlede her şeyi söylese hiçbir gizemi kalmaz işin” dedim.

“Doğru” dedi kız. “Çok doğru bu söyledikleriniz. Hem ben Marilyn’in işi tam olarak bildiğini de sanmıyorum” dedi. “O içneler, haplar... Belki yarı baygındı.”

“Belki de” dedim.

“Ama” dedi kız. “Gerçekten o geceyi Marilyn anlatsa... Müthiş olur.”

“İnanılmaz bir şey olur” dedim.

Huriye Hanım çayları tazelemişti. Simitle kaşar peyniri harikaydı, Meryem’in mavi gözleri bir an için dalıp uzaklara gitmişti.

“Sabah erkenden kalkacağım” dedi Huriye hanım. “Şu sabah programını bir de ben izleyeyim.”

“Bu geceyarısı da izleyebileceğiniz iki program var” dedim. “Birisi Bayan Kahkaha’nın programı, birisi de biraz daha geç saatte, Gece Kuşu’nun programı.”

Huriye Hanım ilgilenmişti.

“Hepsi bu konuyu mu anlatıyor?” diye hayretle sordu.

“Evet, hepsi birer Marilyn Monroe programı sayılır. Yani o gece orada olanlar, Marilyn’in yakınında olanlar, polisler, doktorlar; o geceyi tarif eden kişiler...” dedim.

“Çok ilginç olmalı. İzleyeceğim bu gece” dedi Huriye Hanım. “Ne tuhaf olaylar bunlar?”

“Çok eskiden olmuş, yaşanmış şeyler” dedim. “Bir devir kapanmış. Her şey unutulmuş, izler silinmiş. Eski, tozlu sinema mecmualarından, kapanmış arşivlerden sızan, kitaplardan bulunmuş, sararmış fotoğraflar, anılardaki insanlar ve onlarla yapılmış söyleşiler” dedim. “İşin aslı bu.”

“Nasıl?” diye sordu Huriye Hanım.

“Marilyn Monroe, Kennedy kardeşler... Hepsi altı yıl içinde ölmüş. Tuhaf bir devir. Hepsinin nasıl öldüğü, katilleri araştırılıyor hâlâ, hiçbir şey bulunamıyor. Kocaman bir esrar düğümü” dedim.

“Kim bu insanlar? Bütün bunlar neden oldu ki acaba?” diye sordu Huriye Hanım.

“Güç, iktidar, para. Kin” dedim.

Meryem, “Tüylerim ürperdi” dedi. “Ürkütücü şeyler bunlar. Korktum. İçime bir korku girdi. Acaba artık izlemesem mi sabah programını?” Ekledi, “Ama bir polisiye roman gibi heyecanlı ve sürükleyici. İzlemeden yapamam.”

Güldü.

“Tuhaf bir biçimde benim bir parçam oldu sanki o program” dedi. “Ne tuhaf değil mi? Kim çıkacak? Şimdi ne anlatacak? Marilyn ne yapmıştı? Ne oldu? O ev nasıl bir yerdi? Yıllar neleri silebildi, neler kaldı geriye? İşte bunlar çok çekiyor beni. Kısaca bırakamam o programı izlemeyi.

“Ben de programları izlemeye devam edeceğim” dedi gülerek.

“Şimdi kalkıyorum. Sizi çok oyaladım, işleriniz vardır.”

“Yok, hiçbir işimiz yoktu” diye bağırdı Meryem. “Ne iyi oluyor, geliyorsunuz. Bakın, neler konuşuyoruz. Kendimi çok mutlu hissediyorum, inanın. Söylediklerinizi düşüneceğim.”

“Hangilerini?”

“Marilyn Monroe ile ilgili söylediklerinizi. Onun olayları anlatacağı bir program yapılması fikri” dedi. “Yarın sabah mutlaka gelin. Bekliyoruz.”

“Olur, yarın sabah uğrarım gene” dedim.

Çıktım evden. Köşeden bir taksi çevirip eve döndüm.

Düşünüp duruyordum. Kız Marilyn Monroe idi. Huriye Hanım da Bayan Murray. İvedik Caddesi 7 numarada, kapısının üstünde “Cursum Perficio” yazan evde oturuyorlardı. Kız, Marilyn ile ilgili programı izleyip müthiş heyecanlanıyordu.

“Bu program benim bir parçam oldu” diyordu.

Ne tuhaf şeyler yapıyordum şu son günlerde. Hele bu kadınla kızı çözebilmemin imkânı yoktu.

Taksi eve gelmişti. Parasını verip indim. Gene ruhumu yormuştu olaylar.

Yatağımın üstüne uzandım. İnce battaniyeyi çektim üstüme. Gözlerim kapanmış, hafif bir uykuya dalmışım.

Uyandığımda saatin öğleyi çoktan geçmiş olduğunu fark ettim. Çabucak hazırlandım, kendime aynanın karşısında bir çekidüzen verdim.

Taksi durağına telefon ettim.

“Kennedy Taksi. Buyurun efendim.”

“Güneş 9’a bir taksi istiyorum. 83 numaralı taksi sırada mı?”

“Sırada efendim.”

“O gelsin. Şoförün adı ne?”

“İsmail.”

“Teşekkür ederim.”

Paltomu giyip atkımı boynuma dolamış, kapının önüne inmiştim.

Taksi yolun başında göründü. Yay gibi kıvrılıp, usta bir manevra ile kaldırıma yanaştı.

Girmiştim taksinin içine. Arkama yaslandım.

Şoför çok heyecanlı görünüyordu.

“Merhaba! Hoş geldiniz” dedi.

“Merhaba. Ne haber?” diye sordum.

“Aman bu Kennedy perişan etti beni” dedi.

“Ne oldu?”

“Hiç sormayın efendim. Dallas’taki o korkunç gün. Oralar-dayım şimdi. Satır satır yaşıyorum kitabı. Bu kadar mı olur efendim! İçim yandı. Başkan’ı vurdular. Bana sorarsanız

anında öldü. Araba birden hızlandı. Doğru Parkland Hastanesi'ne. Karısının hali içler acısı. O nasıl vurulmadı, kurşunlar ona nasıl isabet etmedi hayret. Yan yana oturuyorlardı çünkü.

“Bir başkanın böyle vurulması. Hayretler içinde kaldım” dedi. “Amerika gibi bir yerde...”

“Ama o yıllarda fazla korunmuyordu başkanlar” dedim. “Kennedy de sevilen bir başkandı. Hiç tahmin edilmiyordu böyle bir şey doğrusu.”

“Aman efendim, üstü açık araba ile halkın arasından geçiyor, olacak iş mi bu! Araba kapalı olsa ölmezdi. Bana sorarsanız ölmezdi. Başkan'ın beyni parçalandı. Korkunç bir şey. Yıllardır biliyordum bu suikastı ama böyle ayrıntılı, bir kiptan okumamıştım tabii.

“Oswald diye bir adamı yakaladılar. Yolun kenarındaki bir kitap deposunda elinde silah yakalandı. Ama acaba o mu katil? Bence başkan kim vurduya gitti. Durun bakalım, şimdi oradayım. O bölümü okuyorum. Bence bu suikastın altında çok daha fazla şeyler yatıyor. Oswald yakalanan öylesine biri. Yüzünü gözünü morartmışlar, iki polisin arasında fotoğrafını gördüm. Kullanmışlardır onu, bana öyle geldi. Başkan'ı Parkland Hastanesi'nde ameliyata aldılar ama umutsuz vaka tabii. Karısı Jackie'nin elbisesinin önü hep kan. Beyin parçaları... Pembe bir tayyör giymiş o gün Jackie. Değiştirmiyor üstünü. Dünya görsün bu korkunç olayı diye. Kadın şokta.

“Aman efendim, çok etkilendim. Perişan oldum. Duraktakilerin hiçbir şeyden haberleri yok. Yıllardır Kennedy Taksi'de çalışıyorlar. Kimdir bu Kennedy? Hiç merak eden, bilen yok. Hele gençler çok vurdumduymaz.

“Sonra bakın, ne düşündüm biliyor musunuz? Kennedy Caddesi upuzun bir cadde. Acaba oradaki apartmanlarda oturan insanlar, her gün adresini şuraya buraya yazan in-

sanlar, ‘Çek Kennedy Caddesi’ne’ diyenler acaba biliyorlar mı Başkan Kennedy kim? Hiç zannetmiyorum. Yakın tarihi bilen, ilgi duyan insan kalmadı; Kennedy Caddesi’ndeki her evin kapısını çalsam, ‘Yahu, biliyor musunuz, kim bu Kennedy? Nasıl yaşadı, nasıl öldü? Bu sokağa niçin adı verildi?’ diye sorsam, şerefsizim kimse cevap veremez.”

Dikkatle dinliyordum söylediklerini. Haksız sayılmazdı.

Birden toparlandı.

“Bağışlayın” dedi. “Okuduğum şeylerin etkisi altındayım. Yaşıyorum onları. Siz nereye gidecektiniz efendim, sormayı unuttum?”

“Çukurambar’a gidecektim” dedim. “Cadde üstünde bir yer.”

“Hay hay efendim” dedi şoför. Bir yay çizerek döndü. Taksimetreyi kapatmıştı.

“Daldım” dedi. “Kitabı elime alınca gidiyorum oralara... Anlarsınız.”

Az sonra Çukurambar’a gelmiştik. Kalabalıktı burası. Cıvıl cıvıldı. Kentin bilmediğim bir semtiydi. Yavaş yavaş tanımaya başlıyordum.

“Ben burada ineyim” dedim.

“Bekleyeyim mi efendim?”

“Yok, yok. Sen git. Yarın sabah 10’da alırsın beni.”

“Tamam” dedi şoför.

İnmiştik arabadan. Yolun karşısına geçip, Seni Seviyorum Pastanesi’nden içeriye girdim. Pastane her zamanki gibi yarı karanlıktı. Yuvarlak masalarda tek tük kişi oturuyordu. Beyaz uzun önlüklü bir garson dolanıyordu çevrede. İki kadın camekânın önünde bir paket taze poğaçaya sardırıyorlardı.

Baktım, Geçmişini Silen Adam yan masalardan birinde oturuyordu. Beni görünce ayağa kalkmıştı. Yanına gittim.

“Nasılsınız?”

“Fena sayılmam” dedi adam. “Ama şu geçmişten kurtul-

mak ne zor işmiş, biliyor musunuz? Geçmiş, mazi, kara bir deniz gibi dalgalanıp duruyor çevremde. Arındırıyorum kendimi, geçmişle bağlantılı her şeyi atıyorum ama dün gece bir rüya gördüm, mahvoldum.”

“Hayırdır, ne gördünüz rüyanızda?” diye sordum.

“Aman hiç sormayın” dedi adam. “Geçmişimden bir sahne gördüm tabii. Çocukmuşum, eski mahallede oynuyormuşum. Rahmetli annem pencereden sesleniyor bana.

“ ‘Burdayım anne! Seksek oynuyorum’ diyorum.

“Annem kulaklarını üşütmüş, ufak pamuk parçaları var kulaklarının içinde. İyi duyamıyor beni. Çocukluğum, bizim eski mahalle, kaldırım taşına tebeşirle çizilmiş seksek yuvarlakları... İşte buydu rüyam. Güvercin gurultularını da duydum. Çocukluğumun güvercinleri. İşte bu rüya mahvetti beni.”

“Niçin?” diye sordum. “Alt tarafı bir rüya. Unutun gitsin.”

“Unuturum unutmamasına da...” dedi adam. “Şu bakımdan perişan etti beni bu rüya. Ne kadar kendimi geçmişimden arındırsam, ne kadar her şeyi silip atsam hayatımdan, dümdüz bembeyaz bir sayfa açsam bile, gece gözümü kapatınca o sildiklerim, bitirdiğimi sandığım dünyalar ne kadar kolaylıkla geri gelebiliyorlar. Bilinçaltı ne tuhaf bir şey. Eski kokuları duydum, artık hiç hatırlamadığımı sandığım renkleri gördüm. Mahalledeki eski evlerin duvarlarına tebeşirle yazılmış yazıları okudum. İşte bu beni dehşete düşürdü.”

“Rüyanız korkunç değil ki, niçin üstünde duruyorsunuz bunun bu kadar?” diye sordum. “Bu saate kadar unuttur insan rüyasını. Akşamüstü oldu neredeyse.”

“Rüya korkunç değil. Benim rüyamda gördüğüm şeyleri hiç silememiş olmam, kendimi arındırdığımı sandığım şeylerin bu kadar canlı bir biçimde belleğimde yaşıyor olması sarstı beni” dedi adam. “Anlamıyor musunuz, gözümü kapatığım an, eskisiyim ben. Onu anladım. Eskisi. Eski ben. Eski adam. Aynı hayat, aynı anılar...”

Düşünüyordum.

“Eskisi” dedim. “Aynı hayat, aynı adam. Müthiş bir tanımlama.”

“Evet” dedi adam. “Kabuğumu değiştirip attığımı sanmıştım. Ama içinde gene ben varım. Ben. O eski çocuk.”

“Anlıyorum sizi” dedim. “Herhalde hiçbir zaman geçmişten arınmak, yani tümüyle arınmak mümkün değil.”

“Belki de” dedi adam.

“Boş verin” dedim. “Bunu bu kadar büyötmeyin bence. Geçmişinizin bir kısmı da kalsın içinizde.”

“Evet” dedi. “Doğru söylüyorsunuz. Yoksa klon gibi bir şey olurum değil mi? Geçmişsiz, ruhsuz, tıpkı bir klon gibi.”

“Eve” dedim. Adam rahatlamıştı, sevinmiştim.

“Birer kahve içelim” dedi.

Garsona işaret etti. Birer sütlü kahve söyledi.

“Şimdi daha iyisiniz” dedim.

“Evet, kendimi çok daha iyi hissediyorum şimdi” dedi adam. “Geçmişimin bir kısmı belki de benimle kalabilir. Eski bir deniz kıyısı gibi...”

Büyülenmişim.

“Nasıl?” diye sordum yavaşça.

“Eski bir deniz kıyısı. Unutulmuş bir sahil gibi” dedi.

“Ne kadar değişik...” diye mırıldadım.

“Boş verin şimdi bunları” dedi adam. “Bütün eski sinema mecmualarımı da sahafa sattım.”

“Rüyalarınızı...”

“Evet” dedi gülerek. “Rüyalarımı sattım.”

“İzliyor musunuz geceleri televizyon programlarını?”

“İzlemez olur muyum, her gece izliyorum” dedi.

“Bir de sabah programı varmış...”

“Yeni duydum onu” dedi. “Yarın sabah izleyeceğim.”

“Siyah beyaz fotoğraflar canlanıyormuş. Fotoğraflar konuşuyormuş.”

“Müthiş bir şey” dedi. “İnanılmaz programlar bunlar. İnsanın aklı almıyor.”

“Gerçekten öyle.”

Pastaneye değişik insanlar girip çıkıyordu. Bir süre gözüm daldı, onlara baktım.

“Ne düşünüyorsunuz?”

“Ashnda hiçbir şey düşünmüyordum” dedim. “Öylece gözüm dalmıştı. Düşünecek o kadar çok şey var ki, merak ediyorum. Acaba bu izlediğimiz programlar nasıl yapılıyor? Yani, geçmişi bugüne canlı olarak nasıl getirebiliyorlar? Bu programlarla ilgili yorumlar var mı? Neler onlar? Nasıl olabiliyor böyle şeyler? Ashnda bunları düşünüyordum belki de.”

“Haklısınız” dedi adam. “Bu canlı programlar, insanın aklını durduracak bir boyutta. Acaba o saatte bunları kaç kişi izliyor? Ben de düşündüm bunu. ‘Geçmişi bugüne canlı getiriyorlar’ dediniz. Bu şaşkınlık yaratıyor işte. Konuşan, anlatan kişiler gerçek, Marilyn Monroe gerçek ve bütün konuşmalar bir gerçeğe dayanıyor. Marilyn Monroe’nun ölümüne. Bunu nasıl yapıyorlar, nasıl başarabiliyorlar acaba? Olacak şey mi bu!”

“Tabii ki değil.”

“Ama üç televizyon programında da süregeliyor bu inanılmaz yayın.”

“Nasıl oluyorsa oluyor” dedim. “Müthiş bir şey. Sonunda Marilyn’in ölümünün üstündeki kalın sis perdesi de kalkacak gibi.”

“Kim bilir” dedi adam. “Ya da büsbütün yoğunlaşarak tüm izleri, renkli ve dramatik bir geçmişi, her şeyi kapatacak.”

Kahvesini bitirmişti.

“Kalkalım” dedim. “Bir yere gitmem gerek.”

Adam garsonu çağırıp hesabı ödedi.

“Hep siz ödüyorsunuz.”

Gülümsedi.

“Rica ederim. Bu konuşmalarımız benim için inanılmaz bir sevinç kaynağı oluyor. Yarın gene buluşalım mı? Bu gecenin olaylarını konuşuruz.”

“Olur, bu saatte burada olalım” dedim.

Çıkmıştım pastaneden, hava erken kararıyordu artık. Çevrede ışıklar yanmıştı. Kaldırımdakiler hava soğuk olduğu için hızlı hızlı yürüyorlardı. Şehrin bu değişik semti kuşatmıştı beni, daha önce hiç görmediğim dükkânların vitrinlerine bakıyor, yeni cafe’leri, gençliğin buluşma noktası olan ufak köşeleri keşfediyordum.

Az ileride bir bilgisayarçı olacaktı, hatırlamıştım, daha önce gelmiştim oraya. Gittikçe kalabalıklaşıyordu sokak. Servislerden inenler, evlerine yetişmeye çalışan insanlar çevremi doldurmuştu. Bu kalabalık yavaş yavaş evimin yoluna doğru atıyordu beni ama birden eve gitmekten vazgeçmiştim. Yolun kenarında bekleyen bir taksiye attım kendimi.

Şoföre, “İvedik Caddesi 7 numaraya gideceğiz” dedim.

Taksi dönüp dolaşarak, yoğun trafiğin içinden kurtulmaya çalışarak ilerlemeye başladı.

Niye gidiyordum ki bu saatte İvedik Caddesi’ndeki eve? Akşam olmuştu. Gece programlarının başlamasına birkaç saat kalmıştı.

Taksi 7 numaralı evin önünde durdu. Gece tenhaydı İvedik Caddesi, inmiştim taksiden, iki mermer basamağı hızlıca çıkıp zile dokundum.

Kapı açılmıştı.

Huriye Hanım şaşırdı beni görünce.

“Buyurun, buyurun. Ne kadar iyi ettiniz de geldiniz. Buyurun, girin içeriye” dedi.

“Rahatsız ettim. Şöyle bir uğrayayım dedim. Uygun bir saat değil aslında.”

“Canım, ne demek uygun saat değil” dedi Huriye Hanım. “Rahat edin lütfen. Meryem yukarıda odasında, giyiniyor

program için. Hazırlanıyor. Ben şimdi haber veririm.”

Girmiştim içeriye. Ev soğuktu. Belli ki mangal sönmişti. Huriye Hanım şimdi onun başına gitmişti, bir yelpaze ile sönmeye yüz tutmuş kömürleri canlandırmaya çalışıyordu.

“Yanar şimdi” dedi. “Bakmamıştım. Sönmüş. Ben Meryem’e geldiğinizi haber vereyim.”

Koşarak tahta merdivenlerden yukarıya çıkmıştı.

Zamansız gelmiş olmanın tedirginliği içindeydim. Ev soğuktu, mangal sönmişti. Meryem yukarıda, pavyona gitmek için hazırlanıyordu. Ne işim vardı bu saatte benim bu evde?

“Gelin, yukarıya gelin” diye seslendi Huriye Hanım bana merdivenin başından.

“Meryem odasında bekliyor sizi.”

Yerimden kalkıp, yavaş yavaş tahta merdivenlerden yukarıya çıktım.

Karşıdaki odanın kapısı açıktı.

“Gelin, lütfen girin içeriye” dedi Meryem’in sesi. “Bu gece ne giyeceğime karar veremiyordum. Gelin, yardımcı olun bana.”

Girmiştim odadan içeriye. Birden büyük bir şaşkınlık, garip bir heyecan tüm gövdeyi sardı. Kalbim hızlı atmaya başladı. Bacaklarımın bir an kuvveti kesilmişti. Yığılabildim olduğum yere; ama gücümü toparlamayı başardım. Tuhaf, siyah beyaz bir dünyaya girmiştim. Çevremdeki her şey eski bir fotoğrafın içindeymiş gibi hafif soluk ve buğuluydu sanki. Çevreme dikkatle bakıyordum, hemen tanımıştım burayı. Marilyn Monroe’nun 1962 yılında, 4 ağustos 5 ağustosa bağlayan gece ölü bulunduğu odaydı burası. Televizyonda gördüğüm yatak odasıydı. Çavuş Clemmons’un girdiği oda.

Yatak aynı yataktı. Karmakarışık üstündeki çarşaf ve incecik deve tüyü rengi battaniye, kuş tüyü yastıklar iki yana savrulmuştu sanki. Yatağın başucundaki yuvarlak gece masası televizyonda ve fotoğraflarda gördüğümün eşiydi. Üs-

tünde bir iki ilaç şişesi görür gibi oldum. Yer beyaz kalın bir halı ile kaplıydı. Gözüm pencerelere gitti. Tek bir pencere vardı, aynı Beşinci Helena Çıkmazı 12305 n umaralı evde olduğu gibi. Simsiyah, kalın, ışık geçirmez bir perde ile kapatılmıştı cam. Bir yerden çok hafif bir Frank Sinatra şarkısı geldi kulağıma. Hatırladım, Marilyn ölü bulunduğu, başucundaki gramofonda Frank Sinatra plakları çalıyordu. Tuhaf bir ayrıntıydı bu, birden hatırlamıştım. Bir yerde okumuş olmalıydım. Marilyn bir ara Frank Sinatra ile evlenmeyi düşünmüştü. Bu eski bir bellek parçasını ya da rüya renkleri ile döşenmiş, soluk renkli odanın ortasıındaydım. Oda 1960'lı yılların tüm özelliğini yansıtıyordu. Çok yalındı, Marilyn Monroe'nun yatak odası süslü değildi.

Çavuş Clemmons'un televizyonda anlattıkları bir bir aklıma geliyordu.

Tüylerim ürpermişti. O odaydı işte burası. Marilyn'in yatağın üstünde yüzükoyun yatarken ölü bulunduğu oda. Pembe ve beyaz telefonlar yatağın yanındaydılar. Yerlerde mecmualar vardı. Meryem'in terlikleri yatağın yanında duruyordu. Yüksek topuklu, pembe tüylü terliklerdi bunlar.

Oda havasızdı. Sanki 1960'ların havası sıkışmıştı içeriye. Ya da ben tuhaf bir ruh halindeydim. Olduğum yerde kalmıştım.

"Gelin, gelin" dedi Meryem'in sesi. Yatağın üstüne birkaç elbise attı.

"Buyurun, şöyle oturun."

Köşedeki beyaz koltuğu gösteriyordu bana. Bu koltuğu hatırlamamıştım. İzlediğim görüntülerde yoktu bu.

Yavaşça koltuğa oturdum. İçinde bulunduğum bu oda gerçektir. Rüya ya da hayal değildi. Anlamıştım bunu. Bu tuhaflık ürkütmüştü beni. Günlerden hangi günde idik, hangi ayın kaçıydı? Ben bu odada ne arıyordum?

Kendi ayağımla gelmiştim buraya. Düşününce bu da tuha-

fıma gitmişti. Bir şey beni çekmişti buraya. Bir gerçeğin içine farkında olmadan girmiştım.

Artık karşımda, elbisesinin fermuarını çekmeye çalışan muhteşem sarışının Meryem mi Marilyn Monroe mu olduğundan emin değildim.

Marilyn Monroe olmalıydı bu karşımdaki. İnanılmaz güzellikteydi. Makyajlıydı yüzü, kıpkırmızı dudakları parlıyordu, baygın bakışlı gözleri ile süzdü beni.

“Bu gece siyah mı giysem, kırmızı mı, bir türlü karar veremiyorum” dedi.

Elinde siyah payetlerle işlenmiş bir elbise tutuyordu. Sırtında şahane bir kırmızı saten elbise vardı. Daracıktı. Narçiçeği ile vişneçürüğü karışımı bir renkti.

“Üstündeki çok güzel” diye mırıldandım.

“Öyle mi dersin” diye sordu. “Çok güzel olmam lazım bu gece.”

Hafifçe göz kırptı bana. “Makyajım güzel olmuş mu?”

“Harika” dedim.

“İyi öyleyse” diye mırıldandı.

Platine bukleleri şuh yüzünü çevreliyordu. Siyah kadife bir çantadan rujunu çıkardı, dudaklarındaki ruju tazeledi. Yatağın üstüne oturmuştu. Boynuna ve kulaklarının arkasına parfümünden sıktı.

Odayı Chanel 5’in baygın kokusu doldurmuştu.

Artık karşımdaki kadının gerçek Marilyn Monroe olduğuna emin olmuştum. Tuhaf, anlayamadığım biçimde başka bir boyuta geçmiş olmalıydım. Bu da çok ürkütücü gelmeye başlamıştı bana. Bu oda, bu çarşaf, darmadağın yatak, yandaki yuvarlak ahşap sehpa bana büyük bir tedirginlik veriyordu.

Marilyn rahat görünüyordu. Son bir defa aynaya göz attıktan sonra döndü bana.

“Hadi çıkalım buradan” dedi.

“Olur çıkalım.”

“Bayan Murray!” diye seslendi. “Bayan Murray.”

Eunice Murray yatak odasının kapısında belirmişti.

“Bayan Murray. Ben çıkıyorum. Arabam aşağıda hazır mı?” diye sordu.

“Araba hazır” dedi Bayan Murray.

“Gel” dedi Marilyn bana. Üstüne ince bir kürk manto almıştı. Kapıdan dışarıya çıktı. Arkasından gidiyordum.

Odadan dışarı çıktım.

Önümde tahta merdivenler uzanıyordu. Merdiven başındaydım. Alt katı, mangallı odayı görebiliyordum. Huriye Hanım mangalın başındaydı.

O oda, gerçek Marilyn Monroe, 1960’lı yıllar, o şimdi hafif bej bir renge bürünmüş oda yok olmuştu. Anlamıştım. İvedik Caddesi 7 numaralı evdeydim. Önümde, merdivenlerden aşağıya Meryem iniyordu. Çok güzel bir kırmızı saten elbise vardı üstünde. Sirtına bir tavşan kürkü almıştı. Dönüp baktı bana. Marilyn’di ama, az önce o yatak odasında gördüğüm asıl Marilyn değildi. O kısa an, o odanın içine girişim, oturduğum o beyaz koltuk, darmadağınık yatak, Marilyn’in parfüm kokusu, o muhteşem havası, o eski dünyanın içine birden girip çıkışım sarsmıştı beni.

1960’lı yıllara, Marilyn’in yatak odasına girmiş, onu görmüştüm. Meryem’in arkasından indim aşağıya.

“Birazdan taksi alır beni” dedi Meryem.

“Program kaçta başlıyor?”

“Saat 9’da başlar.”

“Ben de gideyim artık, çok geç olmuş” dedim. Toparlanmıştım. Kapıdan dışarıya Meryem’le birlikte çıktım.

Taksi bekliyordu onu kapıda.

“Sabah mutlaka gelin” dedi. “Gelin, programı beraber izleyelim. Kahvaltı ederiz.”

Taksiye binmişti, taksi bir süre sonra İvedik Caddesi’nin köşesinde kaybolup gitti.

Eve otobüsle döndüm. Karşı duraktan boş bir otobüse atlamıştım. En arkada bir yere oturdum. Kafamdan binbir düşünce geçiyordu. Kısacık bir zaman dilimi içinde olsa da, Marilyn Monroe'nun 1962 yılında cesedinin bulunduğu yatak odasına girmiştim.

Çarpmıştı beni o tuhaf atmosfer. Ölümün Marilyn'e yavaş yavaş yaklaştığı o mekân. Ölümünden sonra orada verilen sözler, örtbas olayları, suskunluklar, konuşmamak için edilen yeminler.

Sanki Çavuş Clemmons'un gözüyle bakmıştım odaya. Et-kilemişti beni onun televizyondaki anlattıkları.

"... Her şey bir tuhaf odada. İlk girdiğim an hissettim bunu. Bayan Murray korkmuştu. Korku gördüm onda. Harıl harıl çalışıyor; gecenin o saatinde çamaşırları yıkıyor, buzdolabını boşaltıyor, kutulara koyduğu bazı şeyleri, diğer polisler gelmeden arabasının bagajına yüklüyordu. Kızının bahçivani da olan kocasını da çağırmış, polis gelmeden. Yatak odasının kırık camını değiştirmişti. Bayan Murray'ın şahitliği, olayı anlatışı karmakarışıktı. Ama bütün bu işleri gayet metodik bir şekilde yapıyor, Marilyn yatağının üstünde ölü yattarken, Bayan Murray arı gibi çalışıp birtakım delilleri yok ediyor" demişti Çavuş Clemmons.

Otobüs evin yakınına gelince, bir durakta indim. Gece ayazında hızlı hızlı yürüdüm eve.

Ekranın karşısındaydım. Elimde kumanda, kanalları dolaşıyordum. Kanallarda sıradışı bir program gözüme çarpmamıştı. Politik olayların tartışıldığı oturumlar, gecenin bu saatinde eski yarışma programlarının tekrarı, politik tartışma programları ve herkesin hüngür hüngür ağlayıp katıla katıla güldüğü yarışma programları sıkıntı veriyordu artık bana, yetenek programı da pek hoşuma gitmemişti. Şarkı türkü söyleyen herkes yetenekliyim diye çıkıyordu ekrana.

Müzik yarışmasında, devasa bir diva tüller içinde başköşede oturuyordu. Uzun kirpikli gözleri bir sağa bir sola bakıyordu. Rüya da görülen bir Hint tanrıçasının o garip, insandan uzak görüntüsüne bürünmüştü.

Bir kanalda bir adam keman çalıyor, topluca sarışın bir kadın eski bir şarkıyı söylüyordu.

Geceyarısı dünyası idi işte ekrandakiler.

Bayan Kahkaha'nın programı az sonra başlayacaktı. Altan sürekli şerit geçiyordu.

"Efsane yıldız Marilyn Monroe'nun esrarengiz ölümü. Yepyeni tanıklarla canlı yayında. Az sonra..."

Yerime yerleşmiştim. İnce battaniyeyi hafifçe üstüme çektim.

Yaşadığım olayları bir kez daha düşündüm. İnanılmaz şeylerdi.

İvedik Caddesi 7 numaralı evin üst katında, Marilyn Mon-

roe'nun yatak odasına girişim. Yatağın üstünde otururken onu görüşüm. 1960'lı yıllara tuhaf bir zaman kayması idi bu, kısa bir süre de olsa, yaşamıştım onu.

Hatıra gibi, bellek poşeti gibi bir şeyin içine girmiş olmalıydım. Bir hatıranın, bir anının içi, o oda, yatağın üstünde oturan Marilyn... Öyle bir şeyin parçasıydı onlar. Ama gerçektiler. Gerçekten oturmuştum o odada, çevreme bakmıştım. Keşke odadan bir şey alsaydım. Ufacık bir şey. Orada bulunduğumu bana kanıtlayacak bir şey...

Ama o heyecanın içinde bunu hiç düşünmemiştim.

Meryem neydi? Huriye Hanım neydi? Kimdi onlar, ne yapıyorlardı İvedik Caddesi'ndeki o evin içinde? Kız tıpatıp Marilyn Monroe idi. Huriye Hanım da Bayan Murray. Nasıl oluyordu bu? Geçmişin kanallarından buralara, Ankara'daki İvedik Caddesi'ndeki eve nasıl sızmışlardı?

Bunları düşünüyor, bir türlü çözemiyordum. Neydi ekrandaki, canlı yayındaki Marilyn? Konuşan, olayları anlatan diğer insanlar? Nasıl çıkıyorlardı her gece ekrana?

Bunlar gerçek insanlar mıydılar? Yoksa geçmişin gölgeleri miydiler?

Ama canlı yayında gayet kanlı canlı duruyorlar, rahat rahat konuşuyorlardı.

Düşünmeyi bıraktım, Bayan Kahkaha ekrandaydı. Uçuk, su yeşili, kendisine çok yakışan ince, dökümlü bir bluz giymişti. Boynunda belli belirsiz bir altın zincirin pırıltısı vardı.

"Sevgili izleyiciler" dedi. "İşte gene Marilyn Monroe dosyası ile karşınızdayız. Bu gece de birbirinden ilginç konuklarım var.

"İlk konuğum Lionel Grandison."

İnce yüzlü, esmerce, saçları dökülüp alnı açılmış, uzun favorileri sakal gibi yanaklarına doğru uzayan, kalınca dudaklarının çevresinde ufak bir sakalı ve bıyığı bulunan bir adam stüdyoya girmiş, Sarışın'ın karşısına oturmuştu. Genç sayılırdı. Bu uzun favoriler ve ufak sakal ve bıyık zamanın mo-

dasına uygun bir şey olmalıydı.

Bayan Kahkaha, "Hoş geldiniz Bay Grandison" dedi. "Savcı yardımcısının asistanısınız."

"Evet" dedi Lionel Grandison. "Marilyn Monroe Vakası sırasında çok genç bir asistandım."

"Dr. Thomas Noguchi'nin Marilyn Monroe'ya yaptığı otopsi de sizin de imzanız var." "Ama bu otopsinin sonucu hakkında derin kuşkularınız olduğunu birçok kere dile getirmişsiniz."

"Evet, otopsi raporunun sonucuna katılmıyorum. Bugün, burada da aynı şeyi söylüyorum. Dr. Noguchi'nin otopsi tamamlanmış bir otopsi değildi. Olayın intihar olduğuna ikna olmamıştım. O sıralar elden ele üç Marilyn Monroe otopsi raporu dolaşıyordu ortalıkta. Birincisinin sonucu 'İntihar', ikincisinin sonucu 'İntihar olabilir', üçüncüsünün sonucu ise 'İntihar şüphesi' idi. Morgda çok şeyler dönüyordu ve ben bunları çok iyi biliyordum. Dediğim gibi çok genç bir savcı yardımcısıydım. 'İntihar' sonuçlu otopsi raporunu bana zorla imzalattılar."

Bayan Kahkaha düzgün kaşlarını hayretle havaya kaldırdı.

"Nasıl yani? Sizi zorladılar mı Marilyn Monroe'nun otopsi raporunu imzalamaya? Yani 'İntihar sonucu ölüm' yazan raporu zorla mı imzaladınız?"

"Evet" dedi Lionel Grandison. "Zorla, inanmayarak imzaladım."

"Peki, Bay Grandison, bunu nasıl yapabildiler? Yani gücü mü kullandılar?"

"Hayır" dedi Grandison. "Güç kullanmadılar. Amirim ben-den yaşlı ve nüfuslu savcı Cuphrey psikolojik bir baskı kullandı üstümde. Raporu imzalamam gerektiği hissettirildi bana."

"Savcı Cuphrey mi?"

"Evet, dosyayı kapattıran savcı."

"İmzaladınız raporu."

"Evet, imzaladım" dedi Grandison. "İki buçuk ay sonra da işimden atıldım."

“Ama Marilyn’in cesedi morga getirildiğinde; yanında, özel eşyalarının içinde önemli bir şey gördünüz...”

“Evet” dedi Grandison. “Küçük, kırmızı kaplı bir hatıra defteri.”

“Gördünüz onu değil mi?”

“Tabii gördüm” dedi Grandison.

“Sonra ne oldu?”

“O defter kayboldu.”

“Allah Allah” dedi Sarışın. “Peki, o defterde ne vardı acaba?”

“Marilyn Monroe kırmızı kaplı hatıra defterine Robert Kennedy ile olan konuşmalarının bazılarını not etmişti. Başkan Kennedy ile ilgili birtakım notlar vardı bu defterde.”

“Defteri gördünüz ve kayboldu?”

“Evet” dedi Grandison. “Aynen öyle oldu. Yok oldu kırmızı kaplı defter.”

Sarışın, “Bay Grandison, programa katıldığınız için, bizlere bu değerli bilgileri verdiğiniz için çok teşekkür ederim” dedi.

Lionel Grandison gitmişti.

Sarışın, “Ne kadar ilginç bilgiler geliyor sayın izleyiciler” dedi. “Marilyn Monroe’nun kırmızı kaplı hatıra defteri. Onu başka görenler de var. Yani böyle bir defterin varlığı gerçek. Ve bu defter Los Angeles morguna geliyor bir şekilde. Belki Marilyn’in bir iki ufak şahsi eşyası ile. Ondan sonra da ortadan kayboluyor. Şimdi reklamlar, sakın bizden ayrılmayın. Reklamlardan sonra yine birlikte olacağız” dedi.

Kumanda ile oynadım.

Gece Kuşu’nun programı başlamıştı. Yay biçimindeki masanın etrafında birkaç kişi vardı. Gece Kuşu ortalarında idi.

Baktım, sağında Çavuş Clemmons, solunda Dr. Noguchi oturuyordu. Hep aynı kişiler çıkıyordu programlara, fark etmiştim bunu.

Ama her biri katıldıkları programlarda değişik şeyler an-

latıyorlar, geçmişin solmuş ve tozlanmış parçalarını birbirine yapıştırarak, kıyıda köşede kalmış, unutulmuş bilgileri toparlayarak gün ışığına çıkartıyorlardı.

Gece Kuşu Çavuş Clemmons'a döndü.

"Evet, Bay Clemmons" dedi. "Marilyn Monroe'nun ölüm odasını ilk gören polis sizsiniz... Ve Marilyn'i 'yatakta yüzükoyun, kuğu gibi yatıyordu' diye tarif etmişsiniz. Bu sırada Dr. Greenson ve Dr. Engleberg de odadaydılar, değil mi?

"Evet, yatağın yanındaki koltuklara oturmuşlar, başları ellerinin arasında düşünüyorlardı. Tuhaftı, her şey çok tuhaftı o odada" dedi Clemmons.

"Ne gibi?" diye sordu Gece Kuşu.

Gece Kuşu şık bir ceket giymişti, konuğu ile bir odada sohbet eder gibi konuşuyordu. Clemmons da çok rahattı. Sanki daha değişik ayrıntılar hatırlamıştı o gece ile ilgili.

"Her şey tuhaftı, garipti. Bir kere Marilyn yatağa o pozisyonunda yerleştirilmişti. Ben binlerce hapla intihar vakası gördüm. Böyle yatanı görmedim. Kusma yoktu. Bu konu yıllar sonra, dosyalar yeniden açıldığında, dünyanın ileri gelen uzmanlarına ve toksikologlarına da sorulmuştu. Kusma olmaması düşündürücüydü. Buna ek olarak Marilyn'in midesinde de Nembutal izine rastlanmamıştı."

Gece Kuşu Dr. Noguchi'ye döndü.

"Dr. Noguchi, siz 1962 yılında yaptığınız otopsinin yarım kalmış, yarım bıraktırmış bir otopsi olduğunu söyleyerek, 1982 yılında verdiğiniz demeçlerle akılları iyice karıştırmıştınız. Marilyn Monroe'nun ölümünden ve sizin onun üstünde yaptığınız otopsiden 20 yıl sonra çok şaşırtıcı demeçlerdi bunlar..."

"Evet" dedi Dr. Noguchi. "1962 yılında çok genç bir doktordum ve dosya hemen kapatılmıştı. Yıllar boyunca Marilyn Monroe'nun sol kalçasındaki bir morluk ve sırtındaki uzunca mor bir iz belleğimden silinmedi. İğne deliği bulmak için bir

büyüteç ile Marilyn Monroe'nun bütün vücuduna bakmıştım.

"Hiçbir iğne deliği yoktu. Ama şimdi düşünüyorum, sol kalçasındaki o morluk, bir iğneden ötürü olabilirdi."

Gece Kuşu, "Demek bir 'hotshot', yani sıcak atış ile öldürülmüş olabilir Marilyn?"

"Hayır!" dedi Dr. Noguchi. "O kadar yoğun bir iğne, kanında bulunan uyku ilaçları ile birlikte onu hemen öldürürdü. Hemen ölmediğini, uyuşturucunun karaciğerinde metabolize olmuş olmasından anlıyoruz. Ama bir iğne de yapılmıştı kendisine kanımca. Otopsiyi yaparken ilk aklıma gelen bu olmuştu."

"Peki, 1982'de dosyalar yeniden açılınca ne oldu?"

"Ben ve benim gibi bazı kişiler fikirlerini söylediler. Bir cinayet kuşkusu hep konuşuldu. Ama dosyalar bir kere daha kapatıldı" dedi.

Çavuş Clemmons söze karıştı.

"Pek çok fotoğraf çekilmişti. Odanın fotoğrafları, Marilyn'in fotoğrafları, sayısız fotoğraf. Fakat onların hepsi yok oldu. Bugün elimizde o geceye ve ertesi güne ait hemen hemen hiç fotoğraf yok" dedi.

Gece Kuşu Clemmons'a, "Siz odaya ilk giren polis olarak biliniyorsunuz. Sabaha karşı saat 4.35 gibi girdiniz odaya" dedi. "Ama sizden çok önce Polis Şefi Parker'e haber verilmişti. Saat 12 sularında ve büyük bir olasılıkla Polis Şefi Parker odaya giren ilk polisti. İşte bütün düzenlemeleri o yapmış, çevrede toplanacakları toplatmış, orada bulunan kişilere ne söyleyecekleri hakkında talimatı o vermişti. Konuşmamak için sözler o saatte verilmişti."

"Olabilir" dedi Jack Clemmons. "Benim kulağıma da geldi böyle bir şey. Marilyn Monroe öldükten üç ay sonra, cinayet söylentileri dolaşmaya başlamıştı çevrede."

"Polis Şefi Parker niye örtbas etti olayı sizce?"

"Çünkü Amerika'nın bir numaralı ailesini ve Robert Kennedy'yi skandaldan korumak istiyordu. Bir cinayet söylentisi

Kennedy'leri bitirmeye yeterdi" dedi. "Robert Kennedy o gün iki kere Marilyn'in evine gelmişti. Biri öğleden sonra yanında doktor çantası taşıyan bir adamla. Bir de saat 7 sularında aktör Peter Lawford ile gelmişti eve. Başkan Kennedy ile ilgili bazı belgeleri Marilyn'den almak istiyordu. Kavga etmişlerdi. Marilyn onu kovmuştu evden. İstediklerini alamamıştı Robert Kennedy."

"Evet" dedi Gece Kuşu.

"Marilyn Monroe'nun ölümünün üstündeki sır perdesini acaba kaldırabilecek miyiz? Aradan geçen 47 yıl bütün delilleri yok etti mi, yoksa yıllarca susan insanlar artık konuşmaya mı başladılar?"

"Başka neler söylemek isterdiniz Bay Clemmons?" diye sordu Gece Kuşu.

"Ben Beşinci Helena Çıkmazı 12305 numaraya çağrıldığımda, orada bir tahkikat yapmak için değil, yalnızca Marilyn Monroe'nun ölmüş olduğunu saptamak için gitmiştim oraya. Sonradan niçin bir tahkikat yapmadığım çok soruldu. Oysa böyle bir yetki ile gitmemiştim o eve."

"Ama sizin tasvirleriniz, odanın anlatılışı ve Marilyn'in yatağın üstünde yatışı, delillerin temizlenmiş olması ve siz oradayken de bunun sürdürülüyor olması, Bayan Murray'ın yatak çarşaflarını yıkaması, çalışan çamaşır makinesinin ve kurutucunun sesi, iki doktorun da tuhaf yanıtları, bütün bunlar, Marilyn Monroe'nun öldürülmüş olduğuna ışık tutan görüşler çok önemli algılardı" dedi Gece Kuşu.

"Ama bu çok açıktı. Bir cinayet mahalline girdiğimi odaya girer girmez anlamıştım" dedi Çavuş Clemmons. "Marilyn yatakta diagonal yatıyordu. Bacakları birbirine bitişikti. Yüzükoyundu. Hap yutup intihar edenler böyle ölmüyorlardı. Oraya, yatağın üstüne yatırıldığı çok belliydi. Üstelik söylenenden çok daha önce ölmüş olduğu belliydi. Kaskatıydı. Ben gördüğümde 6-7 saatlik ölü olmalıydı en az."

Gece Kuşu, “Bu gece programa katılan diğer değerli konuğum, iki tarihi otopsiyi, Marilyn Monroe ve Robert Kennedy’nin otopsilerini yapan Dr. Noguchi’ye bir soru sormak istiyorum” dedi. “Önemli bir soru bu.”

“Dr. Noguchi, 1962’de Marilyn’in otopsisini bizzat yaptınız ve otopsi tamamlattırılmadı size. Öyle değil mi? Siz kendiniz de bunu her zaman dile getirdiniz. Bilhassa 1982’den sonra. Dosyalar yeniden açılınca... Ama kader size çok önemli bir başka kişinin de otopsisini yapmak olanağını tanıdı. Dr. Noguchi, tuhaf, tüyler ürpertici bir şey bu, 1998’de Los Angeles Ambassador Hotel’de kampanya sırasında suikasta kurban giden Robert Kennedy’nin de otopsisini siz yaptınız ve bu otopsinin sonuçlarını da açıklama olanağı verilmedi size. Engellendiniz. Kurşunların Robert Kennedy’ye ne kadar uzaktan atıldığını anlatmak istemenize mani olundu ve işinizden oldunuz. Dava açtınız, hakkınızda söylenenler geri alındı. Ama ikinci defa bir otopsi olayında size bir sınır kondu daha ileriye gitmenize izin verilmedi.

“Robert Kennedy suikastı da tam aydınlanmış değildir. Belki başka kişiler tarafından, değişik silahlardan kurşunlar atılmış ve onlar öldürmüştü senatörü. Ama bu hiçbir zaman açıklanmadı.

“Bence bu kaderin bir cilvesi. Marilyn Monroe olayının örtbas edilmesinden sonra ancak bunu söyleyebilirim, siz ne dersiniz?”

Thomas Noguchi, “Size tümüyle katılıyorum” diye yanıt verdi. “Kader ağlarını tuhaf bir biçimde ördü.”

“Konuklarıma verdikleri değerli bilgiler için burada teşekkür ediyorum. Yarın gece buluşmak üzere. Hoşça kalın” dedi Gece Kuşu.

Program bitmişti.

Jenerik gözümün önünden akıp gidiyordu.

Televizyonu kapattım. Yatmaya gittim.

Gözlerimi açtım. Sabah olmuştu. Sabah yavaşça ışıkları ile penceremden içeriye girmiş, beni uyandırmıştı. Bir süre yattığım yerden balkondaki kuş seslerini, rüzgârın sürüklediği kuru yaprakların hışırtılarını dinledim. Gecenin o garip, yoğun, ürkütücü ve büyülü havası yok olmuştu. Daha hafif hissediyordum kendimi. Bir süre sonra kalkıp giyindim. Hazırlanıp, aşağıya indiğimde taksi beni kapının önünde bekliyordu.

Şoför dışarıya çıkmıştı. Çok heyecanlı görünüyordu.

“Günaydın!” dedi bana.

“Günaydın. Nasılsınız bugün?” diye sordum.

“Hiç sormayın” dedi şoför. “Gece gözüme hiç uyku girmedi. İnanın sabaha kadar uyuyamadım. Ah, hep o kitaplar yüzünden...”

“Ne oldu?” diye sordum hafifçe gülümseyerek.

“Şimdi ben,” dedi şoför, “Başkan John Kennedy’nin 1963 yılında, Dallas’ta uğradığı saldırıyı, o korkunç suikastı okuyordum. Ayrıntılara da önem veriyorum. Bunca yıldır Kennedy Taksi durağındayım, bir şey atlamamam gerek, bunun bilincindeyim. Başkan’ı Oswald Jack Ruby diye bir adam vurdu. Al sana! Katil zanlısı sonsuza kadar sustu. Kimdi bu Oswald? Hakikaten başkana kitap deposundan ateş eden o muydu? Tam konuşturacaklar adamı, yüzünü gözünü morartmışlar, iki polis arasında giderken, Jack Ruby diye bir

adam güm! diye vurup öldürdü onu.

“Kim bu Jack Ruby? Neler oluyor? Kitapta diyor ki, bu suikastın yapılacağı biliniyormuş bazı kişilerce.

“Arapsaçı.

“Her saniye büyük bir esrar perdesi ile kaplanan bir suikast. Ondan sonraki başkan adayı Johnson alelacele başkanlık uçağında yemin ediyor. Sanki kaçıyor başkanlık. John Kennedy’nin tabutu o uçağın içinde. Karısı orada. Üstünde hâlâ başkanın kanı ile lekelenmiş o elbise. Johnson yemin ediyor uçağın içinde, sağ elini kaldırıp havaya.

“Akıl almaz olaylar bunlar. Şaşkınım” dedi şoför. “Okudukça neler öğreniyorum. Bilmezdim bunları. Yıllardır Kennedy Caddesi’ndeyim, köşedeki Kennedy taksi durağındayım, hiç bilmezdim bu ayrıntıları. Fotoğraf koymuşlar kitaba. Uçağın içinde yemin töreni olurken Bayan Kennedy’nin yüzünü göreceksiniz. Ne müthiş bir an bu! Havada neler oldu kim bilir!”

Döndü bana.

“Bağışlayın, konuşmaya daldım. Nereye gidecektiniz, sormayı unuttum” dedi.

“İvedik Caddesi 7 numaraya gidecektim.”

“Tamam” dedi şoför. “Çok dramatik olaylar. Bana başkanın yerine geçen Johnson’un parmağı varmış gibi geldi bu işte. Kim bilir... Başkan yardımcısıymış o zamanlar. Otomatikman yemin edince, başkanın yerine geçen adam. Bu işler belli olmaz.

“Dediğim gibi Dallas’ta olanlar bir kâbus. Kadının o hali. Bunlar beni çok etkilediler. Kitaba büyük bir merakla devam ediyorum. Acaba daha neler olacak?” diye ekledi. “İlginç bir film var” dedi. “Abraham Zapruder adlı, 59 yaşında, elbise tüccarı bir Rus Yahudisi. Başkan’ın korteji caddeden geçerken, bütün olayı Bela Howell marka 8 mm’lik film kamerasıyla çekmiş. İlk kurşunun atılmasından, başkanın arabası

gözden kaybolana kadar 26 saniyelik bir film. Ünlü Zapruder filmi oluyor sonradan bu. Yıllarca *Life* dergisinin kasalarında saklanıyor, uzun yıllar sonra meydana çıkıyor ve gösterilmeye başlanıyor. 26 saniyelik bir film. Başkan Kennedy'nin son anları... Arkadan gelmiş kurşun sesi, bir kan yelpazesi. Başın bir kısmı uçuyor. Bir delik açılıyor, başkanın beyni etrafa saçılıyor. Tam Dealey Plaza diye bir yerden geçerken kortej. Önden ve arkadan ateş edilmiş başkana. Yani iki silah var. Ama bu kapatılıyor otopside. Onu Oswald'ın vurduğu iddia ediliyor sonuna kadar. Ne korkunç şeyler bunlar" diye mırıldandı şoför.

"Şu Zapruder filmi iyice okuyacağım" dedi. "Kocaman bir kanıt. Ama o sırada sanki önemsenmemiş, atılmış arşive."

"Benim de ilgimi çekti bu Zapruder filmi" dedim. "İnanırmısın, ben duymamıştım Zapruder filmi. Böyle bir şeyin bulunması, o korkunç olayın bütün görüntüsünün filme çekilmiş olması, akıl almaz bir şey. Suikastı büyük bir ölçüde aydınlatabilecek bir belge bu."

"Ben de öyle düşünüyorum" dedi şoför. "Şimdi durağa dönünce okuyacağım. Anlatırım size."

"Aslında korkunç bir olay bu Başkan Kennedy suikastı" dedim.

"Ne diyorsunuz" dedi şoför. "Açıkça pusuya düşürülüp öldürülmüş. Ben şimdi diğer kitaplarda ayrıntıları bulacağım. Başkan yardımcısı Johnson'un yemin etmek için o acelesi. Uçaktaki o yemin töreni. Başkan Kennedy'nin tabutu önde. Uçak karanlık bir gökyüzünde Washington'a doğru uçuyor.

"Karısı artık oralarda hiç istenmediğini hissediyor sanki.

"Düşünsenize, sabah başkanın karısı. ABD başkanının karısı, akşam uçakta, bir başkası ABD başkanı oluyor, yemin ediyor, kocan başından vurulmuş, beyni dağılmış, uçağın önünde, tabutta. Ne müthiş bir şey bu!"

"Bu Amerikan tarihinin en trajik olaylarından biri" dedim.

“Anımsıyorum gazetelerde yayınlanan boy boy fotoğrafları. Televizyon yaygın değildi o zamanlar...”

“Tabii” dedi şoför. “Aradan bunca yıl geçtikten sonra bambaşka bir boyut kazanıyor olaylar. Yıllardır yapılan araştırmalar, toplanan fotoğraflar, filmler, olay anının incelenmesi, örtülen bazı gerçekler... Her şey su üstüne yavaş yavaş çıkıyor. Hemen durağa dönüp okuyacağım.”

“Zapruder filmi” dedim. “O çok ilgimi çekti. Duymamıştım onu daha önce. Demek saniye saniye başkanın öldürülüşünü gösteriyormuş?”

“Evet” dedi şoför. “Zapruder filmi. Akıl almaz, bir belge. Dünyada eşi yoktur, düşününce.”

“Doğru” dedim. “Yoktur böyle bir şeyin eşi.”

Şu “Zapruder Filmi”ni nedense daha önce duymamıştım. Oysa belki de John Kennedy suikastının, o korkunç anların tek görüntüsüydü. İşte taksi durağındaki şoför benden önce öğrenmişti bunu. Besbelli ona verdiğim kitapları büyük bir dikkatle okuyordu.

Yaşamı tuhaf bir şeydi. Bunu daha çok hissediyordum bugün. O benden, ben ondan bir şeyler öğreniyorduk işte.

“Geldik efendim” dedi şoför. “Bakın ne düşündüm bir de. Hani şu sarışın star var ya, belki onun ölümünü kullanarak da başkanı karalamak istediler” dedi. “Böyle bir dedikodu çıkınca Başkan Kennedy sarsılırdı. Marilyn Monroe cinayeti! Düşünsenize, başkanın ya da kardeşi Robert Kennedy’nin adı böyle bir cinayet şüphesine karışsa ne olurdu? Kennedy’ler bitirdi. Belki de onları bitirmek için o kadını öldürdüler.”

“Kim öldürdü dersin?”

“Kennedy’leri yok etmek, politika sahnesinden silmek isteyen birileri” dedi.

Şoförün yorumları şaşırtıcıydı.

Ona verdiğim iki kitapla olaya hâkim olmuş, akla yakın yorumlar yapıyordu.

İnip taksinin kapısını açmıştı bana. İvedik Caddesi 7 numaralı evin önüne gelmiştik.

“Yarın sabah görüşürüz” dedim şoföre.

İki mermer basamağı hızla çıkıp, zile dokundum.

Kapıyı Huriye Hanım açtı.

“Hoş geldiniz” dedi. “Bekliyordum sizi. Biraz geciktiniz bu sabah, merak ettim.”

“Trafik yoğunlu biraz.”

Girmiştim sedirli odaya. Oda sıcak sayılırdı bugün, baktım mangaldaki kömürler kıpkırmızıydı.

“Şimdi sürüyorum cezveyi mangala” dedi Huriye Hanım.

“Meryem nerede?”

“Yukarıda, odasında” dedi kadın. “Birazdan iner. Sabah programını izliyor.”

“Ah, şu sabah programı” dedim. “Onu hep kaçıyorum. Buraya geliyorum çünkü.”

“Aman, hep böyle programlar var” dedi kadın. “Ben pek merak etmiyorum doğrusu. Eski resimler, siyah beyaz fotoğraflar filan. Bana biraz kasvetli geliyor.”

“Doğru” diye mırıldandım. “Kiminin ilgisini çekmeyebilir.”

“Yok, yok” dedi kadın. “Çok tutulan bir program bu. Herkes sabahları ekran başında. Meryem ayrılamıyor televizyonun başından. Aslında çok geç geliyor eve. Uykusunu alamıyor. Ama gene de her sabah seyrediyor.”

Merdiven başından bir gıcirtı duyuldu.

Meryem heyecanla çıkmıştı odasında. Saçları karışık, yüzü solgundu.

“Müthiş bir şey oldu” dedi. Bütün gövdesi heyecandan tir tir titriyordu.

“Ne oldu Meryem” diye bağırdı Huriye Hanım. “İyi misin?”

Meryem yavaş yavaş merdivenlerden iniyordu.

“Perişanım” dedi. “Programda korkunç bir şey izledim.”

“Ne izledin?” diye merakla sordu Huriye Hanım.

“Dallas’ta Başkan Kennedy’nin vuruluşu. Suikast günü. O an. Siyah limuzinin içi sarı ve kırmızı güllerle dolu. Araba tam Dealey Plaza diye bir yerden geçerken ateş açıldı. Nereden atıldığı belli olmayan kurşunlar. Korkunç bir şeydi” diye mırıldandı. “Hayatta izlediğim en korkunç şeydi. Başkan yavaşça düştü arabanın içine. Kortej birden hızlandı. Hastaneye doğru yol almaya başladı. Kestiler orada.”

“Zapruder filmini mi gösterdiler acaba?” diye sordum merakla. “Onu ben de izlemek istiyordum.”

“Ne filmi?” diye sordu Meryem.

Baygın gözleri ve yarı aralık kırmızı dudakları ve platine saçları ile harikuladeydi.

“Zapruder filmi” dedim.

“O da ne demek?”

“Abraham Zapruder adlı bir adam, o gün, başkanın korteji yoldan geçerken, çimenliğin yanındaymış, korteji filme çekiyormuş. Tanı o anda başkanı vurmuşlar. Başının yarısı uçmuş...”

“Beyni dağıldı” diye bağırdı kız. Hüngür hüngür ağlamaya başlamıştı. “Korkunç, korkunç! Bunu izlemek istemezdim. Korkunç bir görüntüydü. Bir kâbus.”

“Zapruder filmini göstermiş olmalılar” dedim. Hayret, kim bilir nereden buldular.”

“O film olmalı” dedi Meryem.

“Her şey o kadar korkunçtu ki!”

Huriye Hanım, “Niye gösterirler ki böyle korkunç şeyleri sabah sabah” diye söylendi. “Hadi gel” dedi Meryem’e. “Bir şeyler hazırlıyorum, hep birlikte yiyelim. Bırak artık bu televizyon dünyasını. Etkilenme izlediklerinden. Masal onlar... İnsanları oyalamak için...”

“Olur mu!” dedi Meryem. “Gerçek bütün bunlar. Olmuş, yaşanmış şeyler. Huriye hanım nasıl masal dersin bunlara sen?”

“Canım, ne bileyim ben” dedi Huriye Hanım. Bir tabağa siyah zeytin koymuştu, yanına domates dilimliyor, bir kalıp beyaz peyniri ince ince kesiyordu.

“Bu anlattığın şeylerin hiçbirini bilmiyorum ben” dedi. “İlgilenmiyorum. Ama seni her sabah çok etkiliyor bu program. Bütün gün kendine gelemiyorsun. Onun için, niye gösterirler ki sabah sabah bu programları?” diye mırıldandı.

Meryem’in gözleri dalgındı.

“Ne tuhaf zamanlarmış o zamanlar” dedi. “Amerika başkasının böyle katledilmesi...”

“Canım, sana ne eski bir Amerikan başkanından” dedi Huriye Hanım.

İnce belli bardağa çay doldurmuştu, bana uzattı.

“Buyurun” dedi.

“Teşekkür ederim.”

Mangalın yanında oturuyordum. Meryem karşıma oturmuştu. Platine saçları dağınıktı. Mavi gözleri dalgındı. İzlediği olayın etkisi altındaydı.

Marilyn Monroe’dan neresi ayrı, neresi benzemiyor, diye düşünüyordum. Tıpatıp Marilyn Monroe idi. Az önce televizyonda sevgilisi Kennedy’nin Dallas’ta uğradığı suikastı izlemişti.

Çayımdan bir yudum aldım.

Huriye Hanım’a, “Çay çok güzel olmuş. Hiç böyle bir çay içmemiştim” dedim.

Seni Seviyorum Pastanesi'nde, Geçmişini Silen Adam'ın karşısında oturuyordum. Birer ayçöreği söylemiştik. Fırından yeni çıkmıştı, ağızda eriyordu, nefisti.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu adam bana.

"Ne nasıl gidiyor? O kadar çok şey oluyor ki!" dedim.

"Hayat, düşünceler, olaylar, insanlar, geçmişle ilişkiler? Hepsi" dedi.

"Hayatım şu günlerde hızlı" dedim. "Gerçekten tuhaf şeyler oluyor. Anlatmıştım ya bir kısmını. Düşüncelerim biraz karışık, birtakım şeyleri çözmeye çalışıyorum. Geçmişle ilişkilerim şimdiye kadar hiç olmadığı kadar yoğun" dedim.

Hafifçe gülümsedi.

"Çok güzel" dedi. "Desenize hem bu günün, hem geçmişin içinde yaşıyorsunuz."

"Aynen öyle!" diye bağırdım. "Geçmişle bu gün, yaşadığım gün iç içe. Hayret verici, şaşırtıcı şeyler oluyor."

"Hoşunuza gidiyor mu?" diye sordu.

Düşündüm bir an.

"Evet, çok ilgileniyorum" dedim. "Hoşuma gidiyor mu? Bilmiyorum, insanın hoşuna gidecek şeyler olmuyor her zaman. Yani, izlediklerim. Tuhaf, loş, yarı karanlık şeyler bunlar. Ama bilgileniyorum ve sıkılmıyorum" dedim.

"Basbayağı ilgilisiniz" dedi adam. "Bu günü yaşamıyor gibisiniz."

“Evet, çok ilgiliyim” dedim. “Bu günü de yaşıyorum. Hiç de söylediğiniz gibi değil. Sabahı başka türlü, öğleden sonraları sizinle, geceyi de iki yoğun show programı ile yaşıyorum. Çok değişik şu an hayatım, algılarım ve düşüncelerim” diye ekledim.

“Çok iyi” dedi adam.

Dikkatle izliyordu beni.

Aklıma gelmişti.

“Siz şu ‘Zapruder Filmi’ni izlediniz mi?” diye sordum. “Sabah programında göstermişler.”

“Nedir o Zapruder filmi?” diye sordu adam. Duymamıştı besbelli.

“Abraham Zapruder adlı bir Teksas’lı 1963’teki Kennedy suikastını yolun kenarından izlerken 8 mm’lik bir kamera ile olay anını çekmiş. 26 saniye mi ne sürüyormuş. Korkunç bir şey tabii. Akıl almaz bir belge. İşte onu göstermiş bu sabah.”

“Sabah programını kaçırdım” dedi adam. “Allah Allah, ‘Zapruder filmi’ demek. Korkunç bir şey olmalı. Nereden bulmuşlar onu bunca yıl sonra?”

“*Life* dergisinin kasasından çıkmış on yıl kadar önce. Şimdi halka gösteriyorlarmış.”

“Bakın, bu çok ilginç” dedi adam. Düşüncelere dalmıştı.

“Ne düşünüyorsunuz?” diye kendimi tutamayıp sordum.

Baktı bana, “Sabah uyandığında dünyanın en güçlü adamısın,” dedi, “öğlen bir ölü.”

“Hayat bu değil mi?”

“Öyle aslında” diye mırıldandı.

Ayçöreklerinin parasını ödeyip çıktık oradan.

“Yarın burada buluşmak üzere” dedi.

“Tamam.”

O aşağıya doğru yürüdü. Liva Pastanesi’nin geçerken gördüğüm şubesinin oralarda bir yere girdi sanki.

Yavaş yavaş yukarıya doğru yürüyordum.

Dikkatli yürüyüp sapağı kaçırmazsam Armada'nın önüne çıkabilirim diye düşünüyordum. Trafik yoğunlu bu dönemeçte. Karşıya geçmekte zorluk çekiyordum her zamanki gibi.

Bir taksi yavaşlayıp yanımda durdu. Baktım, benim şoför. "Atlayın, atlayın!" diye seslendi bana. Sağ eliyle arka kapıyı açmıştı.

Girdim taksinin içine.

"Geçerken kaldırımda gördüm sizi" dedi şoför. "Çok iyi oldu. Yarın sabaha kadar nasıl bekleyeceğimi bilemiyordum aslında. Nasıl sevindim sizi görünce.

Olaylar her dakika geliyor" dedi. "Ben okudukça yepyeni olaylar meydana çıkıyor, şaşırtıcı ayrıntılar. Yıllar sonra yazılıp, eklenmiş olaylar, açıklamalar. Hani şu suikast olayı. Oradayım daha. Nereye bırakayım sizi? Sormayı unuttum, bağışlayın" dedi.

"Eve gidecektim" dedim.

"Bu bana verdiğiniz kitaplardan daha var mı?" diye sordu şoför. "Kennedy yıllarını, o korkunç suikastı anlatan kitaplar? Hepsinde başka bir bakış açısı, değişik bir yorum var, ilgimi çekti" dedi.

"Ararım, bulmaya çalışırım sana."

"Sağ olun. Bir dünya açtınız önümde" dedi şoför. "İnanın, kocaman bir dünya. Acı, hüznü ama gerçek bir dünya."

"Oldukça eski bir dünya" dedim.

"Olsun, ben oraya gidiyorum okurken o satırları. Yolculuk yapıyorum. Bir nevi" dedi. "Az şey mi bu? İnsanları tanıdım, isimler, isimler... Bir sürü isim. Kişiler. Başkan'ı vurduğu iddia edilen Oswald'ın ailesi. Karısı Marina Oswald. Rus.

"Her neyse, Marina Oswald filan önemli değil. Tarihe mühürlenmiş yüzler işte" dedi. "Ben Oswald'ın vurup öldürdüğünü sanmıyorum Kennedy'yi. İki taraftan gelmiş sanki kurşunlar. Bir pusu. Tam dönemeçte. Hem Teksas'ta fazla sevilmiyor Kennedy. Ondan sonra başkanlık koltuğuna oturan

Johnson'un memleketi orası. Manidar değil mi?" diye göz kırptı bana.

"Başkan'ın üstü açık arabada yollardan geçmesi. Bence en büyük hata bu" dedi. "Neden kimse uyardı acaba?"

Hayranlıkla dinliyordum şoförün anlattıklarını. Benden fazla bilgi sahibi olmuştu.

"22 kasım 1963'te Dallas'ta meydana gelen o korkunç olayla ilgili rivayete göre," diye devam etti şoför, "birinin evinde yapılan bir toplantıda, adamın adını unuttum şimdi, sonra gelir aklıma. Johnson'a Teksas'ta olacaklar çıtlatılmış. Yani Johnson'un haberi varmış yapılacak suikasttan. Zaten ilk silah sesi duyulduğunda kendini arabanın içine atıp, korumuş. Görüyor musunuz efendim" dedi. "Baştan hazırlanmış her şey. Büyük bir komplo. Başkan Kennedy'yi halkın gözünden düşürmek için kadınlara düşkünlüğünü hep yaymışlar. Ama Amerikalılar başkanın anısına sonuna kadar saygıyla sahip çıkmış: Ondan sonra Amerika inişe geçmiş zaten. Sizi eve bıraktıktan sonra başkana yapılan otopsinin ayrıntılarını okuyacağım" dedi şoför. "Baştaki kurşunlar Teksas'ta; hastanede çıkartılmış diyorlar. Hangi silahtan atıldığı belli olmasın diye. Anlıyorsunuz ya. Acaba kim çıkarttı kurşunları? O hengâmede bilinmiyor bunlar tabii. Al sana, tarihin en esraren-giz suikastı. Buyurun, geldik efendim" dedi şoför.

Kapıya gelmiştik.

"Yarın sabah saat 10'da alırım sizi" dedi. "Şimdi durağa gidiyorum. Okurum biraz. Bu aralar işler yoğun değil. Ekonomik kriz, kimse taksiye binmiyor. Fakat iyi ki Kennedy Tak-si'de çalışıyorum" diye ekledi. "Düşünsenize, başka bir durakta çalışsaydım, bu olaylara hiç ilgi duymayacaktım. Başkan Kennedy'nin kim olduğunu bilmeyecektim. Bütün bu olayları es geçecektim. Ne kadar tuhaf değil mi? Yaşanmış bütün bu olaylarla hiçbir ilgim olmayacaktı. Öyle, durağında müşteri bekleyen bir şoför olacaktım. Oysa şimdi yakın tari-

hin en ilginç olaylarından birinin içindeyim ve inanılmaz bir şey bu” dedi.

“Yarın sabah görüşürüz” dedim. “Warren Raporu diye bir rapor vardır. Başkan Kennedy’nin suikastını araştıran bir rapor. Onu oku. Onun gerçeklere dayanmadığı iddia ediliyor. Öyle biliyorum” dedim.

“Warren Raporu mu?” diye ilgiyle sordu şoför. “Hemen şimdi bakarım ona. Demek düzmece bir rapor. İncelerim hemen. Zapruder’i de araştıracağım sizin için. Hani şu Teksas’lı Yahudi. Olayı film kamerasına çeken” dedi.

“Tamam. Yarın sabah görüşürüz.”

Gazlayıp gitmişti şoför.

Girmiştim eve, elimi yüzümü yıkayıp, yatağıma şöyle bir uzandım. İnce battaniyemi çekmiştim üstüme.

Yorulmuşum, dalıp gittim.

Lefter’in Meyhanesi’nde idim. O çok eskilerden kalma, yarı karanlık dünyada. Köşedeki laterna yavaş yavaş çalışıyordu. Garson Tanaş boş masaların arasında dolaşıyordu. Yaşlı bir adamdı, sessizdi. Karnındaki çiban onu rahatsız ediyordu. “Tanaş’ın karnında çiban çıktı” demişlerdi. “İçkiden.”

İşte şimdi onu görüyordum, ayaklarını sürüye sürüye bu kahverengi, gri karışımı düş dünyasında dolaşıyor, 1960’lı yılların Balıkpazarı’ndaki bu eski meyhanenin içinde, kim bilir neler düşünüyordu. Beni fark etmemişti. Gerilerdeki bir masanın ucuna ilişmiş, oturuyordum. Hiç yalnız gelmemiştim buralara. O zamanlar sevdiğim bir insan getirirdi beni buraya, çok gençtik. O bir kadeh rakı içer, ben Tanaş’ın getirdiği mezeleri yerdim. Çoktandır unutmuş olduğumu sandığım mekân, bu 1960’lı yıllardan kalma bellek parçası, dağılmaya yüz tutmuş bir güve kanadı gibi karşımdaydı işte.

“Tanaş!” diye hafifçe seslendim.

“Tanaş!”

Duymuştu beni. Dönüp baktı. Şaşırmıştı beni görünce.

“Sen ne arıyorsun burada?” diye sordu. “Nasıl gelebildin? Senin için buralara küstü, Ankara’ya gitti demişlerdi” diye mırıldandı. “Hoş geldin. Laternayı yeniden kurayım, sana hindiba salatası getireyim” dedi.

“Boş ver, gel karşıma otur” dedim.

“Oturunca çıban acıyor.”

“Hâlâ var mı o çıban?”

“Var tabii, hiç geçmedi” dedi Tanaş.

“Sarhoşlar nerede?” diye sordum. “Niye bomboş burası?”

“Öldüler onlar” dedi Tanaş. “Hepsi karaciğerden gitti.”

“Sahi mi?” dedim. İçimi bir üzüntü kaplamıştı.

Gözlerimi açtım.

Yatağımdaydım. Battaniye hafifçe kaymıştı üstümden.

Kalktım yatağımdan. İçeriye, televizyonun yanına gittim. Henüz erkendi zaman. Kumandayı elime alıp, rastgele kanallar arasında dolaşmaya başladım. Haberlerin sonu, hava durumu, siyasi içerikli bir oturum programı...

Kanalın birinde bir adam bir şeyler anlatıyordu.

“... Dükkândan çıkıp, yolun kenarına yürümüşüm. Kaldırımın en ucunda bir yer bulmuştum kendime. Makinemi hazırladım. Az sonra başkanın korteji tam önümden geçecekti.

“Kasım ayı olmasına rağmen hiç de fena değildi hava o gün. Üstümdeki ince ceketle üşümüyordum. Heyecan içinde Başkan Kennedy’nin kortejinin görünmesini bekliyordum.”

Ekranın altında bir yazı belirmişti.

“Oradaydım”

“Oradaydım” programıydı bu. İnanamıyordum gördüklerime.

Karşımda, ekrandaki adam Abraham Zapruder olmalıydı. Kısa boylu, tıknazca, orta yaşlı bir adamdı. Heyecan içindeydi.

“Nihayet başkanın korteji yolun başında görünmüştü” dedi. “Başkan, Teksas Valisi Connally ile uzun, siyah bir 1961 model Lincoln arabanın içindeydi. Teksas’ın simgesi olan sarı güllerle doluydu arabanın içi. Bayan Kennedy’ye bir koca buket kırmızı gül verilmişti. Başkan üstü açık arabada otu-

ruyordu. Araba saatte 8-10 km. hızla yavaş yavaş ilerliyor, Başkan Kennedy yolun kenarına birikmiş olan kalabalığı selamlıyordu. Makinemi ayarlamıştım. Tarihi bir andı bu. Şimdi siyah Lincoln tam önümden geçiyordu. Başkan elini kaldırmış, kalabalığı selamlıyordu.

“Pıt diye bir ses geldi kulağıma. Arkadan çimenliğin oradan geldi sanki.

“Dikkatle başkana ve Bayan Kennedy’ye bakıyordum. Başkan o an film makinemin ekranının içindeydi. Birden yüzü dondu sanki, hafifçe öne doğru eğildi. İkinci bir pıt sesi duydum. Başkan’ın başının üst kısmı uçmuştu, kafasının içi, beyni görünüyordu. Yavaşça Bayan Kennedy’nin kucağına yığılmıştı.

“Bayan Kennedy panik içinde limuzinin bagaj kısmına tırmanmaya çalıştı. Bir koruma tarafından yerine itildi. Arabanın içine, Bayan Kennedy’nin üstüne kan ve beyin parçaları saçılmıştı.

“Dehşet içindeydim. Donmuştum. Amerikan başkanını gözümün önünde vurmuşlardı. Belki de ölmüştü. Kortej birden hızlandı, araba dönemeci döndü.

“Haykırmaya başlamıştım. Şok geçiriyordum. Koşarak dükkâna döndüm. Var gücümle,

“ ‘Öldürdüler! Onu öldürdüler!’ diye bağıırıyordum.”

Zapruder bir an sustu. O günü yeniden yaşar gibiydi.

“Uzun yıllar her gece kâbus gördüm” dedi. “Haykıarak uyandım. Psikolojik tedavi gördüm. Başkan’ın kanı ve beyninin parçaları... Hiç gözümün önünden gitmedi onlar.”

Abraham Zapruder yavaş yavaş silikleşip ekrandan kayboldu.

Ekranda kocaman bir “Oradaydım” yazısı belirdi.

Program bitmişti.

Başını kaçırmıştım. Ama gene de Zapruder’i görmüş, o korkunç günün hikâyesini onun ağzından dinlemiştim.

Bu programın tekrarı olabilirdi. Bunu şoföre hemen haber vermeliydim.

Taksi durağını aradım.

“Alo? 83 numaralı araç durakta mı?”

“Durakta efendim.”

“Şoförünü çağırabilir misiniz telefona?”

“Bir dakika” dedi karşımdaki ses. İçeriye seslendi.

“İsmail abi, seni istiyorlar...”

Az sonra şoför telefona gelmişti.

“Merhaba” dedim.

Tanımıştı sesimi,

“Merhaba” dedi. “Warren Raporu’nu okuyorum. Her şeyi istedikleri gibi yazmışlar. Başkan’ın beynine saplanan kurşunlar meydanda yok. Bakalım ne olacak?” dedi.

“Dinleyin” dedim. “Az önce ‘Oradaydım’ diye bir program izledim. Abraham Zapruder konuştu. Suikast anını anlattı. Bu programı izlemeniz gerekiyor. Gece geç saatte tekrarı olabilir. Kanal Z’de.”

“Ne diyorsunuz!” diye bağırdı şoför. “İnanılmaz bir şey bu! Mutlaka tekrarı vardır. Ben bu gece sürekli açık tutarım televizyonu. Bana haber verdiğiniz için çok sağ olun” dedi. “Zapruder’i ekranda görmek, onun ağzından olayları dinlemek! Müthiş bir şey bu. Yakalayacağım bu programın tekrarını” dedi.

“Warren Raporu’nu mu okuyorsunuz?”

“Evet, Başkan Kennedy öldürüldükten sonra bir rapor tutulmuş. Earl Warren diye bir yargıcın raporu. Daha o zamanlar kuşkulu yönleri bulunan bir rapor. Hani kaç kurşun isabet etti başkana, kurşunlar önden mi, arkadan mı atıldı? Bunları araştıran bir rapor. Oswald’ın attığı kurşunun başkanı öldürdüğüne dayalı oysa güncel bulgular, şemalar, arabanın geçiş yolu, bunlar yıllardır incelenmiş. Kurşunlar meydanda yok, dediğim gibi. 6. kattaki Teksas kitap deposundan ateş eden

Oswald'ın başkanı vurmasına imkân yok. Bu meydana çıkmış şimdi. Demek Başkan Kennedy'nin katili Oswald değil. Yani bulgular Oswald'ın yüzde 95 masum olduğunu gösteriyor. Başka katiller vardı demek. Kennedy'yi vuran başka katiller."

"Çok ilginç" dedim. "Şaşırtıcı. Bunca yıldır Başkan Kennedy'yi Oswald öldürdü diye biliriz."

"İşte öyle değil" dedi şoför. "Zaten Oswald yakalandığında, 'Benim bu işle hiçbir ilgim yok, çerçevelediler beni' demiş. Her neyse, okuyorum. Bakalım nasıl bir sonuca varılacak ki-tapta" dedi. "Polisiye roman gibi. Ama şu 'Oradaydım' programı. O müthiş asıl. Teşekkür ederim. Bütün kanalları tarayacağım şimdi. Yakalarım geceyarısından sonra" dedi.

Telefonu kapattım.

Kumanda ile kanallarda gezinmeye başladım.

Gece Kuşu'nun programı ekranda sürekli bir spot yayınlı-yordu.

"Koruma anlatıyor. Başkan Kennedy'nin koruması yıllar sonra konuştu. Bu gece, canlı yayında. Marilyn ile başkan hangi otelde buluşuyorlardı? Koruma ne gördü?"

Gece Kuşu'nun programına daha vardı.

Bayan Kahkaha'nın programı başlamıştı.

Hafif grip gibiydi Sarışın. Bir iki kere öksürdü. Otçu profesör karşısındaydı.

"Soğuk algınlığına ve gribe karşı" dedi profesör. "Adaçayı ve limon birebirdir. Gribe bal da iyi gelir. Boğazı yumuşatır. Karabaşotu kaynatılıp, içilince mide rahatsızlıklarına iyi geliyor. Ben burada kudretnarı macununu da söylemeden geçemeyeceğim. Bir tatlı kaşığı alınınca mideyi, çeperini sarıyor ve yaranın üstünü örtüyor. Ağrıyı kesiyor."

"Demek kudretnarı?" dedi Bayan Kahkaha.

"Evet, kudretnarı. Aslında zehir gibi bir tadı vardır. Balla karıştırılınca o tat yumuşar ve bir lezzet kazanır. Kolayca yutulabilir."

“Çok teşekkür ediyorum size sevgili profesör” dedi Sarışın. “Bize verdiğiniz bu değerli bilgileri izleyicilerimiz hep not alıyorlarmış. Ben de hemen adaçayını deneyeceğim.”

“Bol limonlu” dedi otçu Profesör. “Limonu unutmayın sakın.”

Şimdi onun yerine yeni bir konuk oturmuştu.

“Hoş geldiniz Bay Hunter” dedi Bayan Kahkaha.

“Hoş bulduk efendim.”

“Sizin çok önemli söyleyecekleriniz var Marilyn Monroe’nun ölüm gecesi konusunda Bay Hunter, çünkü siz 5 ağustos 1962’de sabaha karşı Marilyn Monroe’nun Beşinci Helena Çıkmazı 12305 numaradaki evine çağrılan ambulansın şoförüsünüz. O bakımdan anlatacaklarınız çok önemli.”

“Evet efendim” dedi adam.

Sarışın devam etti,

“Evet, arkadaşınız Leibowitz ile o gece sabaha karşı Marilyn Monroe’nun evinden çağrıldınız.”

Adam oturduğu yerde hafifçe doğruldu.

“Sabaha karşı değil. Hatırladığıma göre çok daha önce. Geceyarısına yaklaşıyordu saat” dedi. “Adresi aldık. Ambulansa binip, gittik oraya. Şimdi, geçmiş zaman, tam hatırlayamıyorum, biliyorsunuz biz böyle olayları çok yaşıyoruz, bir sarışın yatıyordu yatakta. Kendinde değildi. Uyandıramıyorlardı onu bir türlü. Sarsılınca bile gözlerini açamıyordu. Ama hayattaydı, yaşıyordu.”

“Kaç kişi vardı yanında?” diye merakla sordu Sarışın.

“Birkaç kişi vardı” dedi adam. “Sanıyorum bir doktor, belki iki doktor olabilir, bir yaşlı kadın, sonradan ünlü bir aktör olduğunu öğrendiğim bir adam...”

“Ne yaptınız siz?”

“Kadını hastaneye yetiştirmek istiyorlardı. Santa Monica Hastanesine. Sarışını bir battaniyeye sarıp, ambulansa koyduk, Marilyn Monroe olduğunu bilmiyordum o sırada. Aşırı

uyku hapı almış bir kadın. Bir intihar vakası.”

“Tanımamış mıydınız onu?”

“Hayır, tanımamıştım” dedi adam. “Gözleri kapalı, mak-yajsız bir kadın. Sarışın. O kadar hatırlıyorum. Santa Monica Hastanesine giderken kadının nefesi kesildi, nabızı durdu. Leibowitz arkada kalp masajı yapmaya başladı ona ama na-file. Şok makinesine de cevap vermedi. Evdeki adam, öne, yanına oturmuştu. Telaşlıydı.

“Hastaneye vardığımızda kadın ölmüştü.”

Bayan Kahkaha heyecan içindeydi.

“Marilyn Monroe’yu son gören kişilerden birisiniz” dedi.

“Demek ambulanza öldü Marilyn Monroe?”

“Evet, ambulanza öldü. Hastaneye vardığımızda ölmüştü. Battaniyeye sarılı, acil servise götürdük. Ama ölü olduğu için hastane onu kabul etmedi. Geri döndük. Beşinci Helena Çık-mazı 12305 n umaralı eve. Onu içeriye aldılar. Sonra ne oldu bilmiyorum. Paramızı verdiler, biz gittik.”

“Peki, o gece taşıdığınız kadının Marilyn Monroe olduğunu nasıl öğrendiniz?”

“Ertesi gün. Radyo dinlerken adresten anladım. Zaten sonra günlerce, aylarca boy boy bütün gazetelerde Marilyn Monroe’nun intihar haberi vardı. O gece, koma halinde evinden aldığımız kadın Marilyn Monroe imiş” dedi adam.

“Gece, saat 12 gibi aldım evinden diyorsunuz, yaşıyordu o zaman demek?”

“12’den önce de olabilir” dedi adam. “Geceyarısından önceydi. Evet, battaniyeye sarıp ambulansa koyduğumuzda yaşıyordu. Komadaydı ama yaşıyordu.”

“Demek ambulans geç çağrılmıştı?”

“Belki de.”

“Bu müthiş bir ifade, karşımızda olağanüstü bir tanık var” dedi Bayan Kahkaha. “Anlattıklarınız, bütün olaya ışık tutacak nitelikte Bay Hunter. Yıllarca konuşmadınız. Hiç kimse

Marilyn Monroe'nun bir ambulansla öldüğünü bilmiyor. Niçin daha önce bu bilgiler basına yansımadı?"

"Hiçbir bilgi basına yansımadı" dedi Hunter. "Ve olay hâlâ karanlık bir sis perdesinin içinde, kolay kolay da çözülemez."

"Peki, niçin konuşmadınız daha önce?" diye sordu Bayan Kahkaha.

"Susturulduk" dedi adam.

"Susturuldunuz mu?"

"Evet, susturulduk."

"Kim tarafından susturuldunuz?"

"Fazla bir şey anlatamayacağım" dedi adam. "Biz o gece susturulduk. Bunun için para da aldık. Söz verdik."

Adam susmuştu. Bir daha konuşmayacağı belliydi.

"Peki, Bay Hunter" dedi Bayan Kahkaha. "Bu bilgiler için çok teşekkür ediyorum size."

Ambulans şoförü Hunter kalkmıştı yerinden.

Düşüncelere dalmıştı.

Ambulans şoförünün verdiği bilgiler kafamı karıştırmıştı.

O gece ne çok şeyler olmuştu Beşinci Helena Çıkmazı 12305 numaradaki evde.

Sönmüş bir ateşin külünün arada kıvılcımlanması gibi, bir kıvılcım parlıyor, sonra sönüp gidiyordu.

Marilyn Monroe'nun ölümü gene koyu bir karanlığın içindeydi.

Televizyonun kumandası ile oynadım. Gece Kuşu'nun programı başlamıştı.

Gece Kuşu cam masada oturuyordu, karşısında iri kıyım, siyahlar giyinmiş, sarışın bir adam vardı.

"Evet" dedi Gece Kuşu.

"Bay X. İsteğiniz üstüne adınızı vermiyorum."

"Teşekkür ederim" dedi Bay X. "Gizli serviste çalıştığım için adımın duyulmasını istemem."

"Sizi anlıyorum Bay X" dedi Gece Kuşu. "Bize neler anla-

tacaksınız bu gece? Marilyn Monroe'yu nasıl götürmüştünüz Başkan Kennedy'ye?"

"Evet, Marilyn Monroe'yu Başkan Kennedy'ye götürmüştüm" dedi Bay X. "New York'ta Carlyle Otelindeki odaya."

"Hangi yıldız?"

"1961 olmalı" dedi Bay X.

"Marilyn Monroe o zamanlar New York'ta mı oturuyordu?"

"Evet. New York'taki adresini vermişlerdi bana. Başkan onu otele getirmemi istemişti. Gittim, kapıyı çaldım. Bir apartman dairesinde kalıyordu. Uykulu uykulu kapıyı açtı. Yataktan kalkmıştı. Bir türlü uyanamıyor gibi bir hali vardı. Oysa biliyordu başkanla buluşacağını. Her neyse, oturma odasında oturdum, bekliyorum. Ne uzun sürdü giyinip, hazırlanması! Aylamıyordu sanki. Uyku hapi almış gibiydi. 'Çabuk Bayan' dedim ona. 'Biraz acele lütfen.'

"Sonunda giyinip hazırlandı. Sıkıntıdan patlamıştım onu beklerken. Yerdeki bej halıda bir köpek kakası izi vardı.

"Platine bomba sonunda hazırlandı. Onu alıp, özel bir araba ile Carlyle Hotel'e götürdüm. Başkan Kennedy oradaydı. Kaldığı odaya gizli bir geçitten geçiliyordu.

"Marilyn'i arka kapıdan otele soktum.

"Başkan Marilyn ile odadayken ışığın hep açık olması gerekiyordu. Işık söndüğü anda gizli servis ajanları kapıyı açıp, içeriye gireceklerdi. Verilen emir böyleydi. Başkan karanlıkta kalamazdı. Onu korumakla görevliydik."

"Ne kadar korkunç değil mi?" diye devam etti Bay X. "Sevişirken ışığı söndüremiyorsun. Yatağındaki kadın dünyanın en arzulanan sarışın bombası bile olsa."

"Gerçekten öyle" dedi Gece Kuşu. "Berbat bir şey olmalı bu!" Bay X gitmişti.

Gece Kuşu genç bir şarkıcı kız çıkartmıştı şimdi programa. Ona bazı sorular soruyordu. Programın Marilyn Monroe ile ilgili kısmı bitmişti.

Televizyonu kapattım.

Bir süre dışarıda süregelen geceyi dinledim. Kış gecesi sessizdi.

Ama her şeyi biliyordu sanıyorum.

Geceye sorsan, her şeyi anlatırdı sana. Ama gece ile konuşabilen pek yoktu.

Bu düşünceler kafamdan geçerken dalıp gitmişim.

Rüyamda Marilyn'i gördüm. İstanbul'daydım. Nişantaşı'nda, 16 yaşımıdayken oturduğumuz Hıraman Palas'taydım. Salonu bu kadar ayrıntılı hatırlayabilmem şaşırtmıştı beni. Annemin bütün eşyaları, ufak masalar, üstlerinde anti-ka gümüşler, köşedeki masanın üstündeki kök yeşili telefon, salon duvarındaki ayna, konsol, lambalar... Klasik kadife koltuklar. Her şey ne kadar canlıydı. Yüreğim duygu doluydu o an. Patlayacak gibiydi.

Marilyn köşedeki koltukta oturuyordu. Tuhaf bir şekilde yakışmıştı o salona.

Baktı bana.

"Geceye sor" dedi. "Her şeyi geceye sor. O biliyor."

"Olur Marilyn" dedim.

Uyandığımda sabah olmuştu. Saksâğan balkondaydı. Dışarıda gün çoktan başlamıştı.

İstanbul'daki eski evi düşündüm bir an. O eski yılları. Orada yaşadıklarımı anımsadım. Uyuyamadığım geceler o salonda sessizce bir aşağı bir yukarı yürür, annemi, babamı uyandırmamaya çalışırdım. Marilyn'in uykusuzluk korkusunu çok iyi anlıyordum. Gün dalga dalga üstüme geliyordu sanki. Saksâğan bana bir şey söylüyormuşçasına ötüyor, balkonun demirleri üstünde dolaşıyordu.

Yatağımdan kalkıp giyindim.

Bir şeyler yiyip bir kahve içtim. Çıktım dışarıya. Hava buz gibiydi. Atkımı boynuma doladım.

Taksi kapıda bekliyordu. Şoför dışarı çıkıp bana kapıyı açtı. "Günaydın" dedi.

Sesinden çok heyecanlı olduğunu anlamıştım.

"Günaydın. Nasılsın bu sabah?"

"Sağ olun, iyiyim" dedi şoför. "Öyle şeyler öğreniyorum ki, aklım duracak. Bir cadde ve bir taksi durağının adının altında bu kadar çok şeyin gizli olması. Bu akıllara durgunluk verecek bir şey bana kalırsa. Diyorum ki, bazı sokakların adlarıyla ilgili, seminerler verilse okullarda... Hem yaşadığımız şehri daha iyi tanırız hem tarihi bilgimiz zenginleşir. Tabii her sokak bir Kennedy Caddesi değil. Her taksi durağı bir Kennedy Taksi değil. Bunu biliyorum" dedi ve hafifçe öksürdü.

"Olaylar öyle değişik bir çizgide akıyor ki" dedi. "Başkan

Kennedy'nin öldürölmesi olayından sonra bir devir kapanmış Amerika'da. Onu gördüm. Bir umut devri sanki. Yerine gelen başkan Johnson bana kalırsa bir korkak. Tüm başkanlığı boyunca hep bir suikasttan korkmuş. Dallas olayları sanki kâbusu olmuş onun. Tuhaf bir adam. Ülkeyi Vietnam Savaşı'na sürüklemiş.

"Şimdi okudukça, görebiliyorum bazı kişilikleri çok net olarak. Johnson bir tuhaf adam. Robert Kennedy, başkanın kardeşi, adeta parçalanmış yıkılmış ağabeyinin öldürölmesinden sonra. Warren Raporu'na hiçbir zaman inanmamış ama sesini de çıkarmamış.

"Başkan Kennedy'yi Oswald'ın tek başına öldürmediği su gibi aşikâr. Robert Kennedy, Johnson'dan nefret ediyor. Ağabeyinin ülke için açtığı yolu tıkayan bir faktör olarak görüyor onu. Johnson da onu terbiyesiz ve saldırgan buluyor. İşte bu iki adamın hali. Bu çok ilginç benim için.

"Robert Kennedy'de ağabeyinin ölümünden sonra hafif bir yıkım oluyor. Ondan bahsederken kekeleme nöbetlerine tutuluyor. Suikasttan hiç söz edemiyor. Belki de Warren Raporu'na bu yüzden tam bir karşı çıkış yapamıyor. O günden, o olaydan konuşmak istemiyor, konuşamıyor. Yani o suikastla Kennedy ailesi az da olsa susturulmuş."

"Bağışlayın" dedi sonra. "Nereye gidecektiniz bu sabah? Konuşmaya dalıyorum, başınızı şişiriyorum."

"Yok, yok" dedim. "Ne münasebet. Büyük bir ilgiyle dinliyorum anlattıklarınızı. Robert Kennedy. Demek yavaş yavaş yeniden politika sahnesine çıkmaya hazırlanıyor?"

"Evet, öyle. 1968 başkanlık seçimleri için kampanyaya başlıyor. Ama ne kampanya! Anlatacağım. Nereye gidecektiniz efendim?"

"İvedik Caddesi 7 numaraya" dedim.

"Tamam" dedi şoför. "Geliyoruz şimdi oraya. Bu sabah trafik yoğun değil."

“Robert Kennedy’yi nasıl buluyorsun?” diye sordum.

“Çok karizmatik, değişik ama yorgun, ruhen yorgun bir erkek. Az önce de söylediğim gibi John Kennedy’nin öldürülmesi mahvetmiş onu. Karısı Ethel, 10 çocuğu var, Katolik. Büyük aile bunlar, geniş, anlıyorsunuz. Cimriymiş biraz, para filan taşımazmış yanında. Ama bilemiyorum. Kitapta yazarlar bunlar. Ben de onun yerinde olsam belki, taşımazdım para.

“Koruma kullanmıyor, istemiyor. Ağabeyinin ölümünde korumaların hiçbir işe yaramadığını görmüş. Korunsan ne olacak. Boş vermiş. Uyarıyorlar onu. ‘Seni vuracaklar Robert’ diyorlar. Şansına güveniyor belki de. Dinlemiyor kimseyi. O da üstü açık bir araba ile seçim kampanyasına katılıyor. Binlerce kilometre yol. Müthiş yorucu bir kampanya. Bu, insanlarla daha iç içe. Arabada geçerken kalabalık yanibaşında. Elini tutuyorlar, kol düğmeleri kayboluyor, genç kızlar haykırıyor onu görünce. Elini bir tutan bir hafta elini yıkamıyor. Onun arabası geçerken halk koşuyor caddenin kenarlarına; güzellik salonlarından başı bigudili kadınlar, fırınlardan önlüklü işçiler, o anda saç kesen berberler, kucaklarında çocuklarıyla kadınlar, zenciler, beyazlar koşarak onun geçtiği yere gidiyorlar. Dalgalanıyor kalabalık. O, açık limuzinin üstünde, ayakta. Herkesin uzanan eline dokunuyor, ter içinde gömleği sırtına yapışmış.

“Bu çok yorucu bir kampanya, insanda can bırakmaz. Bir yerde, bir konuşma yaparken yorgunluktan fenalaşıyor. Yardımcıları kürsüden alıp, içeriye götürüyorlar onu. Kusuyor, berbat. Yüz bembeyaz. Toparlıyor kendini, gene çıkıyor kürsüye.

“‘Gazım bitti’ diyor yanındakine. Yani, öldürücü, tuhaf bir yarışın içinde.”

“İşte geldik efendim” dedi.

Aklım anlattıklarında kalmıştı.

İndim arabadan.

“Yarın sabah 10’da görüşmek üzere” dedim.

“10’da kapıdayım” dedi şoför. “Şimdi durağa dönüyorum. Biraz da Robert Kennedy’yi okuyacağım.”

“Yarın anlatırsın bana.”

“Anlatmaz olur muyum, tabii anlatırım” dedi şoför. “Ne tuhaf olaylar efendim. Ne kaderler... Bilemezsiniz.”

Taksi hareket edip gözden kayboldu.

Mermer basamakları sıçrayarak çıktım. Eşikte, tekir kedi bacaklarıma dolandı. Zile bastım.

Kapı hemen açıldı.

Huriye Hanım karşımdaydı.

“Hoş geldiniz” dedi. “Buyurun, girin içeriye. Hava çok soğuk.”

Girdim içeriye. Artık alışmıştım buraya. Tuhaf bir biçimde, köşedeki mangalı, duvarda tabakların durduğu tahta rafları, odanın dört duvarını saran üstü kaba halı ile kaplı sedirleri benimsemiştim. Yaşadığım gece dünyasının bir uzantısıydı sanki burası. Şu sedire oturunca rahat bir nefes alıyor, bir süre şoförün anlattıklarını düşünüyor, sonra da üst katı, Marilyn’in 1962 yılındaki yatak odasını merak ediyordum.

“Hoş geldiniz” dedi Huriye Hanım. “Vallahi gözüm yoldaydı. Her sabah nasıl alıştım sizin buraya gelmenize. Neşeleniyoruz, kendimi bir toparlıyorum” dedi. “Şimdi kahvaltıyı hazırlayayım, sizin kahveyi de mangala sürüvereyim.”

“Sağ olun” dedim. “Ben de sizlere alıştım.”

Her zamanki yerime oturmuştum.

Marilyn’in eviydi işte burası. Kapısının üstündeki pirinç tabelada “Cursum Perficio” yazıyordu. Aynı Los Angeles, Beşinci Helena Çıkmazı 12305 numarada, evin kapısının önündeki renkli mozaikte yazdığı gibi.

“Meryem nerede?” diye sordum.

“Odasında” dedi Huriye Hanım. “Şimdi iner. Duymuştur

geldiğinizi. Televizyon izliyordu.”

Birkaç dakika sonra Meryem merdiven başında belirmişti. Tatlı tatlı gülümsedi bana.

“Merhaba! Hoş geldiniz” dedi, yavaş yavaş merdivenlerden inmeye başladı.

İşte Marilyn Monroe idi o. Başkası olamazdı. Daha dikkatli bakıyordum ona. İpek saten, uçuk pembe sabahlığının içinde adeta kıvrılarak iniyordu merdivenlerden aşağıya.

İvedik Caddesi’ndeki bu köhne eski Ankara evi, mangala kahve cezvesini süren Huriye Hanım, geceleri Ulus’taki bir gazinoda solist olarak sahneye çıkan Meryem, yukarıdaki o 1962 ağustos gecesinden kalma korkunç yatak odası, her şey tuhaf bir biçimde benim yaşamımın bir parçası oluvermişti.

Kimdi bu insanlar? Nereden girmiştim bu hayatların içine, şu içtiğim kahve gerçek miydi, rüya mıydı tam anlayamıyordum.

“Cursum Perficio”, “Yolumu Tamamladım” yazısı beni buraya çekmiş ve sanki bu evin içindeki dünyaya sabah aboneliği olmuşum.

Ama bu hayatlarda pek bir dalgalanma yoktu. Meryem her sabah uyanınca televizyonda kadın programını izliyor, sonra aşağıya iniyordu. Huriye Hanım bakır tasların ve cezvenin oralarda bir yerde, işlerini yapıp duruyordu. Ben gelince hafif bir kahvaltı ediyorduk.

Meryem genellikle izlediği şeylerin etkisi altında kalmış oluyordu. Açık çayını yudumlarırken bana anlatırdı onları.

Tekir kedi içeriye alındığında, kucağına alıp okşuyordu onu.

“Bırak, bırak” dedi Huriye Hanım. “Kedi kirli. Bırak, kucağına alma. Bir daha eve almayacağım onu.”

“Bu gün ne vardı sabah programında?” diye sordum.

Meryem buğulu mavi gözlerini bana çevirdi.

“Robert Kennedy” dedi.

“Robert Kennedy mi vardı programda?” diye hayretle sordum.

“Evet, ilkin Robert Kennedy biraz konuştu” dedi. “Çok yakışıklı, değişik bir erkek. Adalet Bakanymış Başkan Kennedy’nin devrinde. Onun kardeşi. Marilyn Monroe ile bir ilişki yaşamış. Kısa süreli bir şey. Birkaç ay sürmüştü.”

Düşüncelere dalmıştı.

“Marilyn ilk başta inanmış onun aşkına. Onun karısından boşanıp, kendisiyle evleneceğine inanmış. Oysa anlatılanlara bakılırsa Robert Kennedy’nin hiç böyle bir niyeti yok. 63’te yılın babası seçilmiş. O sırada dokuz çocuğu var. Karısı Ethel duymuş Marilyn ile olan ilişkisini. Robert Kennedy Marilyn’e ilk başta kapılmış, âşık olmuş; delice tutulmuş ona. Ama sonradan toparlamış kendini sanki. Belki karısı Ethel’in ve çocuklarının etkisi ile. Yoksa, görgü şahitleri onun, Marilyn’i gördüğü ilk gece ona âşık olduğunu fark etmişler.

“Bu sabahki program ilginçti. Marilyn Monroe’nun öldüğü gün iki kere Beşinci Helena Çıkmazı 12305 numaradalı eve gelmiş Robert Kennedy. Hem sevişmiş hem münakaşa etmiş Marilyn ile. Robert Kennedy birtakım evrakları istiyormuş Marilyn’den. Başkan Kennedy ile ilgili bazı şeyleri. Belki Marilyn’in küçük kırmızı defterini.

“Marilyn iki kardeşe de korkunç kızgın. Başkana telefonla ulaşamıyor. Robert Kennedy de ona artık kendisini aramasını söylemiş.

“ ‘Beni kullanıp, bir et parçası gibi attılar’ demiş Marilyn. Bir basın toplantısı yapıp, bazı şeyleri açıklayacağını söylemiş. Belki de Robert Kennedy onu vazgeçirmek için gelmişti evine” dedi Meryem. “Ne tuhaf değil mi, o gece Marilyn ölüyor.”

“Tuhaf tabii” dedim. “Ama kim görmüş Robert Kennedy’nin Marilyn’in evine geldiğini? Bir tanık var mı?”

“Var” dedi Meryem. “Marilyn’in komşuları görmüşler. Ya-

nında bir adamla gelmiş. Adamın elinde doktor çantası gibi bir çanta varmış. Belki de Marilyn'e sakinleştirici bir iğne yaptı o adam."

"Bunlar korkunç şeyler" diye mırıldandım.

"Dinledikçe dehşete düşüyorum" dedi Huriye Hanım. "Bir insana kendi rızası dışında bir sakinleştirici iğne nasıl yapılabilir? Marilyn bu kadar mı acizdi?"

"Hiçbir şey bilinmiyor kı" dedim. "Bunlar hep uzun yılların üstünü koyu bir esrar tabakası ile örttüğü şeyler. Kim bilir, belki de gelmedi Robert Kennedy o eve o gün."

"Hayır, gelmiş!" dedi Meryem. Gözleri kor gibi yanıyordu.

"Robert Kennedy Marilyn'in öldüğü gün o eve iki kere gelmiş. 1982'de BBC'nin muhabiri ile yaptığı bir röportajda, artık çok yaşlanmış olan Bayan Murray Robert Kennedy'nin o gün Marilyn'in evine geldiğini söylemiş. Yılların suskunluğunu bozmuş. Ama sonra, daha fazla bir şey anlatmamış. Gene suskunluğa bürünmüş."

"Bayan Murray her şeyi biliyordu" diye mırıldandım. "Her şeyi bilen tek kişi oydu."

"Evet" dedi Meryem.

"Ama hiç konuşmadı. Verdiği ifadeler hep yalandı..."

"Çünkü ona susması söylenmişti."

"Marilyn'in cesedini bulduğu saati hep değiştiriyordu."

"Doğru" dedim. "O gece saat 12.30'da uyandığını ve Marilyn'in yatak odasının altından gelen bir ışık gördüğü için oraya gittiğini, saatin geceyarısını geçmiş olduğunu, Marilyn'in oda kapısının kilitli olduğunu söylemişti."

"Ama Marilyn hiçbir zaman odasının kapısını kilitlemiyordu" dedi Meryem. "Bunu Bayan Murray, masörü Ralph Roberts, Marilyn'e yakın olan herkes biliyordu."

"Bayan Murray, olay yerine polisin geç çağrılmasının nedenini kapatmak için Marilyn'i ölü olarak bulduğu saati sürekli değiştiriyordu" dedim. "Vakit kazanmaya çalışıyordu."

“Niçin?” diye sordu Huriye Hanım. “Niçin vakit kazanmaya çalışıyorlardı?”

“Belki de Robert Kennedy’nin Los Angeles’ten uzaklaşıp, gitmesi için vakit kazanmaya çalışıyorlardı.”

“Bunu hiç düşünmemiştim” dedi Huriye Hanım.

“Bence” dedi Meryem. “Marilyn Monroe saat 10’da ölmüştü.”

Yüzüne dikkatle baktım.

Marilyn’in tahmini ölüm saatini tam olarak söylemişti.

İnce belli çay bardağını zarif parmaklarının arasında tutuyordu. Dalgındı bu sabah.

Bu evin içinde hep üst katta Meryem’in izlediği programları konuşuyorduk. Dikkatimi çekmişti bu. Sanki başka hayat, başka olaylar yoktu bu iki kadını çevreleyen. Bu sabah programı Meryem’in bütün yaşamını kaplıyordu. Birkaç gündür Sarışın Bomba Marilyn Monroe’nun yaşamını ve esrarengiz ölümünü araştıran bu program onun bütün hayatını kaplamıştı.

Sanki her gece bir taksi gelip onu kapıdan almıyor, şarkı söylediği Ulus’taki gazinoya götürmüyordu. Hayatının o kısmından hiç bahsetmiyor, hep sabah programında izlediği kişileri ve olayları anlatıyor, izlediklerinden etkileniyor, düşüncelere dalıyor, bu eski hayatların, ekranda geçen konuşmaların, görüntülerin dünyasına girip, benim onu gördüğüm şu sabah zamanları hep onlarla yaşıyordu sanki.

“Ne yazık ki şu sabah programını henüz izleyemedim” dedim.

“Olağanüstü bir program” dedi Meryem.

“Hep izler misin?”

“Sabahları hep bakardım televizyona. Şöyle, yan gözle, yatağında uyanmış, yatarken... Ama bu Marilyn Monroe ile ilgili program beni ekrana bağladı” dedi. “Geceleri bile bu programı düşünüyorum. Acaba yarın sabah kim konuşacak?”

Neler anlatılacak? Bazı şeyler çözülebilecek mi diye merak ediyorum” dedi.

Huriye Hanım, “Hayatının bir parçası oldu bu program senin” dedi. “Vallahi tam hayatının bir parçası. Bitince ne yapacaksın, bilmiyorum?”

Meryem birden endişelenmişti.

“Bitecek” dedi. “Doğru, bir gün bitecek bu Marilyn Monroe’nun ölümü konusu... Keşke hep anlatsalar. Belki bir sonuca varılacak. Belki onu kimin öldürdüğü anlaşılacak” dedi bana dönerek.

“Bilmiyorum ki” dedim. “Pek sanmıyorum bir sonuca varılacağını... Bunca yıldır aralanamamış bir esrar perdesi. Nasıl açılabilir bunca yıl sonra? Üstelik çoktan kapanmış olaylarla ilgili dosyalar. Bunlar televizyon programları...”

“Ama,” dedi Meryem, “ben anlayabilirim belki Marilyn Monroe’yu kimin öldürdüğünü. Bütün bu insanlar, anlattıkları şeyler yılların örttüğü bu karanlığı belki bir ucundan aydınatabilecek. Televizyon programı ama başka türlü programlar bunlar. Tuhaf bir gerçeklik var bu programlarda” dedi.

“Belki de” dedim. “Gerçekten müthiş programlar bunlar.”

Huriye Hanım maşayla mangalı karıştırdı. Mangaldan odaya hafif, tatlı bir ılıkılık yayıldı.

“Boş ver kızım bu eski zamanları” dedi. “Sen de çok düşkünsün bu eski zamana.”

Meryem içini çekti.

“Ne düşünüyorsun Meryem?” diye sordum.

“Robert Kennedy’yi...” dedi.

Hepimiz güldük.

“Gideyim ben.”

“Yarın sabah gene bekliyoruz” dedi Huriye Hanım.

Meryem, “Mutlaka bekliyorum sizi” dedi. “Erken gelin.”

“Ne yapacaksın şimdi Meryem?” diye sordum.

“Yatıp, biraz dinleneceğim.”

“Hiç çıkmıyor musun dışarıya?”

“Gündüz pek çıkmıyorum” dedi.

“İstersen giyin, biraz çıkıp gezelim” dedim.

“Yarın” dedi Meryem. “Yarın hazır olurum. Biraz çıkar, dolaşırız, iyi olur.”

Merdivenlerden inip, çıkmıştım İvedik Caddesi'ne.

Hızlı hızlı yürüyordum caddeden aşağıya doğru. Arkamdan birinin geldiğini hissettim bir an. Ürkümüştüm. Adımlarımı hızlandırdım. Tanımadığım bir semtti burası, “Hemen bir taksiye binmeliyim” diye düşündüm o an. Görünürde taksi yoktu. Arkamdaki ayak sesleri yakınlaşmıştı. Birden arkamı dönünce genç bir adamla burun buruna geldim. Ensem dibinde soluğunu duymuştum.

Esmer, uzun boylu bir erkekti bu. Kahverengi gözleri gözlerimdeydi.

“Korkmayın” dedi bana. “Sakın benden korkmayın. Bir şekilde size ulaşmam gerekiyordu. Evden çıkmanızı bekledim. Korkuttumsa bağışlayın beni.”

“Kimsiniz siz?” diye sordum.

“Adım Murat” dedi. “Tanımazsınız beni.”

“O zaman niçin rahatsız ediyorsunuz beni?”

“Bağışlayın” dedi yeniden. “Size sormam gereken şeyler var. Çaresizim. Anlıyor musunuz, çaresizim.”

Dikkatle yüzüne bakıyordum. Zararlı birine benzemiyordu. Bıçkın bir yakışıklılığı vardı. Üstü başı temizdi. Varsıl bir hali vardı.

“Ne öğrenebilirsiniz ki benden? Sizi tanımıyorum. Siz de beni tanımıyorsunuz” dedim.

“Ama onu tanıyorsunuz” dedi. “Her sabah onun evine gidiyorsunuz. Tanıyorsunuz onu.”

Şaşırmıştım.

“Kimi?” diye sordum.

“İvedik Caddesi 7 numarada oturan kadını” dedi. “Onu ta-

nıyorsunuz. Onun evine girip çıkıyorsunuz.”

Dikkatle bakıyordum yüzüne. Ne söyleyeceğini bekliyordum.

“Her gece şarkı söylediği gazinodayım” dedi. “Bir aydır oradan ayrılamıyorum. Adı Meryem. Onu tanıyorsunuz, değil mi?” diye sordu.

“Tanıyorum” dedim. “Yani konuşuyorum onunla birkaç gündür. Fazla tanımıyorum.”

Gözleri parlamıştı.

“Nasıl birisi?” diye sordu. “Ne olur anlatın bana. Nasıl birisi o?”

“Her gece şarkı söylediği gazinoya gidiyormuşsunuz, bir aydır izliyormuşsunuz onu...”

“Ama tanıyamadım” dedi. “Onu tanımak istiyorum. Nasıl bir insan olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Niye tanıyamadınız ki onu?” diye sordum.

Bu genç adamın yol ortasında bana ısrarla Meryem’i sorması tuhaf gelmişti. Ama o heyecan içindeydi. Beni yakalamıştı, sorup duruyordu. Meryem hakkında bir şeyler öğrenmek istiyordu.

“Bir yere gidip oturalım” dedi. “Lütfen kırmayın beni. Fazla vaktinizi almayacağım. Yalnızca onunla ilgili bilgi edinmek istiyorum.”

“Niçin onun hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsunuz ki?”

“Âşık oldum ona” dedi genç adam. “Tutuldu. Aklımı başımdan aldı. O platine saçlar, o baygın mavi gözler, yanaklarını gölgeleyen siyah kıvrık kirpikler, o endam, o buğulu ses...”

Gözleri parlıyordu.

“Peki, hiç konuşmadınız mı onunla?” diye sordum.

“Konuştum” dedi. “Masama geldi şarkı sonrası. Büyüleyiciydi. Konuşmaz olur muyum, konuştum. Aklı bende değil gi-

biydi. Dalgın. Öyle... Tuhaf. Başka bir dünyanın insanıymış gibi. Bazı değişik şeyler de anlattı bana” dedi.

“Ben onu fazla tanımıyorum” dedim. “Hayatını bilmiyorum.”

“Bu gece gene gazinodayım” dedi. Güldü. “Her gece oradayım” dedi. “Ona rastladığımdan beri. Onu tanımaya, anlamaya çalışıyorum” diye ekledi.

“Onda anlamadığınız ne var?” diye sordum.

Bir an düşündü.

“Anlamadığım bir şey var. Ama onu da çözeceğim” dedi. “Sizi gene görmek istiyorum, eğer izin verirsiniz. Konuşmak istiyorum sizinle. Yarın, birlikte bir kahve içelim. Lütfen.”

Gözlerine bakıyordu.

“Olur” dedim. “Yarın oradan çıkınca karşıdaki çayevine gidelim.”

“Olmaz” dedi. “Orada bizi görebilir. O görmese bile yanındaki yaşlı kadın görebilir.”

“Nerede oturalım?”

“Yolun aşağısında bir kafe var, oraya gideriz” dedi.

“Peki,.”

“Çok teşekkür ederim” dedi. “Yarın kapının yakınında bir yerde beklerim ben sizi.”

Aklıma bir şey gelmişti.

“Çukurambar’ı bilir misiniz?”

“Bilirim biraz. Ne olmuş?” diye sordu.

“Yarın öğleden sonra orada bir pastanede kahve içebiliriz” dedim. “Başka bir arkadaş daha var. O da katılır bize.”

“Çukurambar...” dedi. “Olabilir tabii. Kim o öteki arkadaş?”

“Eski zamanlarla, eski filmlerle ilgili bir kişi. İlginç ve değişik. Tanıştırırım sizi.”

“Olur” dedi. “Neresinde buluşacağız Çukurambar’ın?”

“Seni Seviyorum Pastanesi var orada. Bilgisayarcıyı geçin-

ce. Meydana doğru” dedim. “Sol tarafta.”

“Seni Seviyorum Pastanesi!” dedi heyecanla. “Ne isim bulmuşlar ama! Öğleden sonra mı dediniz?”

“Saat 2’den sonra” dedim. “O arkadaş da gelmiş olur. Çok güzel bir pastane. Poğaçaları mahallede meşhur.”

“Gayet iyi” dedi adam. “Konuşuruz. Yarın 2’den sonra geliyorum Çukurambar’daki Seni Seviyorum Pastanesi’ne.”

“Bekliyorum sizi orada.”

Genç adam vedalaşıp ayrıldı benden. Durağa yanaşan otobüse atlayıp eve döndüm.

Şoför kapının önünde bekliyordu. Arabayı kaldırımın kenarına park etmişti. Beni görünce dışarıya fırladı.

“Bağışlayın” dedi. “Sizi mutlaka görmem lazımdı. Burada beklemeyi uygun buldum. Bundan sonra gideceğiniz bir yer varsa da ben götürürüm. Ama sizi kesinlikle görmem gerekiyordu, onun için geldim.”

“Neler oldu, söyle” dedim merakla.

Çok heyecanlı görünüyordu.

“Girin arabaya, girin” dedi. “Arkaya oturun. Size bir tur attırıp, öğrendiklerimi anlatacağım.”

Arabaya binmiştim. Şoför dikiz aynasından şöyle bir baktı bana.

“Sizi bıraktıktan sonra durağa döndüm” dedi. “Biliyorsunuz, ekonomik kriz, işler kesat. Müşteri yoktu. Açtım kitabı okuyorum. *Amerika’ya Veda Et* kitabını şöyle iki saat kadar okudum. Kennedy suikastı ile ilgili müthiş bir araştırma bu” dedi. “İçinde akıllara durgunluk verecek bilgiler var. Olamaz yani böylesi. Bunca yıldır Kennedy Taksi durağında çalışıp, bunları bilmeden ölseydim, vallahi bütün hayatıma yazık olurdu” dedi. “Bunun bilincine vardım.

“Gelelim bugün öğrendiklerime” diye ekledi.

“Warren Raporu düzmece. Tümüyle suikastı yumuşak bir biçimde kapatmak ve üstünü örtmek için ayarlanmış bir ra-

por. Herkes şüpheleniyor zamanında ama, pek ses çıkartabilen yok. Bence Başkan Johnson'un da bu rapor işinde parmağı var. Tek çırpınan Robert Kennedy. Ağabeyinin kurban olduğu cinayeti çözmek için yemin etmiş kendi kendine. Gene de fazla bir şey yapamıyor. Warren Raporu Lee Harvey Oswald'ı Başkan Kennedy'ye ateş eden tek kişi olarak gösteriyor ve bunu kabul ediyor sonuna kadar. Oswald da vurulup, öldürüldüğü için, olay kapanıyor. Oysa, yıllar boyunca yapılan araştırmalarda suikast sırasında Başkan Kennedy'nin başına önden ve arkadan beş el ateş edildiği anlaşıyor. Bunları da Oswald'ın yapmasına olanak yok. Belki onu o an oraya, Teksas Kitap Deposu'ndaki cam kenarına özellikle yerleştirmişler. Yani geçmiş zaman, karmakarışık şeyler bunlar" dedi şoför. "Arap saçı, dediğim gibi."

Çankaya sırtlarına doğru gidiyorduk.

"Çok ilginç bir gelişme oluyor" dedi. "Bunu pek kimse bilemeyebilir. 1 mart 1967'de New Orleans Savcısı Jim Garrison yepyeni bir dava açıyor ve Başkan Kennedy'nin Clay Shaw adlı bir işadamı tarafından öldürtüldüğünü iddia ediyor.

"Jim Garrison iki metre boyunda, dev gibi bir adam. Namı 'Yeşil Dev'. Güçlü bir savcı. Topladığı pek çok delil var olayla ilgili. Clay Shaw'un Başkan Kennedy suikastı ile ilgisini belgeleyen deliller sunuyor mahkemeye.

"Asıl önemlisi, zar zor eline geçirdiği Zapruder filminin mahkemede gösterilmesini sağlıyor.

"*Time-Life* kuruluşlarının elinde olan filmi büyük zorluklarla mahkemede göstermeyi başarıyor.

"Sonuç: Şok! İzleyenlerde büyük bir şok.

"Başkan Kennedy'nin beyninin parçalanıp çevreye dağılışını ilk defa görüyor mahkeme heyeti. Büyük bir şok ve şaşkınlık geçiriyorlar.

"Filmin kopyaları el altından araştırmacılara dağıtılıyor. O zamana kadar hiç kimse başkanın nasıl öldürüldüğünü

görmemiş. Bu da Zapruder'in filminin ne kadar önemli olduğunu gözler önüne seriyor. Warren Raporu'ndan önemli bu! Olayı bire bir yaşanırken gösteriyor ve başkana Dallas'ta bir komplo kurulduğu gözler önüne seriliyor.

"Fakat tuhaf şeyler oluyor. Dava ile ilgili iki tanık peşpeşe ölüyor. Savcı Jim Garrison'un tanıkları bunlar. Savcıyı sıkıştırıyorlar. Bir uyuşturucu müptelası olduğu dedikodusu yayılıyor. Önemli tanıklar mahkeme karşısında ifadelerini değiştiriyorlar. Jim Garrison yakayı zor sıyrıyor. Dava bir yere gitmiyor, çünkü suçlanan işadamı Clay Shaw, bir homoseksüel bu ve çok zengin bir adam, tuhaf bir cinayete kurban gidiyor. Evinde ölü bulunuyor. 'İntihar' diyerek kapatılıyor bu ölüm olayı. Oysa intihar notu daktilo ile yazılmış. Cesedin yanında bulunan not. Üstelik iki tane bulunuyor aynı intihar notundan ve imzası da daktilo ile yazılmış. Komşular eve sedye ile birinin taşındığını görmüşler, sonra Clay Shaw'un ölüsü içeride bulunuyor.

"Jim Garrison, Zapruder filmini mahkemede göstererek Başkan Kennedy'ye birkaç kişinin ateş etmiş olduğunu ispat ediyor. Hiç olmazsa bu işe yarıyor bu dava. Mahkeme heyeti ve sonradan Amerikan halkı başkanın hain bir komplo sonucu öldürüldüğünü anlıyor.

"Zapruder filmi ilk kez, Başkan Kennedy'nin ölümünden 12 yıl sonra 1975'te televizyondan halka gösteriliyor."

Şoför susmuştu.

Gaziosmanpaşa sırtlarına gelmiştik.

"İşte bütün bunları anlatmak istedim size" dedi. "Davaya dokunan yanıyor. Kennedy'yi derin devlet öldürttü bence. Suikast ile ilgili bilgisi olan birçok kişi birkaç yıl içinde ölmüş, intihar etmiş ya da ölü bulunmuş. Hepsi de şüpheli ölümler. Sonradan bu ölüm olaylarını araştırmak için bir komite bile kurulmuş. Ne tuhaf, değil mi? Jack Ruby ile hapis-te konuşan ünlü bir gazeteci kadın evinde ölü bulunuyor. İl-

kin kalp krizi deniyor, sonra intihar denip kapatılıyor. Oswald ile konuşan bir şoför ölü bulunuyor. Jack Ruby ve Oswald ile ilgisi olan birkaç kişi ya kalp krizinden ölüyor ya da intihar etti deniyor. Suikasttan iki gün önce Başkan Kennedy'nin öldürüleceğini FBI'a anlatmaya çalışan Melba Christine evinde ölü bulunuyor. Çok ilginç, Karen Kupcinet adlı bir genç kadın, Kennedy'nin suikasta kurban gitmesinden tam iki gün önce Başkan Kennedy'nin öldürüleceğini Beyaz Saray'a söylemeye çalışıyor. Telefon operatörüne histeri krizi geçirerek başkanın öldürüleceğini haykırıyor. Suikasttan iki gün sonra evinde ölü bulunuyor. 23 yaşında Karen Kupcinet.

"Rose Cheramie adlı bir kadın FBI'a 1965 yılında bazı bilgiler vermeye çalışıyor ve birkaç hafta sonra yol kenarında ölü bulunuyor. Bir arabadan atılarak öldüğü anlaşıyor.

"William Wharley bir taksi şoförü. Oswald'ı cinayetten sonra evine götürmüş. Aralık 1965'te bir trafik kazasında ölüyor bu şoför.

"Daha böyle pek çok tuhaf ölüm olayı var" dedi şoför. "İsimlere daha dikkatli bakacağım. Bütün bu insanlar bir şekilde Kennedy suikastı ile ilgili kişilerle görüşmüş, onların tesadüfen yanında bulunmuş, onlarla konuşmuş kişiler..."

"Gerçekten korkunç" dedim.

"İşte" dedi şoför. "Bütün bunları anlatmak istedim size. Kitap tarihin içine doğru ilerliyor, bir şey kaçırmamaya çalışıyorum. Kennedy Taksi durağının bir şoförü olarak bütün ayrıntıları, başkanın ölümü ile ilgili bütün karanlık noktaları bilmem gerektiğini düşünüyorum" dedi. Sonra "Sizi Gazi-osmanpaşa'ya kadar getirmişim..." diye ekledi.

Çevreye şöyle bir baktı.

"Hemen dönüyoruz efendim" dedi. "Sizin de değerli vaktinizi aldım."

"Hayır, hayır" dedim. "Bilakis bilgileniyorum. İnan çok

ilgimi çekiyor bu anlattıkların. Ben de bu bilgileri duymamıştım şimdiye kadar.”

Şoför bir an düşündü.

“Aslında bunları öğreniyoruz da ne oluyor” dedi. Dalmıştı bir an.

“Gerekli mi bütün bunları bilmek? Bilmesek ne olacak? Bir şey mi kaybederiz şu akıp, giden yaşam nehrinin kenarında?” diye söylendi.

“Bence yaşanmış dünyanın büyükçe bir kısmını kaçırmış oluruz” dedim. “Ne bileyim ben, bu olaylar...”

“Ah, evet evet” diye bağırdı şoför. “İşte böyle demenizi bekledim. Ben de böyle düşünüyorum. Bu bilgilerin tuhaf bir biçimde önemli olduğunu hissediyorum” dedi. “Çok önemli olduğunu hissediyorum bütün bu bilgilerin” dedi. “Bir şekilde geçmişten gelen kırık dökük ışıklar bunlar” dedi.

Ona hayranlıkla baktım.

“Evet” dedim. “Geçmişten gelen kırık dökük ışıklar...”

“Sizi eve bırakıyorum.”

“Olur” dedim. Saatile bir göz attım. “2’ye 10 kala gel beni al. Çukurambar’a bırakırsın.”

“Hay hay efendim” dedi şoför. “Tam 2’ye 10 kala kapıda-yım.”

Girmiştim evden içeriye. Şöyle bir kendimi toparlamak, yaşadıklarımı ve dinlediklerimi toparlamak için koltuğuma oturmuştum.

İvedik Caddesi’nde benimle konuşan Murat’ı da düşünüyordum. Tutulmuştu Meryem’e. Bakalım neler anlatacaktı bana? Aslında o benden bir şeyler öğrenmek istiyordu.

Şoförün anlattıkları da aklıma takılmıştı. Savcı Jim Garrison. Duymamıştım daha önce hiç adını. Nereden duyacaktım ki! Bu insanların hepsi tarihin tozlu sayfaları arasında yerlerini almışlar, sonra da unutulup gitmişlerdi işte. Kennedy suikastının da yeni bir sonuca ulaşacağı yoktu. Olsa da ne olur-

du zaten. Her şeyin üstünden çok uzun yıllar geçmişti.

Böyle şeyler düşünüyordum işte. Ama bütün bu izlediğim ve dinlediğim olaylar şoförün olduğu kadar benim de ilgimi çekiyor, geçmiş zamanın önemli bir parçasını yakaladığım hissediyordum.

Mutfığa gidip, kendime yiyecek bir şeyler hazırladım. Koltuğuma oturup, televizyonun düğmesine dokundum. Haberler çoktan bitmişti. Bir hava raporu yakalamak için kanallar arasında dolaştım bir süre. Bir profesör konuşuyordu kanalın birinde.

“Aramızda klonlar var” diyordu. “Başarıyla klonlanmış insanlar.”

“Gerçekten mi Sayın Profesör?” dedi sarışın sunucu. “İnanamıyorum vallahi. Demek aramızda dolaşan klonlar var?”

“Var, tabii var” dedi Profesör. “Sandığınızdan daha çok klon var çevremizde. En yakınınızdaki kişi bile bir klon olabilir. Yeni bir erkek arkadaş. Eski bir dost, bir komşu ya da köşedeki bakkal. Hepsi bir klon olabilir.”

“Ama nasıl olabilir böyle bir şey!” diye heyecanla bağırdı sunucu.

“İnanamıyorum vallahi!”

“İster inanın, ister inanmayın” dedi Profesör. “Size gerçeklerden bahsediyorum. Yepyeni çalışmalar yapılıyor ve insanlar klonlanıyor.”

“Ama insan gerçek ile klonu karıştırmaz, klon anlaşılır” dedi sunucu.

“Hayır” dedi Profesör. “Klonları anlamak hiç de o kadar kolay değil.”

“Ama nasıl oluyor Sayın Profesör?” dedi sunucu. “Bir klonun geçmişi yok, anıları yok. Konuşunca hemen anlaşılır onun bir klon olduğu. Mazisi olmayan bir kişi...”

Profesör güldü.

“Klonlar kendilerini yetiştiriyorlar” dedi. “Artık ilk başta-

ki gibi değil. Bir klon kendini yetiştiriyor, öğreniyor ve hayatta ilerliyor. Geçmişini de öğrenip yerine yerleştiriyor.”

“Nereden biliyorsunuz bütün bunları?” diye sordu sunucu. “Nasıl emin olabiliyorsunuz bu kadar?”

“Bakın size bir şey söyleyeceğim” dedi Profesör. “Artık zaman değişti. Yeniliklere açık olmalıyız. Her şey bambaşka artık. Öyle bir devirde yaşıyoruz. Dünya değişti.”

Durdu bir an, “Bakın,” dedi, “burda canlı yayında bir şey açıklayacağım. Ben bir klonum.”

Sunucu bir çığlık attı.

“Yavaş, heyecanlanmayın” dedi Profesör. “Ben Prof. Faik İzbrak’ın klonuyum. Onun hakkındaki her şeyi biliyorum ve konusuna baştan sona hâkimim.”

“Yani siz Prof. İzbrak değil misiniz?” diye bağırdı kız şaşkınlıkla.

“Klonlanmış bir Prof. İzbrak’ım ben” dedi adam. “İşte onun programını da yapabiliyorum.”

Gözlerimi araladım. Televizyon kumlanmış, can sıkıcı bir cızırtı çıkartıyordu. Görüntü gitmişti.

Acaba az önce dinlediğim program gerçek miydi, yoksa içim geçmiş, bir rüya mı görmüştüm?

Emin olamıyordum izlediğim programın gerçek olduğuna. Galiba dalmış, bir rüya görmüştüm.

Gene de bu rüya aklıma takıldı. Bir süre klonlanmış insanları düşündüm. Prof. İzbrak’ın klonu... Ne kadar gerçek görünüyor, nasıl da akli başında konuşuyordu. Gerçekten var mıydı klonlar? Olabilir miydi böyle bir şey?

Prof. İzbrak’ın klonu... Kendisinin yerine bilimsel bir konuyu tartışan bir programa çıkmış bir klon... Olabilir miydi hiç böyle bir şey? Olamazdı. İmkansızdı. Renkli bir rüya görmüştüm.

Televizyon cızırdayıp duruyordu.

Ekran gene canlanıvermişti birdenbire.

Sunucu heyecan içindeydi.

“Sevgili izleyiciler. Teknik bir arıza yüzünden yayınıımız kesildi. Şimdi ‘Canlı Canlı’ya devam ediyoruz. Karşımda Sayın Prof. İzbrak. Kendisi az önce tatlı bir şaka yaptı bize canlı yayında. Bildiğiniz gibi Prof. İzbrak Türkiye’de ve Dünyada İnsan Klonlanması Enstitüsü’nün başkanlığını yürütüyor. Genetik dünyada çok başarılı bir bilim insanımız. Buyurun Sayın Profesör. Sohbetimize bıraktığımız yerden devam edelim.”

Orta yaşlı, gözlüklü profesör, “Yanılıyorsunuz” dedi. “Size tatlı bir şaka filan yapmadım. Canlı yayında, klonlanmış insanların artık aramızda olduklarını daha iyi anlatabilmek için bir açıklamada bulundum. Bu bir gerçek. Ben bir klonum. Prof. İzbrak’ın klonuyum. Onun izniyle bu programa çıktım ve onun adına dünyadaki klonlama işlemlerinin gidişatını anlattım izleyicilere. Çok ilerledik, dev adımlar atıldı bu konuda. Genetik bir devrim bu. Ve ben bir klon olarak bunu sizlere anlatabiliyorum.”

Sunucu ne söyleyeceğini bilemiyordu.

“Sayın İzbrak” dedi. “Böyle bir şeyi canlı yayında nasıl kabul ettirebiliriz ki izleyicilerimize? Bu bir 1 Nisan şakası gibi! Ama bugün 1 Nisan değil.”

Prof. İzbrak, “İster inanın, ister inanmayın” dedi. “Ben gerçeği söylüyorum ve gayet ciddiğim. İnsanlar niçin birtakım yeniliklere bu kadar kapalılar? Niçin benim Prof. İzbrak’ın kendisi değil de klonu oluşum bu kadar tedirgin etti sizi? Bura gelmiş, oturmuş ve konuşuyorum. Bilgiler veriyorum.

“Benim gerçek Prof. İzbrak veya onun aynı bilgileri taşıyan klonu olmam neyi değiştirir ki? Aynı şey değil mi bu?

“Bir klon sizi niçin bu kadar ürkütüyor? Örneğin bir deliden, bir bunaktan da bu kadar korkar mısınız siz?”

Sunucu şaşkıındı.

“Sayın İzbrak” dedi. “İlk kez böyle bir şeyle karşılaşo-

rum canlı yayında. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum aslında. Bir klon olduğunuzu söylüyorsunuz, Prof. İzbirak'ın klonu. Ne diyeceğimi şaşırdım...”

“Ben sorduğunuz sorulara yanıt verebildikten sonra, benim gerçek ya da klon olmamın ne sakıncası olduğunu anlayamıyorum doğrusu” dedi adam. “Bu kadar şaşkınlığa anlam veremiyorum.”

“Ama, olur mu Sayın Profesör?” dedi sunucu. “Bu söylediklerinizin gerçek olup olmadığını nasıl kanıtlayabileceğiz? Halka yanlış bilgi de veriyor olabiliriz canlı yayından sunduğumuz bu bilimsel programdan.”

“Ben bir klonum” dedi Prof. İzbirak. “İşte bu kadar. İşin gerçeği bu. Buyurun, ne istiyorsanız sorun. Yanıtlamaya hazırım.”

Ekran gene gitmişti.

Şaşkınlıktan dilimi yutacaktım neredeyse. Prof. İzbirak'ın canlı yayında “Ben bir klonum” demesi inanılacak bir şey değildi.

Kumandayla boşuna oynayıp duruyordum. Yayın kesilmişti. Yakalamaya çalışıyordum Prof. İzbirak'ın klonunu ve sunucuyu. Ama bütün çabalarım boşunaydı. Kumlanmıştı ekran, görüntü geri gelmiyordu.

Televizyonu kapattım.

Saat 2'ye geliyordu. Paltomu giyip, boynuma bir atkı attım, çıktım dışarıya. Taksi oradaydı. Şoför hafifçe yolun yan tarafına çekmişti arabayı.

Beni görünce dışarıya çıkmıştı.

Açtığı kapıdan arabanın arkasına oturdum. Şoför her zamanki gibi heyecanlıydı.

“Kitabın derinliklerine inmeye devam ediyorum” dedi. “Öyle garip şeyler oluyor ki kitapta, şaşkınlık içindeyim” diye ekledi. “Sayfaları atladım biraz sonlara doğru rastgele okumaya başladım. Bu sefer de karşıma ne çıksın beğenirsi-

niz? Robert Kennedy suikastı. Başkan'ın kardeşini de 1968 yılında aynı şekilde başından vurup öldürmüşler. Ambassador Otel'in lobisinde. Başkanlık yarışı sırasında... Olağanüstü bir başarı kazanmış, Los Angeles'te açık arabada halkın arasından geçerken coşkulu sevgi tezahüratları. Büyük bir başarı... Karısı Ethel yanında. Kennedy nasıl yorulmuş, anlatamam. Başkanlık koltuğuna yeniden bir Kennedy'nin oturması için inanılmaz bir çaba. Ama adam ölü gibiymiş. Uçakta yanına oturan bir gazeteci ona yakından bakınca şaşırılmış. Robert Kennedy'nin yüzünde derin çizgiler, tıpkı ihtiyar bir adamın yüzü gibi... Gözleri kanlı ve çukura kaçmış. Uykusuz. Elleri titriyor. Yorulmuş, çok yorulmuş.

"Sonra, otelde taraftarları ile başarıyı kutlarken, pıt pıt pıt! Üç ufak ses.

"Kanlar içinde yere düşüyor Robert Kennedy. Kalabalıkta başka yaralananlar da oluyor. Ama onlar ağır yaralı değil.

"Robert Kennedy'yi hemen hastaneye kaldırıyorlar ama oradakiler biliyorlar durumun ümitsiz olduğunu. Ne korkunç bir yazgı" diye mırıldandı şoför. "Bütün Kennedy'leri silmek istemişler sanki. Bana öyle geldi. Politikadan silmek, yok etmek istemişler onları.

"Yerde kanlar içinde yatarken, yüzünde sanki sonsuz bir rahatlık, bir gülümseme varmış. Fotoğrafını çekmişler o anın. Sanki her şeyden kurtulduğu için rahatlamış gibi. Tuhaf şeyler bunlar.

"Nereye götüreyim sizi? Bağışlayın, gene dalıp, gitmişim bu eski dünyalara" dedi. "Bu suikastlar anlatamayacağım kadar etkiledi beni. Hele Robert Kennedy... Öldürüleceğini bile bile hep kalabalıkların içine girmiş sanki. Belki de bir ölüm isteği."

Baktı bana dikiz aynasından.

"Olabilir değil mi?" dedi. "Bilinçaltında bir ölüm isteği. Ağabeyi gibi ölmek..."

Şoförün analizlerine hayranlığım gittikçe artıyordu.

“Belki de” dedim.

“Öldüğünde 42 yaşındaymış” dedi şoför. “On birinci çocuğu, bir kız, ölümünden altı ay sonra dünyaya gelmiş...”

Benim de hiç bilmediğim şeylerdi bunlar. Verdiğim kitabı ne kadar dikkatli okuyordu, şaşıırıyordum.

“Çukurambar’a gidecektim” dedim.

“Hay hay efendim” dedi şoför.

Arabanın yönünü çevirdi, gaza bastı. Balgat yönüne doğru yol almaya başladık.

“Kennedy Taksi’de çalıştığım için çok mutluyum” dedi. “İyi ki Kennedy Taksi’de çalışıyorum. Yoksa ilgi duymayacaktım Başkan Kennedy’ye. Bilmeyecektim kim olduğunu. Robert Kennedy’yi filan bilmeyecektim, şu garip suikastları, Warren Raporu’nu, ne bileyim ben, katil zanlısı Oswald’ı, Dallas’ı, Dealey Plaza’yı filan hiç duymamış olacaktım. Aslında ne büyük eksiklik” diye ekledi.

“Şu Kennedy Taksi’de çalıştığım için ilgi duydum ve hepsini öğrendim. Daha da öğreneceklerim var” diye ekledi.

“Önemli mi Kennedy’ler senin için bu kadar?” diye sordum.

Şoför dikiz aynasından gözlerimin içine baktı.

“Önemli olmaz mı, çok önemli benim için onlar” dedi. “Siz anlatmaya çalışıyorum ya, çalıştığım taksi durağına, yaşadığım sokağa adını veren bu başkan ve aynı soyadını taşıyan kardeşi Robert benim yaşamıma, içinde bulunduğum çevreye, ekmek paramı kazandığım taksi durağına bambaşka bir anlam katıyorlar. Dünyam genişledi. Ankara’da direksiyon sallayarak sürdürdüğüm şu yaşamıma derin bir boyut ve bambaşka bir anlam kattılar. Sanki tarihte uzanıyorum geriye; araştırıyorum, inceliyorum, sonra ileriye doğru atılıyorum. Hayatıma yeni bir anlam yüklendi kısaca.

“Evet, yeni bir işlev yüklendi yaşadığım günlere.”

“Seni anladım” dedim. “Hayatın genişledi.”

Başını salladı hafifçe.

“Çukurambar’a geldik efendim” dedi.

“İneyim şu yolun köşesinde” dedim.

“Eğer sizi almamı isterseniz arayın beni” dedi şoför. “Hemen gelirim.”

Telefon numarasını bir karta yazmış, uzatıyordu bana. Kartı aldım.

“Sağol” dedim. “İşim bitince ararım seni.”

Sokağın köşesinde inmiştim taksiden. Hızlı hızlı yürüyerek Seni Seviyorum Pastanesi’nden içeriye girdim.

Güzeldi pastanenin içi. Her zamanki gibi hafif loş, sanki bir rüya rengiydi. Aslında acıbadem kurabiyesi rengiydi bu ya da çocukken çok sevdiğim kayısıli karamela rengi.

Geçmişinden arınmaya çalışan benim adam yan masada oturuyordu, beni görünce ayağa kalktı. Yanında bir kişi daha vardı, o da doğrulmuştu koltuğundan. Gözüm bir yerden ısıırıyordu onu, hiç yabancı gelmemişti bana.

İkisinin de elini sıktım.

“Prof. İzbrak” diye tanıştırdı arkadaşını bana.

Birden hatırlamıştım adamı. Televizyonda “Canlı Canlı” programındaki profesördü bu. Bir klon olduğunu söyleyen Prof. İzbrak ya da profesörün klonuydu.

Uzattığı elini sıktım.

Üçümüz masaya oturmuştuk. Prof. İzbrak hemen söze başladı.

“Efendim,” dedi, “ben kendimi daha iyi tanıtmalıyım size. Ben bir klonum. Prof. İzbrak’ın klonuyum. Pek çok etkinliğe onun yerine katılıyorum. Ama bu gün buraya kendim için geldim. Lemi benim çok iyi bir dostum.”

Geçmişinden arınmaya çalışan adamın adı Lemi olmalıydı. Hiç söylememişti bana. Bu klon ile arkadaşlığı nereden geliyordu acaba?

Benim daha önceden tanıdığım hiçbir klon yoktu. Buna da nasıl davranacağımı tam kestiremiyordum. Klon rahattı, garsona bir çay daha söylemişti.

“İşte benimki de böyle bir şey” dedi çayından bir yudum alıp. “Başka birinin hayatını yaşamak. Aslında çok kısıtlayıcı bir şey. Prof. İzbirak’ın hayatını yaşamak. Hayali Prof. İzbirak ilginç gelebilir ama, bence oldukça tekdüze ve sıkıcı” dedi.

“Nasıl kurtulabilirsiniz bundan?” diye sordum. “Esaret gibi bir şey bu!”

“Hapishane” dedi klon. “Ama bundan nasıl bir kurtuluş olabilir, kestiremiyorum. Gerçeği söylüyorum” dedi. “Açık bir hapishanede yaşıyorum. Her şeyim kısıtlı. Prof. İzbirak’ın hayatı nasılsa, benimki de öyle olmalı. Şart bu. Onun karısı, onun arkadaşları, onun hayat yolu. Korkunç değil mi?”

“Böyle olması şart mı?” diye sordum. “Yani ille her şeyiniz müşterek mi olmalı?”

“Evet” dedi klon. “Müşterek hayat. İyi söylediniz. Tam öyle.”

“Peki, niçin?” diye sordum.

“Bir nevi dublör gibiyim de ondan” dedi klon. “Varlığımın nedeni bu yani.”

Lemi Bey,

“Profesör mü klonlattı sizi?” diye sordu.

“Evet” dedi klon. “Özel olarak klonlattı.”

“Acaba niçin?” diye sordum merakla. “İnsan niçin klonlatır ki kendini?”

“Çok yoğun bir adam” dedi klon. “İşi başından aşkın. Her şeye yetişemiyor. Beni klonlattı ve yetiştirdi. Onunla ilgili bütün bilgiler benim beynimde var. Ama huyum değişti.” Güldü. “Onun sevdiği şeyleri ben sevmiyorum. Onun yaşadığı hayat beni sıkıyor. Karısı... Sevgilisi.” diye ekledi.

“Karısı ile ben beraber oluyorum, o sevgilisi ile birlikte.”

“Bak şu işe” dedi Lemi Bey gülerek.

“Ne yapabilirim?” dedi klon. “Nasıl kaçıp kurtulabilirim bu tuzaktan, bir yolunu biliyorsanız, lütfen anlatın bana. Özgür olabilmek için her şeyimi verebilirim ama birinin gölgesi olmak için gelmiş bulunuyorum dünyaya ve bu kendi hayatımı yaşamama olanak tanımıyor.”

“Kendi hayatınız...” diye mırıldandı Lemi Bey. “İnsanın kendisine ait bir hayatı var mı ki?”

“Evet” dedi klon. “Kendi hayatım. Benim bir hayatım var. Bana ait bir şey o. Ama üstüme ağır bir görev yüklenerek verildi o hayat bana. Prof. İzbırak olarak yaşamak...”

“Bu korkunç bir şey” dedim. “Kaçın, kurtulun ondan.”

“Kolay değil” dedi klon. “Her yerde tanırırlar beni. Profesör çok ünlü.”

“Karısı ile aran nasıl?” diye sordu Lemi Bey.

“Kadın bana düşkün” dedi klon. “Beni kocası zannediyor. Her gece onunlayım. Konuşuyorum, anlatıyorum. Ona bağıllık gösteriyorum.”

Lemi Bey şaşırmıştı.

“Ya Prof. İzbırak nerede her gece?” diye sordu.

“Bir gece kulübünde çalışan Marilyn Monroe’nun klonu ile birlikte” dedi.

Şaşkınlıktan kalakalmıştım olduğum yerde.

“Prof. Marilyn Monroe’nun klonu ile mi birlikte?”

“Evet tabii” dedi klon. “Onunla birlikte her gece. Karısının ruhu bile duymuyor. Çünkü yanında ben yatıyorum.”

“Peki,” dedim, “nasıl bir şey bu Marilyn Monroe’nun klonu?”

“Nasıl olacak, Marilyn Monroe’nun eşi” dedi klon. “Dünyada ayıramazsın ikisini yan yana koysan. Öyle müthiş bir şey.”

Heyecan içindeydim.

“Marilyn Monroe’nun gece kulübünde çalışan klonunun adı Meryem mi?” diye sordum.

Klon yüzünü buruşturdu.

“Dur bakayım” dedi. “Meryem değil. Ebrar... Ebrar onun adı. Öyle hatırlıyorum.”

“Evini biliyor musun?” diye heyecanla sordum.

“Ebrar’ın evi... Ebrar’ın evi...” dedi klon. “Demetevler’e yakının bir yerde olmalı. Tam bilmiyorum.”

“Yenimahalle’de” dedim. “İvedik Caddesi’nde.”

Şaşırmıştı.

“Nereden biliyorsunuz?” diye sordu.

“Gerçekten oralarda bir yerde olmalı.”

“Sen hiç gitmedin mi evine?” dedi Lemi Bey.

“Gitmedim. Ben hep karısı ile birlikteyim. Beni onun yanına yaklaştırmaz zaten” dedi klon. Hafifçe göz kırptı bana. “Kıskanır.”

Nedense Meryem’in ya da Ebrar’ın evini biliyor olmama fazla şaşırmamıştı. Üstelemedi pek.

“Bu ne inanılmaz hikâye” dedi Lemi Bey. “Prof. İzbrak’ın klonu burada, Profesör Marilyn Monroe’nun klonu ile birlikte. Olacak şey mi bütün bunlar?”

“Oluyor işte” dedi klon. “Anlattıklarımın hepsi gerçek.”

Düşüncelere dalmıştım.

Demek Meryem bir klondu. Bunu anlamalıydım. Ama Ankara’da İvedik Caddesi’nde yoksul bir taş evin içinde ne arıyordu?

Bütün bu işte bir tuhaflık vardı sanki. Prof. İzbrak’ın klonu ile konuşmaya devam ettim.

“Her yerde Prof. İzbrak’ı temsil ettiğinizi söylüyorsunuz, Peki, sizin de profesörlüğünüz var mı?” diye sordum.

“Hayır” dedi klon. “Nasıl olabilir benim profesörlüğüm?” dedi. “Yok.”

Lemi Bey konuyu değiştirdi.

“Yarın gene burada buluşalım” dedi. “Hep birlikte oturur sohbetimize devam ederiz.”

Klon saatine baktı.

“İnanamıyorum, saat kaç olmuş! Zaman ne çabuk geçmiş!” diye bağırdı. “Bayan İzbrak beni bekler” dedi. “Onunla bir viski içerim bu saatte. Ondan sonra da hazırlanmalıyım, bu akşam Genetikbilimciler Konfederasyonu’nun yemeği var. Ancak yetişirim. Hoşça kalın. Yarın bu saatte burada buluşuruz.”

Pastanenin kapısından çıkıp, kalabalığın içinde kaybolmuştu.

“Bir klon” dedim.”İnanamıyorum. Bütün dinlediklerim hayretleri içinde bıraktı beni. Genetikbilimci Prof. İzbrak’ın klonu. Kendisi klonlanmış bir Marilyn Monroe ile birlikte. Klonu toplantılara, yemeklere katılıyor onun yerine. İnanılacak gibi değil!”

Lemi Bey bana gülümseyerek bakıyordu.

“Öyle değil mi?” diye sordum. “Akıl almaz şeyler değil mi bütün bunlar?”

“Öyle” dedi. “Gerçek olsalardı, hakikaten akıl almaz olaylar olurdu bunlar.”

“Nasıl yani?” diye sordum.

Lemi Bey çayından bir yudum aldı.

“Prof. İzbrak ciddi bir ruhsal bunalım geçiriyor. Kendini klon zannediyor. Kendi kendinin klonu olduğunu sanıyor. Televizyonda da söylemiş bunu, ortalık karışmış” dedi.

“Konuştuğumuz adam Profesörün klonu değil miydi?” diye hayretle sordum.

“Klon filan yok ortada” dedi Lemi Bey. “Konuştuğumuz adam Prof. İzbrak’ın kendisiydi.”

İyice şaşırılmışım.

“İnanamıyorum” dedim. “Biz Profesörün kendisiyle mi konuştuk?”

Lemi Bey gülmekten katılıyordu.

“Klona inandınız da, Profesörün kendisi olduğuna inanımı-

yorsunuz demek” dedi. “İyi vallahi.”

“Ne bileyim ben, öyle inandırıcı bir şekilde anlatıyordu ki her şeyi.”

“Evet, öyle” dedi Lemi Bey. “Büyük bir bunalım geçiriyor. İnşallah toparlanır.”

“Karısı filan?”

“Herkes biliyor” dedi. “Ona göre davranıyorlar. Karısı, klonu davranır gibi davranıyor ona. Zavallı kadın, ne yapsın? O da profesyonel yardım alıyor, kolay değil. Kırk yıllık kocası.”

“Peki,” dedim. “Nedir o Marilyn Monroe klonu, Ebrar?”

“Yok öyle bir şey” dedi Lemi Bey. “Hepsi hayal ürünü. Yıllardır genetikle uğraşa uğraşa böyle oldu.”

Düşünceler içindeydim.

“Ama ne müthiş bir hayal gücü” dedim. “İnanılmaz bir şey. Ne fantezi!”

“Profesör çok zeki” dedi Lemi Bey. “Alanında bir numara. Ailesi, asistanları, arkadaşları endişe içindeler. İnşallah atlatacak bu bunalımı.”

“Ameliyatlara giriyor mu?”

“Giriyor. Profesörün yerine giriyorum diyerek giriyor.”

Susmuştu bir an.

Dışarıda hava kararmıştı. Caddenin ışıkları bir bir yanmıştı.

“Gidiyorum” dedi Lemi Bey. Kalkmıştı.

“Yarın bu saatte...”

“Tamam. Burada buluşuruz.”

Bir süre yalnız başıma oturdum masada.

Ne inanılmaz şeyler anlatmıştı Prof. İzbirak. Hayretler içindeydim. Aklını kaçırmış olmalıydı. Ama hayal gücü müthişti. Ya Marilyn Monroe’nun klonu Ebrar...

Kafamın içi karmakarışık.

Şoförün bana verdiği kartı bulup, üstündeki numarayı çevirdim.

“Pastanedeyim. Bekliyorum.”

“On dakikaya kadar oradayım” dedi şoför. “Trafik sıkışık ama geliyorum.”

Arkama dayanıp, beklemeye başladım.

Pastanenin içindeki kurabiye renkli ışıktaki dalıp gitmişim.

Ebrar... Bu isim takılmıştı aklıma. Korna sesiyle kendime geldim. Taksi yolun kenarına yanaşmış, bekliyordu beni. Masaya biraz para bırakıp dışarıya çıktım, taksiye bindim.

“Hoş geldiniz efendim” dedi şoför. “Çok şeyler öğrendim. Yeni bilgiler edindim. Başkan Kennedy ile Robert Kennedy’nin birbirlerine çok yakın olduklarını öğrendim. Bu iki kardeş birbirlerine çok yakın ve düşkünler. Başkan’ın Dallas’ta suikasta kurban gitmesinden sonra kardeşi Robert Kennedy büyük bir bunalım geçiriyor. Çaresizlik duygusuna kapılıyor. Kendini suçlu hissediyor. ‘Acaba bu suikasta mani olabilir miydim?’ diye çok düşünüyor. Başkan’ın giysilerini giymeye başlıyor. Başkan’ın kalın, siyah paltosunu, deri pilot ceketini... Belki kendini böylece ona birazcık olsun yakın hissediyor.

“Suikasttan sonra hiçbir araştırma yapamıyor. Öyle kalıyor sanki. Aylarca bir karanlığın içinde Robert Kennedy. Kendini toparlaması zaman alıyor. Dallas’tan hiç söz etmek istemiyor. Anlıyorum onu. Bir şok geçiriyor bu feci cinayet karşısında. Yavaşlıyor, o dinamik hali sönüp gidiyor sanki. Oysa Adalet Bakanıydı ağabeyinin başkanlığı döneminde.”

İçini çekti yavaşça.

“Daha çok anlatacaklarım var” dedi. “Mesela şu fotoğraflara üç boyutlu bakabilen adam. Adını unuttum şimdi. Yarın sabah söylerim size. Suikast fotoğraflarını üç boyutlu hale getirerek başkana atılan kurşunların önden ve arkadan geldiğini meydana çıkartan adam.

“Ne kadar ilginç değil mi? Yarın sabah onun adını size söyleyeceğim.

“Geldik efendim.”

Kapının önüne gelmiştik.

“Siz arayınca buradayım” dedi. “İyi geceler...”

Tam arabadan iniyordum ki, birden bağırdı.

“Adamın adı Joachim Marcus! Fotoğrafları üç boyutlu yapabilen adam! Düz bir fotoğrafı üç boyutluya çevirebiliyor. Birden geldi adı aklıma. Joachim Marcus. Bir Alman. Yıllar sonra Kennedy suikastına bir ışık tutabilmek için o gün Dallas’ta çekilen fotoğraflara yeni bir derinlik getiren adam. Ne kadar ilginç değil mi? O zamanlar böyle şeyler fazla yok tabii. Fotoğraflara böyle bakılınca, kortejin geçtiği yolun kenarındaki evlerin çatıları, pencereleri, kapı içleri, çimenli tepeler çok değişik bir açıdan görünebiliyor: Fotogrammetri deniyormuş buna. Bir kapının fotoğrafına baktığınızda, kapının arkasını, mekânın içini, çatısını görebiliyorsunuz. Sarsıcı bir şey. Sarsıcı! Bu fotoğraflara göre tek atıcı teorisi tamamen çürüyor. Her neyse, siz bana telefon edersiniz, gelirim efendim. Joachim Marcus’u ayrıntılı konuşuruz. Düşünün bir, bir suikastın fotoğraflarının teker teker fotogrammetri yöntemi ile incelenmesi ne demek? Ne müthiş bir çalışma bu. Ama hiçbir şey o düzmece Warren Raporu’nu etkilemiyor ve bütün bu çabalar amatör uğraşlar olarak kalıyor. Başkan’ın boyunda, kurşunun girdiği delikle, çıktığı delik. Öyle önemli ki! Başınızı daha fazla şişirmeyeyim. Buyurun efendim. Geldik.”

Kapıyı açmıştı bana.

“Yarın sabah görüşmek üzere” dedim.

Az sonra girmiştim eve. Odamdaydım.

Koltuğuma oturup, günün olaylarını düşündüm.

Prof. İzbirak etkilemişti beni. Kendini klon zanneden ve bir klon olarak hayatını sürdürdüğüne inanan ünlü genetik profesörü İzbirak. Her gece karısının yanına kendini profesörün klonlanmış hali sanarak giden adam. Ameliyatlara profesörün klonu olarak giren, televizyonlara “Profesörün klonuyum” diyerek çıkan adam.

Değişik bir şeydi bu.

“Kendimi bir hapishanede hissediyorum” demişti. “Kendi hayatımı yaşayamıyorum. Bütün gün yaşadığım bir başkasının hayatı.”

İlginç şeylerdi Profesörün söyledikleri. Daha önce hiç duymadığım şeylerdi. Belki de yaşamı başka türlü bir algılama şekliydi bu. Hayatının erişkin yıllarını, kendinin bir klonu olarak yaşadığını düşünmek...

Televizyonun kumandası elimdeydi. Rastgele kanalların arasında dolaşmaya başladım.

Ebrar... Bu esrarlı isim yeniden aklıma gelmişti.

Kimdi acaba Ebrar?

Var mıydı böyle birisi? Yoksa onu da Profesör mü uydurmuştu o eşsiz hayal gücüyle... Uydurmuştu bence.

Bayan Kahkaha'nın programı başlamıştı. Mor bir bluz giymişti bu gece. Şuh kahkahalar atıyordu. Neşeliydi.

İki konuğu vardı. Baktım, Bitki Profesörü ile otopsi doktoru Dr. Noguchi bu geceki konuklarıydı.

“Bu gece çok değişik şeylerden konuşacağız” dedi Bayan Kahkaha. “Lavantanın karaciğer üstündeki etkisini yeniden dinleyeceğiz Sayın Profesörden. Aynı zamanda suda bekletilen bir meşe yaprağının solunum yolları ve boğazımız üstündeki olumlu etkilerini açıklayacak bize Sayın Profesör. Öte yandan Dr. Thomas Noguchi Onu eşsiz star Marilyn Monroe'nun otopsisini yapan doktor olarak tanıyor izleyicilerimiz. Kendisi aynı zamanda 1968 yılında, Los Angeles'te, Ambassador Hotel'in lobisinde başından vurularak öldürülen Robert Kennedy'nin de otopsisini yapan doktor. Bu bakımdan Dr. Noguchi çok değerli bizim için. Bize vereceği bilgiler bakımından.

“Biliyorsunuz sevgili izleyiciler, Robert Kennedy ağabeyinin bir suikasta kurban gitmesinden tam beş yıl sonra başkanlık için büyük bir kampanyaya girişmiş ve kitleleri peşin-

den sürükleyerek Ambassador Hotel'de zafer konuşmasını yapmıştı. Başkanlık yarışını kazanacağı yüzde yüz belli olmuştu.

“İşte, konuşmasının sonunda, otelin mutfak kısmından geçerken kalabalığın içinde başından vurularak ağır yaralanmıştı.”

Dr. Noguchi'ye döndü.

“Bütün bu olanlara sizin yorumunuz nedir Dr. Noguchi?” diye sordu.

Dr. Noguchi hafifçe yerinden doğruldu.

“Korkunç bir şey” dedi. “Bu olay korkunç bir şeydi. Az önce zafer çılgınlıkları atan insanlar birden donmuş kalmışlardı.”

“Aman bu da bir Dallas olmasın!” diye birisi bağırdı kalabalığın içinden.

“Başkan adayını vuran genç yakalanmıştı. Sirhan Sirhan adında Filistinli bir gençti bu. Sanki bir uyuşturucunun etkisindeydi yakalandığı zaman. Yüzünde büyük bir huzur, bir rahatlık vardı. Bu herkesin dikkatini çekmişti. Sanki Sirhan Sirhan kendini mutlu eden bir görevi yerine getirmişti.”

Bayan Kahkaha, “Peki, katil Sirhan Sirhan değil miydi?” diye sordu.

Dr. Noguchi başını salladı.

“Hayır, bence katil Sirhan Sirhan değildi. Belki kurşunlardan birini atmıştı o. Robert Kennedy'ye en az 8 kurşun sıkılmıştı. Bunların hepsini Sirhan Sirhan'ın atmasına imkân yoktu. Ben otopsi raporumda bunu belirttim” dedi.

“Peki, başka şüpheliler var mıydı?”

“Her şey çok karışıktı” dedi Dr. Noguchi. “Kalabalık bir salon. Korumasız bir Robert Kennedy. Kendisi istemiyordu koruma. Ağabeyinin ölümünü gördükten sonra, belki artık inanmıyordu hiçbir işe yaramayan korumalara.

“Sirhan ateş edince ortalık karışmış, herkes silah sesinin geldiği yana bakmıştı. İşte o zaman başka bir namludan çı-

kan kurşunlarla öldürüldü Robert Kennedy.”

“Çok ilginç” dedi Sarışın. “Peki, bu hiç araştırılmadı mı?”

“Pek fazla araştırılmadı. Sirhan Sirhan yakalanmıştı. Onu korudular, Oswald gibi kim vurduya gitmedi. Ama işte o kadar.”

“Olayları araştırarak bir Robert Kennedy de yoktu artık. Onun ölümü tam bir bozgun olmuştu. Ölümünden bir hafta sonra dedikodular sarmıştı çevreyi.

“Artık Kennedy’ler tamamen bitmişti. Başka bir Kennedy’nin ABD’ye başkan olma şansı kalmamıştı. Bir devir kapanmıştı.”

Dr. Noguchi susmuştu.

Bayan Kahkaha Dr. Thomas Noguchi’yi dikkatle dinleyen Bitki Profesörüne döndü.

“Sayın Profesör, siz bize lavantayı anlatacaktınız.”

Profesör, “Lavantanın karaciğer üstündeki olumlu etkisi tartışılmaz. Üç dakika kaynatılan lavanta bir tülbentle süzülükten sonra, ılınmaya bırakılır ve her sabah aç karnına birer fincan içilir” dedi. “Ama ben Dr. Noguchi’ye bir şeyler sormak istiyorum.”

“Buyurun sorun” dedi Sarışın.

Profesör, “Dr. Noguchi, Robert Kennedy size otopsi için getirildiğinde feci bir haldeydi herhalde?” diye sordu.

“Feci bir haldeydi. Başta kurşun yarası. Vücudunu sıyırmış diğer kurşunlar, ameliyat edilmişti. Ama yaşayamadı” dedi Dr. Noguchi. “Onu öyle görmek gerçekten çok acı vericiydi. Benim mesleğimin acımasız bir kuralı bu.”

“Peki, otopsi sonuçlarını açıklamadan önce hiçbir baskı ile karşılaştınız mı?”

Dr. Noguchi bir an durdu.

“Karşılaştım” dedi.

“Tahmin ettim” dedi Profesör. “Peki, ne yaptınız?”

“Gene de Robert Kennedy’nin yalnızca Sirhan Sirhan’ın

attığı kurşunla ölmediğini söyledim ve raporuma da yazdım bu gerçeği.”

Bir sessizlik oldu.

Dr. Noguchi, “Ben de size bir soru sormak istiyorum sayın Profesör” dedi.

“Buyurun.”

“Otopsi sırasında karşılaştığım yüzlerce karaciğerde kistik yapılar ve yağlanmaya rastladım. Biliyorsunuz içkiden oluyor bu çoğunlukla. Şu az önce söylediğiniz lavanta suyunun buna bir yararı var mıdır? Yani bu karaciğerlerin sahipleri hayattayken bu lavanta suyu kürünü yapmış olsalardı...”

“Tabii” dedi Profesör. “Yağlanmayı geçirir. Erken zamanda alınırsa kistik oluşumu da önleyebilir. Tam bir arındırıcı.”

“Evet” dedi Dr. Noguchi. “Bunu bilmek istiyordum. Çok teşekkür ederim.”

Program bitmişti.

Bayan Kahkaha iki konuğuna da teşekkür ediyordu. Jenerik kayıp geçerken kanalı değiştirdim.

Gece Kuşu’nun programı da başlamıştı.

Müthişti bu kanallar, nasıl nereden buluyorlardı bütün bu kişileri, hayretler içindeydim.

Gece Kuşu’nun konukları Abraham Zapruder ve fotogrametri uzmanı Joachim Marcus’tu.

Esaslıydı bu geceki konukları Gece Kuşu’nun, ortalarında da bebek gibi güzel, sarışın bir kız oturuyordu. Kız uzun siyah kirpikli gözleriyle bir Abraham Zapruder’e bir Joachim Marcus’a bakıyordu. Ne de olsa eski yıllardan kalma, değişik erkeklerdi bunlar. Tek özellikleri, ikisi de John Kennedy suikastı ile ilgili eşsiz belgelere ve adeta canlandırılmış fotoğraflara sahiptiler.

“Evet” dedi Gece Kuşu Zapruder’e dönerek.

“Bir zamanların en korkunç ve en önemli 6 saniyelik filmi ni çektiniz. Başkan Kennedy’nin Dallas’ta kurşunlandığı ve

beyninin dağıldığı anı çeken tek kamera sizinki!”

Bebek yüzlü sarışın hafif bir çığlık attı.

“Ne korkunç? Gerçekten böyle bir filmi çekmiş miydiniz?” diye sordu.

“Evet” dedi Zapruder. “Çektim. O anı ebedileştirdim. Korkunç bir şeydi. Çok korkunçtu” diye fısıldadı. “Yıllardır korkunç kâbuslar görerek yatağımdan fırladım. Gece yatağa girince gözümü kapatmak istemiyordum. Hep o an, o saniyeler... Siyah Lincoln limuzin tam önümden geçiyor ve pıt pıt o sesler... Gördüklerim. Kameranın vizöründen gördüklerim. Korkunçtu. Başkan’ın başının çevresinde oluşan o kan halesi...”

“Dehşet verici şeyler bunlar” dedi bebek yüzlü sarışın. Gözleri kocaman açılmıştı.

“Kimdi Kennedy?”

“Amerika’nın 35. başkanı” dedi Gece Kuşu. “Yarın genel kültür sınavına girsen çakarsın.”

“O da ne demek” dedi sarışın. Sinirlenmişti.

Abraham Zapruder araya girdi.

“Bilemeyebilir... Bilemeyebilir. Aradan çok uzun yıllar geçti. Bunlar artık tarih” dedi.

Gece Kuşu, “İyi ya, tarihten çaktı demektir” dedi.

Bebek yüzlü sarışının gözleri dolmuştu.

Stüdyo konuğu iki eski, yüzleri gölgeli erkek, onu Gece Kuşu’ndan koruyorlardı.

Joachim Marcus, “Sizin bir fotoğrafınızı üç boyutlu yapabilirim” dedi.

“Sahi mi?” Kız heyecanlanmıştı.

“Evet, yapabilirim. Nefis bir poster olur” dedi Joachim Marcus.

“Lütfen yapın. Çok istiyorum” dedi bebek yüzlü sarışın.

Gece Kuşu Abraham Zapruder’e döndü.

“O anda, o 6 saniyelik filmi çekerken ne olduğunu fark ettiniz mi?” diye sordu.

Zapruder, “Bir iki saniye sonra, yani ikinci kurşun başkasının kafasının yarısını uçurduktan sonra anladım. Ama şoktaydım” dedi. Bağırarak dükkâna dönmüşüm. Ama hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Ya siz Bay Marcus, üç boyutlu yaptığınız fotoğraflarda siz ne gördünüz?”

“Çok şeyler gördüm” dedi Joachim Marcus. “Bütün açılar, sokağın tüm köşeleri çatılar ve pencereler meydana çıkmıştı” diye ekledi. “Arabanın açısı ile Oswald’ın ateş ettiği Teksas Kitap Deposu’nun penceresinin açısı birbirini tutmuyordu. Oswald oradan ateş etmiş olsa bile Kennedy’yi vuramazdı” dedi. “Onu çok daha yakındaki iki ayrı kişi vurmuş olmalıydı.”

Bebek yüzlü kız, “Korkunç şeyler bunlar!” dedi. “Merak ettim çok. Bana biraz olayı anlatır mısınız?”

Zapruder, “Reklam arasında anlatırım” dedi.

Gece Kuşu, “Şimdi reklamlar!” diye bağırdı. “Sakın ayrılmayın bizden.”

Zapruder, sarışın bebek, Gece Kuşu ve Joachim Marcus yok olmuşlardı. Şimdi bir deterjan reklamı vardı ekranda. Ardından Gece Kuşu’nun Marilyn Monroe kılığına girip, gözlerini süzerek konuştuğu, bacak bacak üstüne atıp, eteğini çekiştirdiği bir kredi kartı reklamı çıktı.

Harikuladeydi. Gülmekten katılıyordum. Gece Kuşu harka bir sarışın olmuştu, reklam biterken göz kırpıp, herkese bir öpücük üfledi.

Program yeniden başlamıştı.

Gitmişti eski zamanın konukları. Disko müziği çalıyordu şimdi ekranda, müzisyenler, şarkıcılar gelmişti. Televizyonu kapatıp, gittim yattım. Günün karmaşık olayları yormuştu beni, dalıp gitmişim.

Left'er'in Meyhanesi'ndeydim. Bomboş, yarı karanlık meyhanenin bir köşesindeki tahta sandalyede oturuyordum.

Garson Tanaş çevrede dolaşıyordu. Görmüştü beni.

"Gene mi geldin?" diye sordu.

"Geldim gene" dedim.

"Seviyorsun burayı."

"Hatırlıyorum burayı" dedim. "İlk gençliğimin bir parçası..."

"Demek öyle" dedi Tanaş. "Karnın aç mı?"

"Bir şey var mı yiyecek?"

"Hindiba salatası var."

Getirip, önüme bir tabak koymuştu. Çatalımı salatanın içinde gezdirdim. Düşünceliydim.

"Neredeler?" diye sordum.

"Kimler?" dedi Tanaş.

"Ahmet, Ege, Oğuz... Arkadaşlar."

"Onlar öldüler" dedi Tanaş.

Masaları siliyordu nemli bir bezle.

"Hepsi öldü."

"Niçin?"

"Kim bilir" diye mırıldandı. "Belki içkiden."

İçimi bir hüznün kaplamıştı.

Gözlerimi açtım.

Odama tül perdenin aralığından sabahın ilk ışıkları süzül-

meve başlamıştı. Demek sabaha karşı görmüştüm bu tuhaf rüyayı.

Eski bir dünyanın parçaları bilinçaltıma sızmıştı, işte bazı geceler onları yavaş yavaş dışarıya çıkartarak rahatlıyordum.

Saksağan gelmişti balkona. Benim için uzun uzun öttü. Nefis bir kastanyet müziği idi bu. Yatağımdan kalkıp, hazırlanmaya başladım.

Önümde yepyeni bir gün vardı ve benim için ne sürprizler taşıdığını henüz bilmiyordum.

Şoför taksiyi kapının önündeki kaldırıma park etmişti. Beni görünce koşarak kapıyı açtı.

“Günaydın!” dedi.

“Günaydın.”

Geçmişti yerine.

“İvedik Caddesi’ne mi efendim?” diye sordu.

“Evet” dedim. “İvedik Caddesi’ne gidiyoruz.”

Gözlerimi yakalamıştı dikiz aynasında. Her zamanki gibi heyecanlıydı.

“Söz etmiş miydim size bilmiyorum” dedi. “Robert Kennedy... Düşündürüyor beni. O son günleri, Los Angeles’teki o başkanlık kampanyası. Kalabalıklar, kalabalıklar. Onun o gözleri çökmüş yorgun hali, titreyen elleri, ağabeyinin paltosunun içine büzülerek uçaklarda uyuyuşu. Tuhaf bu. Mutlu gibi görünmüyor bana. Garip bir koşturma, sanki ölümüne kavuşmak için bir savaş...”

“Aman” dedim. “Amerikan başkanı olmak isteyen bir adamın seçim kampanyası sırasındaki aşırı yorgunluğu bütün bunlar. Nereden çıkartıyorsunuz kuzum bu düşünceleri?”

“Hayır, hayır” dedi şoför. “Benim dediğim gibi. Tuhaf bir adam o. Ağabeyinin ölümünden sonra çok tuhaflaşmış. Yalnız ve çok acılı. Onun giysilerini giymesi de oldukça garip değil mi?” diye sordu.

“Aynı görevi üstlenmiş bir kişi...”

“Evet, ve sonunda aynı onun gibi ölüyor” dedi. “Tıpatıp aynı bir ölüm.”

“Tabii bu korkunç” dedim. “Korunsaydı ölmeyebilirdi. Birinin çıkıp onu vuracağını söyleyenler çok olmuş.”

“Tabii” dedi şoför. “Yazar Romain Gary demiş ona. ‘Seni vuracaklar’ demiş. Boş vermiş. İlginç bu” diye devam etti. “Bana sanki yaşamak istemiyordu gibi geldi.”

“Bilemiyorum” dedim. “Hiç böyle düşünmemiştim. Olabilir aslında. O boş vermişlik. Oldukça ilginç. Hele Başkan Kennedy’ye yapılan o korkunç suikasttan sonra böyle davranması.”

“İlginç olmaz mı, çok ilginç hem de” dedi şoför. “Neyse, okumaya devam ediyorum. İlk Başkan Kennedy çok ilgimi çekmişti. Hâlâ da çekiyor. Ama Robert Kennedy daha başka. Hem biliyor musunuz, başkanın karısı Jackie ile de bir ilişkisi varmış. Bir aşk. Ne kadar garip değil mi bütün bunlar?” diye sordu. “Acaba diyorum, psikolojik olarak kendini tümüyle ağabeyinin yerine mi koydu? Bilmeden, farkında olmadan? Kim bilir... Onun misyonunu tamamlamaya çalışıyordu belki de.”

Bunları daha önce hiç düşünmemiştim. Taksi şoförü bu yorumları yaptıkça, hayrete düşüyordum. Belki de Kennedy’leri inceleyen tarihçiler ya da biyografi yazarları bile bu yorumları yapmamışlardı.

“İnsan ruhu” diye mırıldandı şoför. “Müthiş bir şey. Geldik efendim.”

Araba İvedik Caddesi 7 numaralı evin önündeki kaldırıma yanaşmıştı.

“Arayın beni, gelir alırım sizi” dedi şoför.

“Tamam. Ararım.”

Mermer basamakları çıkıp, zile dokundum.

Huriye Hanım açtı kapıyı.

“Buyursunlar efendim, buyursunlar” dedi.

Girmiştim içeriye.

“Üstünüzdekini alayım.”

“Meryem nerede?”

“Odasında, programı izliyor, şimdi iner.”

Sedirin üstüne oturmuştum. Meryem birden belirmişti merdivenin başında.

“Merhaba” dedi buğulu bir sesle.

Giyimliydi. Siyah daracık bir pantolon, üstüne de küf rengi bir kadife ceket giymişti. Ayağında yüksek topuklu pabuçları vardı. Elinde ufak, siyah deri bir çanta tutuyordu.

“Program nasıldı?” diye sordum.

“Erken bitti bugün” dedi. “Çıkıp biraz dolaşalım mı?”

“Dolaşalım” dedim. “Hava soğuk. Üşürsün, hastalanırsın. Tanıdığım bir taksi şoförü var, onu çağırayım.”

“Olur” dedi Meryem. “Şöyle bir Kızılay’a inersin. Bugün Ethel Kennedy konuştu programda” dedi. “Onu ilk defa gördüm. Robert Kennedy öldürüldükten altı ay sonra bir kız çocuğu doğurmuş. On birinci çocuğu. Tuhaf bir kadın” diye mırıldandı Meryem. “Seçim kampanyasında hep kocasının yanında. Ama Robert Kennedy belki de evinde sıkılıyor. Fazla durmuyor evde. Belki çocuklar yoruyordu onu, belki de Ethel. Jackie’ye kaçıyor. Daha çok onunla beraber. Birbirlerine çok yakınlar. Ethel bunu biliyor.”

Şoföre telefon ettim.

“İvedik Caddesi’ndeyim daha, hemen dönüyorum. Siz kapıya çıkın geliyorum” dedi.

Az sonra taksi kapının önünde durmuştu.

“Gel” dedim Meryem’e. “Binelim taksiye.”

Şoföre, “Kızılay’a doğru gidelim” dedim. “Belki oradan Çukurambar’a geçeriz.”

“Hay hay efendim” dedi şoför.

Meryem arkasına yaslanmıştı. Baygın gözlerle iki yandan akan sokağı izliyordu.

Şoför dikiz aynasından büyük bir dikkatle bakıyordu ona. Görünce şaşırmıştı, ama belli etmemeye çalışıyordu. Okudu-

ğu kitapta Marilyn Monroe'nun iki resmi vardı. Sanıyorum biri başkanın yanındayken, biri de Robert Kennedy ile çekilmişti.

Şoför gözlerini dikiz aynasından ayıramıyordu. Aniden fren yaptı. Az kalsın öndeki arabaya çarpıyorduk. Kızılay'da tıkanan trafik birden açıldı.

"Nereye götüreyim efendim sizi."

"Çukurambar'a gidelim" dedim.

"Ne var Çukurambar'da?" diye sordu Marilyn.

"Güzel bir pastane var, otururuz."

"Yok, yok. Ben pastaneye gitmek istemiyorum" dedi Meryem. "Aslında eve dönebiliriz artık. Gezdik, dolaştık."

"Peki öyleyse. Dönelim" dedim şoföre.

Araba Kızılay'dan döndü. Yenimahalle'ye doğru gidiyorduk şimdi.

"Robert Kennedy" dedi Meryem. "Ne tuhaf, bugünkü programda o da vardı."

"Nasıldı?" diye sordum.

"Bilmiyorum" diye mırıldandı Meryem. "Onu ekranda görünce tuhaf duygular kaplıyor içimi. Trajik bir figür aslında Robert Kennedy. Kafamda eski bir anı gibi... Eski, çok eski... Tanımlayamadığım bir şey. Bir duygu..." diye mırıldandı. "Onu görünce büyük bir hüznün çöküyor içime. Niçin acaba? Anlatamayacağım kadar yoğun bir hüznün. Ağlamak istiyorum."

Eve gelmiştik.

Atladı taksiden.

"Ben yatıp dinleneceğim" dedi. "Yarın sabah görüşürüz."

Anahtarı ile kapıyı açıp, girmişti içeriye. Kapıyı kapatmadan dönüp bana bir öpücük üfledi eliyle.

Şoför yerinde zor oturuyordu.

"Gördüğüme inanamıyorum!" diye bağırды. "Heyecanımı bağışlayın. Aklımı yitirmek üzereyim. O kadın bu! İntihar

eden film yıldızı Sarışın Bomba! Resmi var kitapta. Aynı kadın. İki kardeşle de birlikte oluyor! Gözü Başkan'da. İntihar ediyor bir geceyarısı. Şüpheli bir ölüm. İnanamıyorum gözlerime. Nasıl oluyor bu?" diye sordu şoför.

"O kadın değil o" dedim. "Bu benzeri."

"Hayır, hayır, bu o" dedi şoför. "O kadın bu! Fotoğraftaki bakışlar, o gülüş. Tanıdım ben onu. Bu o! Ama nasıl oluyor bu? Aklımı kaçıracağım" diye söylendi. "Siz onu tanıyorsanız, o kadın değil mi bu?"

"O değil" dedim. "Bir benzeri."

"Siz yanıyorsunuz" dedi şoför. "Böyle benzerlik olur mu? Kadın sanki yeniden dirilmiş. İntikam mı alıyor acaba onlardan? Ama onlar artık yok. Kadın iki Kennedy ile de yaşamış" diye mırıldandı. Döndü bana,

"Perişan oldum" dedi "Kafam karıştı. Düşüncelerim allak bullak oldu. Okuduğum kitapta bir yıl takip ediyorum, şimdi her şey karmakarışık oldu. Bu kadın nereden çıktı?"

Durdu bir an.

"Sizi nereye bırakayım efendim?" diye sordu.

"Çukurambar'a bırak beni" dedim.

"Hay hay" dedi. "Sizi bıraktıktan sonra dinleneceğim, kafamı toplayacağım biraz. Zamana ihtiyacım var. Allak bullak oldum. Kitaba yeniden dönmem lazım. Bu kadını görünce dünyam karıştı" dedi.

"Bu kadın o değil" dedim. "Buna imkân var mı? Yok. Marilyn Monroe değil bu."

"Bir insan bu kadar mı benzeyebilir bir başkasına?" diye sordu şoför. "Eğer öyleyse ürkütücü bir şey bu."

"Ürkütücü tabii" dedim. "Ama fazla durmamalı üstünde. Ben de şaşırmıştım onu ilk gördüğümde."

Şoför susmuştu. Düşünceler içindeydi.

Çukurambar'da bıraktı beni.

"Arayın beni işiniz bitince, gelir alırım sizi" dedi.

Gaza basıp gözden kayboldu.

Meryem'in onun üstünde böyle bir etki yapabileceğini hiç hesaplamamıştım. Ama bilmeliydim bunu. Şoför Kennedy'leri, onların çevresindeki insanları artık çok iyi biliyordu. Elindeki kitapları büyük bir dikkatle okuyor, orada bulduğu dünyaya giriyor ve o günleri tekrar yaşamayı başarıyordu. Meryem'i görünce haklı olarak altüst olmuştu. Kitapta yazılanlarla bu hayatta rastladığı tuhaf bir gerçek birbirine karışmış gibiydi onun için, inanılmaz bir şeydi bu; gördüğü kadın gerçekse, okudukları neydi, bütün bunlar karmakarışık etmiş olmalıydı onu. Anlıyordum hissettiklerini.

Marilyn'in ruhu Robert Kennedy'yi altı yıl sonra Los Angeles'teki ölümüne kadar rahat bırakmamış, kovalamıştı. Belki de Marilyn'i o hafta sonu yaşarken son görenlerden biriydi Robert Kennedy; belki en son telefon konuşmasını Marilyn onunla yapmıştı. Bunları düşünün düşünün Seni Seviyorum Pastanesi'ne girdim.

O acıbadem kurabiyesi renkli ışık içerideydi, sıcacık bir tarçınlı salebin kokusu yayılıyordu çevreye. Lemi Bey ile Prof. İzbrak köşedeki masadaydılar. Beni görünce kalkmışlardı yerlerinden.

Gittim yanlarına. Prof. İzbrak coşkuyla karşıladı beni.

"Sabırsızlıkla bekliyordum sizi" dedi. "Anlatacaklarım var."

Koltuğu çekip, oturmuştum masaya. Lemi Bey garsona çayları söylemişti.

Prof. İzbrak, "Dünden beri tuhaf şeyler oluyor" dedi. "Öyle garip şeyler ki, ne yapacağımı tam kestiremiyorum. Lemi Bey ile siz gelmeden uzun uzun bunları konuştuk."

"Neler oldu?" diye merakla sordum.

"İnanamayacağınız şeyler" dedi Prof. İzbrak.

Sesini hafifçe alçaltmıştı. Kulağıma doğru eğildi.

"Prof. İzbrak beni kıskanıyor" dedi. "Ne tuhaf şey değil

mi? Kendisi yarattı beni, şimdi de kıskanıyor. Beni öldürmesinden korkuyorum. Hayatım tehlikede” diye fısıldadı.

“Her an öldürtebilir beni.”

“Ama bu çok tuhaf bir şey” dedim.

“Niçin kıskanıyor ki sizi Prof. İz bırak?”

“Karısından kıskanıyor” dedi. “Biliyorsunuz, her gece karısı ile beraberim. Karısının bana bu kadar yaklaşacağını tahmin etmemişti. Oysa ben kadını yeni baştan âşık ettim kendime. Yani karısı yıllar sonra kocası diye onun klonuna âşık oldu. Kadına yumuşak davrandım ve yıllardır kocasının ona göstermediği ilgiyi ve şefkati gösterdim ona. Onları bitmiş, yıpranmış bir evlilikti. Ben o evliliği canlandırdım. Anlıyor musunuz?” dedi. “Kadın bana âşık oldu. İşte Prof. İz bırak bunu hazmedemiyor. Beni her an ortadan kaldırabilir. Kimsenin de ruhu duymaz. Kimse fark etmez bile benim öldürüldüğümü, çünkü Profesörün bir klonu olarak varlığımı bilen çok az.”

Gene çarpık düşünüyordu. Kendisi değil miydi klon olduğunu televizyonda açıklayan!

Çayını dikip bitirdi.

“Hayatım tehlikede. Her an temizleyebilir beni. Ne yapayım bilemiyorum. Lemi ile bunu konuşup duruyoruz” dedi.

“Korkma, bir şey olmayacak” dedi Lemi Bey.

“Korkma demek kolay” dedi Prof. İz bırak. “Beni zehirleyebilir, vurdurabilir, bir araba kazası... Ne bileyim ben, her şeyi yapabilir” dedi. “Çünkü karısını birden kıskanmaya başladı.”

“İlginç bir durum gerçekten” dedim. “Karısı nasıl biri Profesörün?”

“Şahane bir kadın” dedi Prof. İz bırak. “Genç değil tabii, ama kültürlü, ince bir insan. Bir kere çok anlayışlı, yıllarca nasıl dayanmış o kuru, prensipli, sıkıcı ve otoriter Profesöre, anlayamıyorum. Çok çekmiş kadın ondan besbelli. Lüks bir

yaşamı var ama bu yetmez. İhmal edilmiş bir kadın” dedi. “Onun için ona bütün sevgimi veriyorum. Bir çiçeğin ihtiyacı olan suyu içmesi gibi, sevgimi yudum yudum içiyor.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Kendisini kendinin klonu sayan Prof. İzbrak kırk yıllık karısı hakkında müthiş şeyler anlatıyordu. Sanki ona yeniden âşık olmuştu.

Pastanenin kapısı yavaşça aralanmıştı. Birisi içeriye baktı. Dün sabah İvedik Caddesi’nde peşimden gelen genç adamı hemen tanımıştım.

Oturduğum yerden doğrulup el salladım ona. Görmüştü beni. Yanımıza geldi.

Her gece pavyona gidip Meryem’i dinleyen genci masadaki arkadaşlarımla tanıştırdım.

“Prof. İzbrak, Lemi Bey...”

Prof. İzbrak hemen düzeltti.

“Prof. İzbrak değilim ben. Klonuyum onun.”

“Klonu musunuz?” diye sordu genç adam. “Benim de adım Murat” dedi. “Demek klonusunuz Profesörün?”

“Evet, klonuyum” dedi Prof. İzbrak. “Olamaz mı?”

“Olabilir” dedi genç adam gülerek. “Neden olmasın? Her şey olabilir.”

“Çay içer misiniz?” diye sordum.

“Bir çay içerim” dedi.

Onun da anlatacakları vardı, biliyordum.

“Rahatça konuşabileceğiniz bir ortamdayız” dedim. “Burada toplandık, birbirimize yaşadıklarımızı anlatıyoruz.”

“Demek öyle” dedi Murat.

“Evet” dedi Prof. İzbrak. “Ben sürekli Prof. İzbrak’ın karısının yanındayım. Yani geceleri filan beraberiz. Bir klon olarak ilk başta görevim buydu. Kadınla yakınlaştık. Doğal tabii. Yıllarca, egoist bir profesör tarafından ihmal edilmiş bir kadın. Bana büyük bir düşkünlük gösteriyor. Profesör bunun farkına vardı. Hazmedemiyor bunu. Karısının beni sev-

mesine katlanamıyor. Öldürülmekten korkuyorum.”

Murat ilgiyle dinliyordu onu.

“İnanılmaz bir hikâye” dedi. “Anlattıklarınız inanılmaz bir şey gerçekten.”

“Siz nasılsınız?” diye sordum ona. “Konuşabildiniz mi onunla? Bir gelişme var mı?”

“Konuştum” dedi Murat. “Masama davet ettim. Yakından çok daha güzel ve büyüleyici olduğunu gördüm. Ama hiçbir gelişme yok. O sanki benden çok uzakta. Başka bir yerde. Ne bileyim ben, sanki aramızda uzun yılların uzaklığı var” dedi. “Tuhaf bir şey bu.”

“Kim bu sözünü ettiğin, genç adam?” diye sordu Prof. İz bırak. “Merak ettim şu anlatışından. Yılların uzaklığı filan...”

“Bir şarkıcı” dedi Murat. “Olağanüstü çekici bir kadın. Eski bir film yıldızına benziyor. 1960’lı yıllarda Hollywood’da efsane olmuş bir Sarışın Bomba’ya benziyor. Öyle alımlı, öyle güzel. Marilyn Monroe’ya benziyor. Tutuldum ona. Kristal’de çıkıyor” dedi.

Lemi Bey, “Kristal nerede?” diye sordu.

“Ulus’ta. Her gece oradayım” dedi Murat.

Prof. İz bırak ilgiyle dinliyordu onu.

“Demek Marilyn Monroe’ya benziyor?” diye sordu.

“Evet” dedi Murat. “Çok benziyor. Tıpkı o.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Prof. İz bırak. “Gördün mü ki Marilyn Monroe’yu?”

Murat, “Nasıl görebilirim, tabii ki görmedim Marilyn Monroe’yu” dedi. “Ama fotoğraflarını gördüm. Tıpatıp benziyor. Hayatını anlatan bir kitap buldum, onu okuyorum. Şu sıralar kitap elimde. Tuhaf, trajik bir yaşam. Garip, tartışılan bir ölüm. Muhteşem bir kadın. Üstüne üstlük her gece Kristal’e gidiyorum ve karşımda şarkı söylüyor Meryem. Sanki kitap-taki fotoğraflardaki kadın. Bu kadar mı benzer bir insan başkasına? Büyülenmiş gibi izliyorum onu. Gece sabaha karşı

eve döndüğümde elimde kitap. Okuyorum. Başka bir kadın. Hollywood. Los Angeles. Kennedy kardeşler. İkisiyle de ilişkisi var Marilyn'in. Tuhaf bir dünyadayım bugünlerde sizin anlayacağınız" dedi.

Lemi Bey çok ilgilenmişti.

"Nasıl bir kitap elinizdeki?" diye sordu.

"İçinde fotoğraflar olan bir biyografi. Ölümünü daha çok işlemiş. İntihar demişler, kapatmışlar sanki. Kennedy'ler, Başkan John Kennedy ve kardeşi Adalet Bakanı Robert Kennedy. Belki sonunda Marilyn'i tehlikeli buluyorlar, onu uzaklaştırmaya çalışıyorlar. Marilyn telefonla ulaşamıyor onlara. Son günlerinde Robert Kennedy'yi defalarca telefonla arıyor ama ulaşamıyor ona. Verilen numaralar kapanmış. Marilyn Robert Kennedy tarafından reddediliyor."

Prof. İzbırak, "Belki de pavyondaki kadın Marilyn Monroe'dur" dedi.

Murat güldü.

"Olamaz öyle bir şey ama şaşırtıcı derecede benziyor" dedi.

"Niye olmasın?" dedi Profesör. "Bal gibi de olabilir."

"Nasıl olabilir?" diye sordu Murat.

"Bir klon olabilir" dedi Prof. İzbırak. "O da Marilyn sayılır. Aynısı..."

Murat gülüyordu.

"Pek sanmıyorum" dedi. "Kim klonlayacak Marilyn Monroe'yu? Nereden bulacaklar?"

"Öyle deme oğlum" dedi Profesör. "Bu çok basit bir iş. Yeri de belli."

"Yok, böyle bir şey olduğunu sanmıyorum" dedi Murat. "Olamaz. Roman gibi. Ama okuduğum kitap bir mıknaş gibi kendine çekiyor beni. Sarışın yıldızın hayatına sanki kırmızı kadife halı kaplı basamaklardan yavaş yavaş iniyorum" dedi.

"Müthiş..." diye mırıldandı Lemi Bey.

Hesabı istemişti.

Garson hesabı getirdi. Hepimiz biraz para koyarak hesabı paylaştık.

Kalkmıştık.

“Yarın” dedi Murat, “gene buluşalım mı burada?”

“Tamam” dedi Lemi Bey. “Aynı saatte, burada.”

Prof. İzbırak paltosunu giymişti. Yün atkısı ile boynunu iyice sardı.

“Gidiyorum” dedi. “Kadının yanına. Beni bekler. Viski saatimiz...”

Çıkmıştık pastaneden dışarıya.

Murat, “Prof. İzbırak’ın klonu çok ilginç” dedi bana. Yanıbaşımda yürüyordu.

“O tanıştığınız Prof. İzbırak’ın klonu filan değil” dedim. “Yok öyle bir şey, Prof. İzbırak’ın kendisi o.”

Murat şaşırmıştı.

“Ama kendisi söyledi Profesörün klonu olduğunu...”

“Prof. İzbırak çok ünlü bir genetikçi. Hücreler, klonlar, bütün gün bunlarla uğraşan bir bilim adamı. Bir bunalım geçiriyor, kendini klon zannetmeye başlamış. Sözünü ettiği kadın kendi kırk yıllık karısı.”

“Ne kadar tuhaf bir şey bu!” dedi Murat. “Çok şaşırdım. Öldürülmekten korkuyor, Profesörün kendini kıskandığını söylüyor.”

“Bunalım işte” dedim. “Ağır bir bunalım.”

“Anlıyorum” dedi genç adam. “Meryem’in de Marilyn Monroe’nun klonu olabileceğini söyledi. Olmayacak şey.”

“Onun hayatı hep kök hücre, klon olduğu için böyle yorumlar getiriyor”.dedim.

Bir süre yan yana yürüdük.

“Elimdeki kitapta ilginç bilgiler var” dedi. “Marilyn Monroe ile ilgili kitapta.”

“Konuşalım onları” dedim.

Şoförün numarasını çevirmiştim.

“Çukurambar’da caddenin köşesindeyim.”

“Şimdi geliyorum efendim” dedi. “Trafik de fena değil şu ara.”

“Tanıdık bir taksi var. Onu çağırdım” dedim genç adama. “Birazdan gelir. Sizi de evinize bırakabilirim.”

“Ama evim uzakta benim” dedi genç adam.

“Olsun, bırakırım sizi. Daha iyi, konuşuruz arabada. Nerede oturuyorsunuz?”

“Kırkkonaklar’da.”

“Elinizdeki kitap nasıl bir şey?” diye sordum.

“*Tanrıça* diye bir kitap. Bir İngiliz gazeteci uzun araştırmalar sonucu kaleme almış. Marilyn’in hayatı, filmleri, aşkları ve sır ölümü” dedi. “Çok ilginç, polisiye roman gibi, elimden bırakamıyorum. Ölmüş mü öldürülmüş mü tam anlayamadım. Daha sonlara gelmedim. Kuşkular var.”

Taksi süzülerek kaldırıma yanaşmıştı. Bindik, hareket etti.

Şoför dikiz aynasından dikkatle bu yeni adama bakıyordu.

“Nereye gidecektik efendim?” diye sordu.

“Kırkkonaklar’a.”

Murat arkasına yaslanmıştı.

“Kitapta Kennedy’lerle ilgili bölümler var” dedi. “Marilyn Monroe’nun ölümü Kennedy’lerle bağlantılı bir şekilde.”

“Hiç bilmezdim” diye ekledi. “Başkan Kennedy ve kardeşi Robert Kennedy ile ilgili çarpıcı bilgiler verilmiş. Kennedy’ler çok zengin, çok güçlü bir aile. Her istedikleri kadını elde edebiliyorlar. Başkan’ın ilişkileri sırf cinselliğe dayalı, kısa süreli ilişkiler. Marilyn ile de böyle bir şey yaşıyor. New York’taki Carlyle Hotel’in gizli bir dairesinde ve aktör Peter Lawford’un Santa Monica’daki okyanus kıyısındaki plaj evinde buluşuyorlar. Ama romantik bir ilişki değil. Başkan Kennedy romantik değil çünkü.”

“Ya Robert Kennedy?” diye sordum.

“İlk başta Marilyn’e vuruluyor” dedi Murat. “İlişkileri aylarca sürüyor. Daha değişik bir erkek Robert Kennedy. Aslında bir aile babası. Sekiz çocuğu var o sırada. Yılın babası seçilmiş. Ama bir pasaj okudum kitapta, şaşırdım.”

Şoför pür dikkat konuşulanları dinliyordu. Yüzü değişmişti. Gözlerini dikiz aynasından görebiliyordum.

Uzun, karanlık yollara sapmıştık. Kırkkonaklar’a doğru gidiyorduk.

“Ünlü bir aktörün karısı kitabın yazarına anlatmış” diye devam etti Murat. “Bir partide, bu kadının arkadaşı olan güzel bir kadın kütüphanede yalnızmış. Robert Kennedy giriyor içeriye. Anında kapatıyor kapıyı, çeviriyor anahtarı kilitte. Kadını divanın üstüne atıyor.”

“Gerçekten mi?” dedim hayretle.

“Evet, bu gerçek” dedi genç adam. “Yoksa yazamazlar. Başkan Kennedy de Jackie aynı partide olsa bile beğendiği bir kadınla üst katta bir tuvalete, bir odaya çıkarmış. Öyle çabucak ‘Hadi gel’ diyerek. Yani Kennedy kardeşlerin yaşam tarzı bu. Doğal geliyor onlara bunlar. Düşünün, birisi Amerikan Cumhurbaşkanı, ötekisi de ülkedeki en yetkili kanun adamı, Adalet Bakanı.”

Şoför vites değiştirmişti. Sessizliğini koruyordu.

Karanlığın içinde yol alıyorduk.

Murat anlatmaya devam etti.

“Marilyn Monroe’nun öldüğü gün Robert Kennedy Marilyn’in evindeymiş” dedi. “Belki öldüğü anda da oradaydı. Onu Los Angeles’ten kaçırmak için, Marilyn’in ölümü 4-5 saat saklanmış, polise geç haber verilmiş. Polis geldiğinde Marilyn’in vücudunun çoktan katılaşmış olduğunu hemen fark etmiş.”

“Demek Robert Kennedy o gün Marilyn’in evine geldi ve döndü?”

“Evet, geceyarısı bir helikopter onu Los Angeles havalimanına bırakmış. Kayıtlarda ufak bir kiralık helikopterin o gece Santa Monica’dan havalandığı ve Los Angeles havaalanına indiği görülmüş” dedi. “Pilotu da bulmuşlar ama hiç konuşmamış. Bu olaydaki pek çok kişinin hiç konuşmadığı gibi.”

“Neler oldu acaba o gece Marilyn’in evinde?” diye sordum. “Keşke bulabilseydik bunları...”

“Robert Spindel diye bir adam var” dedi Murat. “Bir telekulak.”

“Hatırlar gibiyim. Marilyn’in evini dinlemiş. Görmüştüm televizyonda.”

“Evet, Spindel’in bantları var. Marilyn’in evi iki ay süreyle dinlenmiş. Telefonları dinlenmiş. O geceyi bu bantlardan dinleyenler var. Spindel’in evi basılıyor, sonra hapse atılıyor. Bantlar da yok oluyor.”

“Ama” dedim. “O son gece evde neler olduğunu biraz olsun açıklayabilecek bilgilere ulaşılabilmiş o bantlardan. Öyle anlaşılıyor.”

“Evet” dedi Murat. “Bantta Robert Kennedy’nin ve Marilyn’in sesleri duyuluyor. İlkini sevişiyorlar. Bütün bunlar bantta var. Birkaç tanık da dinlemiş. Sonra kavga ediyorlar. Robert Kennedy’nin tiz bir sesi var. Yaşlı bir kadın gibi bağıırıyor kavga ederken. Marilyn onu bir daha görmek istemediğini söylüyor. Robert Kennedy gene o yaşlı kadın sesiyle bağıırıyor. Marilyn’den bir şeyi almak istiyor. Marilyn vermiyor onu. Sonra bir şey yere düşerken çıkan bir ses duyuluyor. Belki bir gövde bu yere düşen.”

“Bütün bunlar gerçek mi?” diye sordum.

“Gerçek” dedi Murat. “Sonra sanki yatağa yatırıyorlar birisini. İki adam konuşuyor odada.”

“Ne olmuş olabilir?” diye merakla sordum.

“Marilyn komaya girdiği zaman Robert Kennedy evdeymiş. Belki ambulans çağırıldı ve onu hastaneye Robert Ken-

nedy götürdü. Bu olabilir. Son zamanlarda kaçtığı, telefonlarına çıkmadığı Marilyn'e insani bir görev. Marilyn yolda, ambulansın içinde ölünce, eve geri dönme kararını da o vermiş olabilir."

"Dehşet verici bir şey bu" dedim. "Ne yolculuk..."

"Marilyn'i yatağa yatırmışlar ve telefonu eline vermişler" dedi Murat.

"Niçin?"

"Hazırladıkları mizansen öyle. Ayarlanan senaryo öyle. Biri telefonla ulaşmaya çalışırken yatağında ölmüş gibi..."

Şoförün gözleri kor gibi yanıyordu. Soluksuz dinliyordu anlatılanları.

"Telefon. Marilyn'in elinde sımsıkı tuttuğu telefon" dedim.

"Evet, telefonu elinde sımsıkı tutuyor olması nörologların dikkatini çekmişti. Uyku hapi ile ölen birisi, derin uykuya dalarken rahatlar ve eli gevşermiş. O zaman elindeki telefonun kayması lazım. Eli açılırmış çünkü. Ama Marilyn'i Dr. Greenson yatağında ölü bulduğunda telefonu elinde sımsıkı tutuyormuş. Demek öldükten hemen sonra telefonu eline yerleştirdiler. Ceset soğuyup katılaşınca, eli telefonu sımsıkı sıktı."

"Müthiş" diye mırıldandım. "Çok korkunç."

"Bence olay böyle oldu" dedi Murat.

Pencereden dışarıya bakıyordu.

"Geldik" dedi. "Şu köşede ineyim. Çok teşekkür ederim. Buralara kadar yordum sizi."

"Hiçbir şey değil, konuştuk" dedim. "İyi geceler."

"İyi geceler" dedi. "Yarın görüşmek üzere."

Arabadan hızla inip, karanlığın içinde kaybolup gitmişti.

Bir süre arkasından deliksiz karanlığa baktım. Bu genç çocuk da sanki geçmişten bir haberciydi. Unutulan, tozların altında solmuş birtakım ayrıntıları gün yüzüne çıkartmaya çalışan değişik bir haberciydi.

Anlattığı şeyler inanılmazdı.

Her gün, hatta her saat Marilyn Monroe'nun yaşamı ve ölümü ile ilgili birtakım ayrıntıları öğreniyordum. Kennedy'ler... Onlarla olan ilişkisi... Robert Kennedy ile yaşadığı kısacık aşkın onu umutsuzluğa sürükleyişi, belki hayattaki son gecesinde onu çağırması ve belki de onun yanında ölmesi...

Yavaş yavaş meydana çıkıyordu bunlar geçmişin karanlık, unutulmuş tozlu arşivlerinden, insan belleklerinden, bir yerlerden ve bana doğru sızıyorlardı sanki.

Bu geçmişte kalmış, artık var olmayan dünyayı, insanları daha iyi tanıyordum. Bunun ne faydası vardı bilmiyordum ama, bu dünya bana bir şeyler veriyordu, merak ediyordum olanları. Geçmişin içinde bir yerlere sıkışmış, kalmış olsalar bile belli bir tazeliği koruyorlardı. Bunu hissetmiştim.

Şoför ilk kez konuştu.

“Dinledim delikanlının dediklerini” dedi. “Kennedy kardeşler hakkındaki yorumlarını abartılı buldum biraz. Benim okuduğum kitapta hiç öyle şeyler yazmıyor, kilitlenen kapılar, sedirin üstüne atılan kadınlar... Biraz şaşırdım doğrusu” diye ekledi.

“Adamın kendi yorumu değil ki bunlar, okuduğu kitaptan bir bölüm” dedim.

“İlginç” dedi şoför. “Demek her kitap başka şeyler yazıyor.”

“Her kitap, kişiler başka açılardan bakıyor belki de.”

“Bu olabilir” diye mırıldandı şoför. “Ama ben Kennedy kardeşlerin ölümlerini çok trajik buluyorum, hiçbir etki altında kalmadan elimdeki kitabın derinliklerine doğru yolculuğuma devam edeceğim” dedi. “Onların soyadını taşıyan bir durakta yıllardır taksicilik yapıyorum. Gene onların soyadını taşıyan caddeden günde kim bilir kaç defa geçiyorum. Şimdi okuduğum kitaptan onlar hakkında ayrıntılı bilgi ediniyorum. Hayatımın anlamı zenginleşti. Ne bileyim ben, bir caddenin adı-

nın anlamını biliyorum artık. Bu önemli.”

“Onların kadın düşkünü olması seni niçin rahatsız ediyor ki?” diye sordum. “Başkan Kennedy öyleymiş, belki Robert Kennedy o kadar değil. Sanki o biraz çekingen.”

Düşündü bir an.

“Bilmiyorum” dedi. “Kim bilir. Belki daha ağır olmalarını istedim. Fazla zaafı olmayan, güçlü erkekler olarak bilmek istedim onları...”

“Aslında bir bakıma da öyleydiler belki.”

“Yok, değillermiş, baksanıza bu kadınlar, bu olaylar?” dedi şoför. “Olaylara karışmışlar. Ya Marilyn Monroe’nun ölümü?”

Sustu. Canı sıkındı.

Bir iki saniye hiç konuşmadan öylece durdu. Yeni bir şey söyleyecek gibiydi.

“Bir şey mi oldu?” diye sordum merakla.

“İnternette korkunç bir şey öğrendim” dedi. “İnanması güç bir şey. Ama düşününce pekâlâ gerçek olabileceği aklıma yattı. Ürkütücü bir şey.”

“Neyle ilgili?”

“Başkan Kennedy’nin suikastı ile ilgili” dedi. “İnanılmaz bir şey.”

“Çok merak ettim” dedim “Anlatsana.”

“Kısaca anlatmaya çalışacağım” dedi şoför. “Anlayabildiğim kadarını aktaracağım size. İnternet kafede çocuklara rica edip çevirttim.”

İyice meraklanmıştım.

“Polis memuru Tippit” dedi şoför.

“Hatırlıyorum öyle bir ismi” dedim. “Dallas’ta Başkan’ın öldürülüşünden 45 dakika sonra vurulan bir polis memuru...”

“Doğru” dedi şoför. “Saat tam 1.15’te vurulmuş. Oswald vurdu, diye geçmiş kayıtlara. Polis memuru J. D. Tippit. Baş-

kan Kennedy'ye ikizi kadar benzeyen bir adam. Hatta 'JFK Tippit' derlermiş."

Şaşırmıştım. İşin bu yanını bilmiyordum.

"İkizi gibi mi benzermiş?"

"Çok benziyor" dedi şoför. "Baktığım sitede fotoğrafları var. Çene yapısı, yüz biçimi, bakışlar... İnanılmaz bir benzerlik."

"Ne olmuş?" diye merakla sordum.

"Polis Tippit'in başından aldığı yara ile Kennedy'yi öldüren yara birbirinin aynıymış" dedi. "Tuhaf değil mi?"

"Tuhaf..."

"Tippit'in cesedi iki saat süreyle vurulduğu yerden kayboluyor. Polis gelmeden bir ambulans alıyor oradan onu. Sonra bir daha Tippit'i gören olmuyor. Kapalı bir tabutla gömülüyor. Sol gözünden girmiş kurşun deniyor. Ama olaylar bambaşka" dedi şoför. Derin bir nefes aldı.

"Parkland Hastanesi'nin morgunda Tippit ile Başkan Kennedy'nin cesetlerini değiştiriyorlar. Tippit'in kalın kaşları alınıyor, yüzü tıraş ediliyor. Otopsi fotoğraflarında bunlar belli. Fotoğraflarda Tippit'in boynundaki sigil de görünüyor."

"Hangi otopsi fotoğraflarında?"

"1992'de bu tezi öne süren yazarın eline geçirdiği otopsi fotoğraflarında" dedi şoför. "Tabii o fotoğraflar Kennedy'ye değil, polis Tippit'e ait. Oynanmış fotoğraflarla. Tippit'in daha açık olan alnı kanla kapatılmış."

"Böyle bir şey olamaz!" dedim.

"Düşününce çok kolay olabileceği anlaşıyor" dedi şoför. Heyecan içindeydi. "İnsan ürküyor o fotoğraflara bakınca. Ölüm her şeyi değiştiriyor diye düşünüyor. O kadar kolay ki! Başkan'ın başı parçalanmış, Tippit de başından, aynı taraftan vurulmuş. Ceset iki hastane geziyor, kurşunlar çıkartılıyor ve yok oluyor. Tippit'in otopsisini öğleden sonra 3.15'te bitiyor. Başkan Kennedy'ninki 2.08'de. İkisi de Parkland Has-

tanesi'nde. Otopsiyi yapan Teksas savcısı Dr. Earl Rose."

"Peki, kim değiştirebilirdi cesetleri?" diye sordum.

"Bir grup doktor ve fotoğrafçı" dedi şoför. "Dallas'ta değiştirilmiş cesetler."

"Böyle bir şeye inanmam" dedim.

"İnanılacak gibi değil ama doğru" dedi şoför. "Bence doğru. Bütün ölüm fotoğrafları, röntgen filmleri incelenmiş. Yani Arlington Mezarlığı'nda sonsuza kadar yanan ateşin altında gömülü olan, büyük bir ihtimalle polis memuru Tippit."

"Ama niçin yapılıns ki böyle bir şey?"

"Tek atıcı teorisini tutturmak için tabii!" diye bağırdı şoför. "Warren Raporu'nda öne sürülen görüşe, Başkan'ı tek atıcının yani Oswald'ın attığı kurşunların öldürdüğüne kanıt olarak. Bütün raporlar Tippit'e yapılan otopsiye göre düzenlenmiş. Ölüm fotoğrafları onun. O ünlü 'ölüm bakışı' da ona ait."

"İnanılacak gibi değil" diye mırıldandım.

"Başkan Kennedy kapalı bir tabutla gömülmüştü" dedi şoför. "Ağabeyine son kez baktığında Robert Kennedy şaşkınlıkla 'Bu o değil. Bu John'a hiç benzemiyor' demiş, yanındaki Bill Walton'a dönmüş ve 'Ne olur, bir de sen bak. Ne düşündüğünü bana söyle' diye sormuş.

"Tabutun içinde yatan Başkan Kennedy'nin cesedi balmumundan bir heykele benziyormuş.

"Jackie de şöyle demiş: 'O John değildi. Madame Tussaud'nun Balmumu Müzesi'nde görülebilecek bir şey gibiydi...'"

Susmuş, düşünmeye çalışıyordum.

"Demek suikast günlerce evvelinden planlanmıştı."

"Evet" dedi şoför. "Çift taraftan atılan kurşunlara hedef olmuş Başkan Kennedy."

"Peki," dedim, "ya Zapruder Filmi..."

"313. karede Başkan'ın beynini dağıtan kurşunun girişi görünüyor. Tippit'in katili de dördüncü kurşunu yakından,

buna benzetebilmek için sıkılmış...”

“Bunlar varsayım” dedim. “Morg fotoğrafları incelenerek ulaşılan varsayımlar.”

“Bence gerçek bütün bunlar” dedi şoför. “Arlington’da gömülü olan, polis memuru Tippit.”

Dehşet içindeydim.

“Eve geldik efendim” dedi şoför.

Kapının önünde bıraktı beni.

“Yarın sabah 10’da alırım sizi efendim” dedi. “İyi geceler.”

“Hoşça kal” dedim.

İnip kapıyı açtı.

Yüzü hâlâ bembeyazdı.

Anahtarım la kapıyı zor açtım. Sonunda girebilmişim içeriye. Banyoya gidip yüzümü yıkadım. Acaba şoförün anlat-tıkları doğru olabilir miydi? Bir süre sonra sakinleşmiş, salo-na geçmişim. Ne yoğun bir gündü bugün. Yorulmuştum.

Kumandayı alıp televizyonu açtım. Kanalların arasında gezinmeye başladım. Ne tuhaf, bu gece aradığım hiçbir kana-lı bulamıyordum. Gece Kuşu’nun programı için erken olma-lydı daha. Bayan Kahkaha’nın programı yoktu. Yerine bir film koymuşlardı. Program niçin yoktu acaba? Merak etmiş-tim, kumanda ile oynamaya devam ediyordum. Kanalın bi-rinde bir evlilik programının tekrarı vardı.

Sunucu kız yeni açmıştı programı.

“Evet sevgili konuklar ve sevgili izleyicilerimiz” dedi. “Bu gece stüdyoda konuk bir psikiyatristimiz var. Değişik bir program sunacağız bu gece sizlere. Evlilik, boşanma, eş bul-ma, bütün bu konularla ilgili olarak psikiyatr Dr. Bennu Ha-nım ile konuşacağız. İnsanlar niçin evlenmek ister? Bir iliş-kinin anatomisi nedir? Nasıl çözülür? Bir ilişkide taraflar ne-yi ararlar, neyi bulunca mutlu olurlar? Bugün bunları konu-şacağız sizlerle İlişkinin Anatomisi programında. İlk olarak eski Amerikan başkanı John Kennedy’nin dul eşi Jackie ile

başkanın erkek kardeşi Robert Kennedy arasındaki 1963-1968 yılları arasında yaşanan büyük aşkı konu etmek istiyoruz. Biliyorsunuz, Başkan Kennedy 1963 yılının Kasım ayında Dallas kentinde uğradığı bir suikast sonucu öldürülmüştü. İki çocuklu dul eşi Jackie başkanın erkek kardeşi Robert Kennedy ile yakınlaşmış ve bu ilişki Robert Kennedy 1968 yılında ağabeyi gibi bir suikasta kurban gidene kadar devam etmişti.

“İşin ilginç yanı, yengesi ile büyük bir aşk yaşayan Robert Kennedy evliydi ve 10 çocuk babasıydı. Geçmiş yılların içine sıkışmış olan bu ilişki pek bilinmez, üstünde fazla konuşulmamıştır. Oysa psikolojik açılardan önemli yaklaşımlarda bulunabileceğimiz bir ilişki bu. Bu iki insan birbirlerinde neyi arıyorlardı ve buldukları neydi? Başkan Kennedy Dallas’ta arabasında öldürüldüğünde karısı Jackie yanında oturuyordu ve bu korkunç olayı çok yakından yaşamıştı.

“Robert Kennedy’nin ise hayatta koşulsuz sevdiği, hayran olduğu en yakın insan Başkan Kennedy’ydi. Şimdi psikiyatristimiz Bennu Hanım’a bırakıyorum sözü. Bennu Hanım, pek çok kişiye ilkesiz, garip ve çirkin gelen bu ilişkiyi siz nasıl açıklıyorsunuz?

Psikiyatrist güzel siyah gözlerini kırıştırarak söze başladı.

“Sıradışı bir ilişki. Sıradışı insanlar. Yaşamış oldukları olaylar zinciri de sıradışı. Üstelik o zamanlar Amerika’nın en göz önünde olan ailesinin fertleri. Birisi öldürülen başkanın dul eşi, ötekisi de Adalet Bakanı olan kardeşi. Bu ilişkide ne vardı? Onları tanıyanlar ikisinin birbirine çok yakın olduğunu söylüyorlar. Robert Kennedy ağabeyinin çocuklarına da babalık yapmış, o zor dönemi atlatmalarına yardımcı olmuş.

“Robert Kennedy nasıl o aralar? Yaşayan ölü gibi bir adam, acı içinde bir ruh, kilo vermiş, erimiş, başkanın giysilerini giyerek dolaşıyor. Onun paltosunu, onun montunu gi-

iyor. Evliliği belki de sıkıyor onu. Karısı Ethel ve on çocuğu. Yengesinde ölen ağabeyinin bir uzantısını, bir parçasını buluyor. Bu kesin. Belki Jackie ile birlikte olduğu her sefer başkan ile bir kozmik irtibat kuruyor. Bunu hissediyor.”

“Aman” dedi sunucu. “Bu müthiş bir şey Bennu Hanım. Emin misiniz bundan?”

“Eminim” dedi psikiyatrist. “Ağabeyinin giysilerini giyerek ona ölümdede yakın, biraz ulaşılabilir olduğunu hissediyor. Karısı ile ilişkiye girince de öyle. Başkan Kennedy’nin dünyası ve onunla devam ediyor. Cinselliği...”

“Çok ilginç” dedi sunucu.

“Evet, çok ilginç” diye tekrarladı psikiyatrist. “Jackie de aynı şekilde, kaybettiği kocasını Robert Kennedy’de, yani onun kardeşinde buluyor. Daha romantik, kendine Başkan’dan daha fazla zaman ayıran, daha düşkün bir erkek. Aslında onlarınki ideal bir ilişkiymiş” dedi. “Bir ilişkide insanın ruhunun arayışlarını incelersek bu böyle. İki de bu ilişkide, yaşadıkları korkunç bir kaybı kapatıyorlar.”

“Peki,” dedi sunucu. “Ya Marilyn Monroe? 1962 yılında yatak odasında ölü bulunan Hollywood’un efsane yıldızı Marilyn? Onun da ölmenden önce Robert Kennedy ile bir ilişkisi olmuştu?”

“Evet” dedi psikiyatrist. “Ne kadar ilginç değil mi? Başkan Kennedy’nin de Marilyn Monroe ile bir ilişkisi olmuştu. Bu artık bilinen bir gerçek.”

“Demek Robert Kennedy ağabeyinin ilgi duyduğu, ilişkiye girdiği kadınları seçiyordu.”

“Olabilir” dedi psikiyatrist. “Onu çok sevdiği için bilinçaltı örnek alıyordu belki de onu. Robert Kennedy-Marilyn Monroe aşkı kısa sürmüş, belki de Marilyn’in ölümüne neden olmuş bir ilişki. Normal bir kadın-erkek ilişkisi diyebiliriz ona. Ama Robert Kennedy ve Jackie ilişkisi sıradışı ve derin psikolojik nedenlere dayalı.”

“Verdiğiniz bilgiler için çok teşekkür ederim Bennu Hanım” dedi sunucu. “Aklıma şu soru geliyor ister istemez; acaba Marilyn Monroe bu ilişkiyi duysaydı ne derdi?”

Psikiyatrist bir an düşündü.

“Marilyn Monroe ölümünden sonra, oldukça kısa bir süre sonra olan olayları bilse gerçekten çok şaşırırdı” dedi. “Kendi ölümünden bir yıl sonra Başkan Kennedy, beş yıl sonra da Robert Kennedy öldürülüyor. İki korkunç suikast. Kennedy’ler politikadan siliniyor. Aile kendi içine kapanıyor.

“Marilyn Monroe bütün bunları bilseydi gerçekten çok şaşırırdı” diye bitirdi sözlerini psikiyatrist.

“Gerçekten şaşırtıcı olaylar” dedi sunucu. “Programımıza katıldığınız için çok teşekkür ederim efendim.”

Program bitmişti.

Televizyonu kapattım.

Ne tuhaf bir ilişkiydi bu Robert Kennedy ile Jackie arasındaki ilişki? İki kardeşin birbirlerine benzerliği göz önüne alınırsa, Jackie için sanki Başkan Kennedy ile sevişmek gibi bir şey miydi acaba Robert Kennedy ile sevişmek?

Asıl hastalıklı olan Robert’ti aslında. Kim bilir o, öldürülen kardeşinin nasıl bir uzantısını buluyordu Jackie’de?

Üstelik Ethel her şeyin farkındaydı. Washington’daki herkes biliyordu bu ilişkiyi.

Yatağıma gitmiştim. Bunları düşünme düşünme dalıp gitmişim.

Lefter’in Meyhanesi’nde yedim gene. Koyu renkli, loş atmosfere gözlerimi ayarlamaya çalışıyordum. Meyhane bomboştı. Gündüz vakti olmalıydı...

Garson Tanaş köşedeydi. Görmüştü beni.

“Gene mi geldin?” diye sordu.

“Biraz oturup dinleneceğim” dedim.

“Aç mısın?”

Başımı salladım.

“Sana biraz roka salatası ve şakşuka getireceğim” dedi. “Geçmişten kopamıyorsun.”

“Kopamıyorum” dedim.

“Tuhaf şey” diye mırıldandı Tanaş. “Herkes öldü, bu mey-hane de kapandı uzun yıllar önce. Sorsan kimse yerini bile bilmez. Ama sen hep buluyorsun onu ve geliyorsun buraya.”

“Zaten bilinçaltımın karanlık katmanlarının arasına sıkış-mış bu yer. Belki özgürlük duygusunu ilk burada duydum, olabilir, evden kaçardım” dedim.

Tanaş güldü. Kara dişlerini gördüm.

“Senin İstanbul’un burası” dedi. “Senin ilk gençliğin. İste-diğin zaman gel. Sana meze veririm.”

Laternaya gitmişti. Kolu çevirdi. Laterna eski bir parçayı çalmaya başlamıştı.

“Bu şehre yeniden geliyor musun?” diye sordu Tanaş.

“Geliyorum” dedim. “Balıkpazarı’nın arkalarını çok dolaş-tım, bulamadım meyhaneyi.”

“Yok ki artık burası. Nereden bulacaksın?” dedi.

“Sen neredesin Tanaş?”

“Feriköy Rum Mezarlığı’ndayım” dedi.

“Erken mi öldün?”

“Karnımda çıkan çıban vardı ya, kanımı zehirlemiş. Pat! diye gittim” dedi.

Dalgın dalgın bardakları kuruluyordu.

Rüya değişmişti. Lefter’in Meyhanesi, eski İstanbul, gar-son Tanaş kaybolup gitmişlerdi.

Balkondaki saksıyağının sesiyle uyandım.

Az önce gün ağarmış, sabah olmuştu.

Bir süre yatağымda yatıp, kaç gündür yaşadığım inanıl-maz şeyleri düşündüm. Kuşkusuz, her gece izlediğim bu programları başkaları da izliyorlardı ama benim günlerdir birkaç kişiden başkasını gördüğüm yoktu. Az sonra taksi şo-förü kapıda olurdu. Onu da olaylarda tedirgin eden, doğru

bildiklerinden şaşırtan bazı şeyler oluyordu. Hayat dediğimiz şu tuhaf nehrin akışı böyleydi işte. Dümdüz akıp gidiyor gibi görünüyordu; oysa içinde ne girdaplar, ne akıntılar, gelgitler barındırıyordu.

Az sonra giyinmiş, kahvaltımı etmiştim. Sabah kahvemi yudumlarken Robert Kennedy'yi düşünüyordum. Pencereden dışarıya baktım. Buz gibi soğuk olmalıydı hava. Pencerenin dışı hafifçe buzlanmıştı.

Taksi gelmişti. Kapının yanına çekmişti şoför arabayı. Ön koltukta geriye yaslanmış, kitabını okuyordu.

Atkımı boynuma sarıp, başıma bir yün bere geçirdim. Koşarak indim merdivenlerden aşağıya. Görmüştü geldiğimi, koşarak kapıyı açtı bana.

“Günaydın” dedi. “Buz gibi ama güzel bir sabah.”

“Gerçekten güzel bir sabah” dedim.

Binmiştim taksiye, şoför ısıyı açmıştı.

“Gece” dedi. “Okudum. Derinlemesine bir kuyuya iner gibi iniyorum Kennedy kardeşlerin hayatına.”

Durdu bir an.

“Başkan'ın kadınları sevdiği doğru” dedi. “Tuhaf şey, biliyor musunuz, düşünüyorum da, savaşta geçirdiği uçak kazasından sonra belki de berbat adamın. Ağrılar içinde. Bazen ayakta zor duruyor. Ama hiç belli etmiyor. Sırtında bir çelik korse. Vurulduktan sonra doktorlar zor çıkartıyorlar gövdesinden korseyi. Nasıl çapkın olur böyle bir adam, bilmem? Ama arkadaşın söylediği gibi, bir partide filan hoşlandığı kadını üst katta bir odaya, banyoya filan götürüyor.”

Susmuştu.

“Olur böyle şeyler” dedim.

“Olur tabii” dedi. “İyi ki yapmış aslında, düşünüyorum da. Başkan Kennedy iyi ki yapmış o çapkınlıkları. Baksanıza ne kadar genç ölmüş. Yok yere gitmiş adam. Artık böyle düşünüyorum” dedi. “Robert Kennedy'yi de düşündüm. O da deği-

şik bir adam. Abiye o düşkünlük. Abi ne yaparsa, o da yapıyor sanki. Ne tuhaf kaderleri varmış” diye söylendi. “İkisinin de kaderi aynı.”

“Yıllarca bu taksi durağındaydın.”

“Evet, yıllarca” dedi.

“Şimdi ne çok şey öğrendin.”

“Ne diyorsunuz!” diye bağırdı şoför. “Kaç hayat birden öğrendim. Kaç hayat, durun bakayım, sayayım. Başkan Kennedy, Robert Kennedy, Abraham Zapruder, suikastın tahkikat raporunu hazırlayan Warren, Lee Harvey Oswald, Joachim Marcus: hani şu fotoğrafları üç boyutlu yapan Alman, Jackie, Ethel: Robert’in karısı, Marilyn Monroe, ne bileyim ben, daha birkaç kişi var” dedi. “Hepsi bir kocaman tablonun parçaları, renkleri adeta.”

“Araştırmalarına devam edecek misin?”

“Edeceğim” dedi şoför. “Yıllarca taksicilik yaptığım durağın adı bana neler öğretti. Şu işe bakın. Tabii okumalarım ve araştırmalarım devam edeceğim” dedi. “Amerika benden ne kadar uzak, ama mademki ben Kennedy Taksi durağında çalışıyorum, o zaman hiçbir şey uzak değil bana. Bir aileyi, kökünü, kadınlarını, ne bileyim ben Amerika’nın derin devletini öğreniyorum. Yeni kitaplar alacağım gerekirse. Size söylemiştim. Hayatımın anlamı değişti, sanki değişik bir dünya daha kazandım” diye ekledi.

“İvedik Caddesi’ne mi gidecektiniz?” diye sordu sonra bana.

“Evet. İvedik Caddesi’ne” dedim.

Araba sabahın içinde yol alıyordu.

“Dur, dur” dedim birden. “Fikrimi değiştirdim. İvedik Caddesi’ne gitmeyeceğim.”

Birden canım İvedik Caddesi’ne gitmek istememişti. Her şey gene aynı şekilde gelişecekti. Huriye Hanım bana kapıyı açacak, Meryem merdiven başında belirecekti bir süre sonra. O

evde her şey aynıydı sanki. Pek bir devinim yoktu. Sıkılmışım.

Şoför, “Niçin efendim, niçin her sabah yaptığınız gibi İvedik Caddesi’ne gitmiyorsunuz ki?” diye sordu.

“Bilmiyorum” dedim. “Sıkıldım oradan. Tekdüze.”

“Başka yere götüreyim sizi efendim.”

Yakın bir arkadaşım gelmişti aklıma. Onunla bir sabah kahvesi içip, hoşbeş edebilirdim. Değişiklik olurdu bu sabah.

“Nenehatun Caddesi 12 numaraya gideceğiz” dedim.

“Olur efendim.”

Araba döndü. Kentin bambaşka bir tarafına doğru gidiyorduk şimdi.

Arka koltukta düşünceler içindeydim. Huriye Hanım beklerdi şimdi beni. Olsun, yarın sabah giderim onlara. Telefon numaralarını bilmiyordum. “Telefon numaralarını almalı” diye düşündüm. Telefon edip, bu sabah gelemeyeceğimi haber verirdim hiç olmazsa...

Taksi kentin üst kısmına doğru ilerliyordu. Trafik yoktu bu saatte. Varsıl semtlerden geçiyorduk. Gaziosmanpaşa sırtlarında, arkadaşımın evinin önünde durdurdum taksiyi.

“Sizi buradan alırım” dedi şoför. “Burası durağa çok yakın. Bana bir telefon ediverin, hemen gelirim.”

“Tamam.”

İnmiştim taksiden. Demir bahçe kapısını iterek bahçeye girdim. İki katlı villanın kapısını çaldım. Arkadaşım açtı kapıyı. Beni görünce şaşırdı.

“Ne güzel! Hangi rüzgâr attı seni buraya bu sabah! Nasıl sevindim seni gördüğüme. Gir içeri, dışarı çok soğuk” dedi.

Az sonra salonda karşılıklı oturuyorduk.

“Aysel” dedim. “Çok ilginç şeyler yaşıyorum. Bunları bir tek sana anlatabilirim.”

İlgiyle bana doğru eğildi.

“Erkek meselesi mi?” diye sordu.

Gülmekten katıldım.

“Yok canım, ilgisi yok.”

“Peki,, nedir öyleyse?”

“Nasıl başlayayım, bilemiyorum ki” dedim. “Bir haftadır bir tuhaf sürecin içine girdim. Her gece iki değişik şov programı izliyorum. İkisi de Marilyn Monroe’nun yaşamı ve ölümü ile ilgili. Aslında ölüm gecesini, olayın bir intihar mı yoksa cinayet mi olduğunu irdeleyen programlar. Canlı tanıklar çıkıyor televizyona, 1960’lı yıllardan insanlar, Marilyn’in çevresi, doktorları, otopsiyi yapan Japon doktor, Clemmons diye bir polis, daha birçok kişi konuşuyor o geceyi.”

“Ne diyorsun!” diye bağırdı Aysel. “Ne kadar ilginç programlar bunlar böyle? Ben niye hiç rastlamadım? Çok ilginç, şaşırtıcı ayol. Canlı yayın mı? İnanmıyorum!”

“Canlı yayın” dedim.

“Nasıl olur?”

“Oluyor işte. İlk ben de inanamadım, ama oluyor.”

“Ayy, mutlaka izlemeliyim ben bu programları” dedi Aysel.

“Dahası var” dedim. “ ‘Oradaydım’ programında da birisi çıktı. Hep bu konu ile ilgili. Gece Kuşu ile Bayan Kahkahha’nın programları bu sözünü ettiğim programlar. Bir de sabah programı veriyormuş aynı olayları. Onu hiç izleyemedim” dedim.

“Sen ne diyorsun” dedi Aysel. “Müthiş programlar olmalı bunlar.”

“Gerçekten müthiş, çok etkileyici” dedim. “Bu arada iş Kennedy’lere de geldi.”

“Başkan Kennedy” dedi Aysel.

“Evet. Başkan Kennedy ve kardeşi Robert Kennedy. Onların hakkında da birçok bilgi veriliyor, Kennedy’nin 1963’te Dallas’ta uğradığı suikast, suikasta şahitlik etmiş kişiler...”

“Konuşuyorlar mı?” diye hayretle sordu Aysel.

“Konuşuyorlar. Olay sırasında çekilmiş 6 saniyelik bir film var. Zapruder filmi” dedim.

“Bütün bu anlattıkların akıl almaz şeyler” dedi Aysel. “Tarihin içine bir yolculuk gibi. Amerikan derin devleti... Ama bir yandan da Marilyn Monroe olayı. İntihar mı cinayet mi? O da çok renkli. Şaşırdım vallahi” dedi. “Böyle programlar yapıyor mu?”

“Yapılıyor. Her gece izliyorum. Hayretler içindeyim. Dünyam değişti, tuhaf bir şekilde başka bir dünyaya kaydım sanki. 1960’lı yıllarda gibiyim. Bu olaylar yeni olmuş gibi sanki. Etkiliyor beni” dedim.

“Etkilemez mi?” dedi Aysel. “Akıllara durgunluk verecek programlar senin anlattıkların. Bu gece hemen izlemeye başlıyorum.”

Kahvelerimizi içmiştik karşılıklı.

“Robert Kennedy...” dedi Aysel.

“Onun hakkında çok ilginç şeyler var” dedim. “Bilmediğimiz pek çok şey...”

“Hoş adamdı” dedi Aysel. “İyi yetişmiş erkek.”

“Bütün Kennedy erkekleri çok çapkınmış” dedim. “Bilir miydin?”

Aysel, “Bilirim onların çapkın olduğunu” dedi. “Duymuş-tum eskiden. Mesela bir olay anlatılır çok ilginç. Kennedy’lerin Carlyle Hotel’de garsoniyer olarak kullandıkları bir süit var. Kapıda gizli servisten bir adam bekliyor. Bir gün onlara yakın birisi oraya gidiyor, bir şey danışacak; daha John Kennedy başkan değil, 1950’lerin sonu. Giriyor odaya. John Kennedy bir sarışınla birlikte yatakta; Ted Kennedy, en küçükleri, bir başka kadınla duşta; Robert Kennedy de bir esmer ile yerde.”

“Ciddi mi söylüyorsun?” diye hayretle sordum.

“Tabii, bu bir gerçek” dedi Aysel. “Onlarla ilgili bir kitapta yazıyor. Hepsi çok hızlı. Belki aralarında Robert Kennedy biraz daha seçici.”

“Hiç bilmiyordum böyle ayrıntıları Aysel” dedim.

“Ne diyorsun sen” dedi Aysel. “Babaları da öyleymiş. Yaşlı Joe Kennedy. O devrin ünlü artistleri ile birlikte olmuş.”

“Robert Kennedy...” dedim.

“Marilyn Monroe ile” dedi Aysel. “Daha önce gene bir Hollywood güzeli, Candice Bergen ile.”

Aysel ne çok şey biliyordu Kennedy’lerle ilgili. Şaşırmıştım.

“Jackie ile olan aşkını da biliyor muydun?” diye sordum.

“Duydum onu da” dedi Aysel. “Büyük bir tutkuymuş. Tuhaf değil mi? Öldürülen ağabeyinin karısı. Bence garip bir ilişki.”

“Bu adamın bir de karısı var” dedim. “Ethel. On bir çocuğunun annesi.”

“Biliyor kadın bütün bunları” dedi Aysel. “Bilmez olur mu? Duyururlar. Söylerler. Hem bunlar gizli kalabilecek türden şeyler değil. Ama susmuş, sesini çıkartmamış hiç.”

“Ne yapabilirdi ki?” dedim. “Kennedy’ler Katolik.”

“Ethel çok dindarmış zaten” dedi Aysel.

Aysel’in bu kadar çok şey bilmesi gerçekten şaşırtmıştı beni. Bu çok eski olayları, böyle ayrıntıları ile bilen insan çok azdır diye düşünüyordum.

Oysa Aysel hemen konuya girivermişti. Sanki benden çok tanıyordu bütün bu insanları!

“Bu gece izleyeceğim söylediğin programları” dedi. “Başka yakalarsan telefon et bana.”

“Tabii, hemen ararım seni” dedim.

Kahvelerimizi bitirmiştik çoktan.

“Kalkıyorum Aysel.”

“Otursaydın, ne güzel konuşuyorduk.”

“Yarın gene uğrarım.”

“Bekliyorum. Sen gelirim dersin, kaybolursun” dedi Aysel.

“Yok, yok. Geleceğim.”

Şoföre telefon ettim.

“Beni Nenehatun’dan alabilirsin.”

“Hemen geliyorum efendim.”

“Şoför mü tuttun?” diye sordu Aysel.

“Yok canım” dedim. “Taksi durağından bir şoför, alacak beni.”

“Gayet iyi” dedi Aysel.

Çıkmıştım kapıya.

Baktım, taksi süzülerek aşağıdan geliyor. Kaldırımın kenarında durdu.

Şoför inip kapıyı açmıştı bana. Girdim arabadan içeriye.

“Efendim, nereye götürüyim sizi şimdi?”

Saatime baktım.

Aysel ile epeyce oturmuşuz, zaman geçmiş, haberim yok.

“Çukurambar’a gideceğim” dedim.

“Tamam efendim.”

Seni Seviyorum Pastanesi’nin acıbadem kurabiyesi renkli dünyasına kapının aralığından girivermişim.

Lemi Bey ile Prof. İzbirak yan masada oturuyorlardı. Profesör benim içeriye girdiğimi görmüştü. Oturduğu yerden fırladı, koşarak yanıma geldi.

“Hoş geldiniz!” dedi. “Gözüm yollarda kaldı.”

“İyi misiniz?”

“Aman hiç sormayın” dedi. “Prof. İzbirak az kalsın temizliyordu beni dün gece. Ölümünden döndüm.”

“Ne oldu?” diye merakla sordum.

“Beni yok ediyordu, siliyordu, yani kısaca öldürüyordu az kalsın” dedi. “Zor kurtardım canımı.”

“Neler oldu?”

Prof. İzbirak çok heyecanlıydı. Masaya gelmiştik. Anlatmaya başladı. .

“Korkunç, çok korkunç bir adam Prof. İzbirak” dedi. “Beni en savunmasız olduğum yerde yakaladı. Çok zeki bir adam, bunu kabul etmek lazım” dedi.

Merak etmişim.

“Nerede yakaladı sizi?”

“Hiç tahmin etmeyeceğiniz bir yerde” dedi. “Rüyamda. Rüyamda yakaladı beni. Gece yatmış ve uyumuştum. Rüya görüyordum. Eskiden gittiğim birtakım yerlerde dolaşıyordum rüyamda. Çok eskiden gittiğim bir yer vardır. Moda Burnu’nda Koço’nun Meyhanesi. Severim orayı. Rüyamda oraya gitmiştim. Camın kenarına oturmuştum. Lokanta boştu. Kimsecikler yoktu çevrede. Garsona bir tek rakı söylemiştim. Hayallerimle baş başaydım rüyamda.

“Birden onu gördüm karşımda. Prof. İzbirak karşımdaki iskemlede oturuyordu. Dehşete düştüm onu bu kadar yakınımda görünce. Gözlerini bana dikmiş, nefretle bakıyordu. Bir anda fırladım yerimden. Ondan kaçmak, kurtulmak istedim. Masaların iskemlelerin arasında koşmaya başladım. Arkamdaydı. Elindeki tabancayı bana doğrultmuştu. Her an vurabilirdi beni. Koşarken masalara, sandalyelere çarpıyordum. Sonum gelmişti. Korkunç bir duygu bu. Benden hızlı ve çevikti. Döndüm ona.

“‘Öldürme beni. Sen yaptın beni. Sen istedin oluşumumu. Şimdi niye öldürmek istiyorsun?’ diye bağırdım.

“‘Artık fazla oluyorsun’ dedi. ‘Fazla geliyorsun bana. Seni yok etmeliyim. Gene eskisi gibi kendi kendime kalmalıyım.’

“‘Ben giderim’ diye bağırdım can havliyle. ‘Başka şehre giderim, yok olurum.’

“‘Yetmez! Gene meydana çıkarsın. Sen bensin!’ diye bağırdı.

“Parmağı tetikteydi.

“Bir çılglık attım. Kan ter içinde uyanmıştım. Yarım saat titredim yatağımda.”

“Korkmayın” dedim. “Bir karabasan görmüşsünüz. Bu bir karabasan.”

“‘Sen bensin! Sen bensin! Gene meydana çıkarsın. Öldürmeliyim seni. Yok etmeliyim. Belleğini silmeliyim’ diye bağııyordu, çok korkunçtu” dedi Prof. İzbirak.

“Söylediğim gibi, bir kâbus, bir karabasan görmüşsünüz Profesör” dedim. “Bunun gerçeikle hiçbir ilgisi yok.”

Gözlerimin içine dikkatle baktı.

“Bence gerçeikle bir ilgisi vardı” dedi. “Tuhaf bir ilgisi vardı. Bana öyle geldi. Ama nerede ve nasıl bir ilgisi vardı gerçeikle, onu bilemiyorum” dedi.

Masaya oturmuştuk.

Biraz daha sakinleşmişti sanki şimdi Prof. İz bırak.

Düşüncelere dalmıştım bir an. Prof. İz bırak kendi kendisinin peşindeydi. Farkında değildi bunun. Asıl tehlike kendisiydi. Bunu birden fark etmiştim. Ama bunu ona nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Kendisinin bir klon olduğuna o kadar inanmıştı ki. O klonu her an yok edebilirdi.

Titredim bir an.

“Çaylarımızı tazeletiyorum” dedi Lemi Bey. İki sırdaş, bir an göz göze geldik. Prof. İz bırak,

“Kaçıp gitmem lazım buralardan” dedi. “Çok uzaklara, beni kimsenin bilmediği, tanımadığı yerlere gitmem lazım. O zaman ondan kurtulabilirim.”

Çaylarımız gelmişti. Fincanımın içine bir şeker atıp karıştırdım.

“Bu gece canlı yayına davetliyim” dedi Prof. İz bırak.

“Hangi kanal?” diye merakla sordum.

“Gece Kuşu’nun programına davetliyim” dedi. “Saat 10 gibi evden gelip alacaklar.”

“Kim varmış programda?”

“Bilmiyorum, bir sürpriz” dedi Prof. İz bırak.

“Bu gece Gece Kuşu’nun programını mutlaka izleyeceğim” dedim. “Diğer konukların kim olduğunu gerçekten bilmiyor musunuz?”

“Sürprizmiş. Hiçbir bilgi vermediler” dedi Prof. İz bırak.

Pastanenin kapısı açıldı. Murat girmişti içeriye. Bizim masaya gelmişti.

“Nasılsın? Ne haber?” diye sordum.

“Tuhaf şeyler oluyor” dedi.

“Meryem’le ilgili mi?”

“Evet, Meryem’le, evle ilgili tuhaf şeyler oluyor.

“Ne gibi?” diye sordum.

“Dün gece onu evine ben bıraktım” dedi. “Evi öğrendim. Sabah geçerken şöyle bir kapıdan uğradım. Hani, ne var ne yok diye sormak için. Yardımcısı kadın açtı kapıyı.”

“Huriye Hanım” dedim.

“Huriye mi adı, o açtı kapıyı. Buyur etti beni içeriye. Ama içeride bir kişi daha vardı” dedi.

“Kimdi o?” diye sordum.

“Çavuş Clemmons diye birisi. Polismiştir. Yukarıdaki odayı görmeye gelmiş. Ne garip değil mi? Meryem’in odasını. Meryem uyuyordu. Çavuş Clemmons da aşağıda, benim yanıma, duvara dayalı sedire oturmuştu. Kadın kahve yaptı bize. Bir polis ne arıyordu evde diye merak ettim haklı olarak. Çavuş Clemmons’a niçin geldiğini sordum.

“Bir şikâyet mi var bir ihbar mı var, ne bileyim ben, polis niçin gelir eve? Bu adam üstelik Amerikan polisi!

“‘Sabah saat 4.30’da karakola telefon geldi’ dedi. Ne dediklerini söylemedi. ‘Benim bir çıkıp, yukarıya odaya bakmam gerekiyor’ dedi.

“‘Ama Hanım yukarıda uyuyormuş’ dedim.

“‘Evet, öyleymiş. Bekliyorum, uyansın, bir girip bakacağım’ dedi.

“Tam açıklamıyor ne için geldiğini. Kahvesini yudum yudum içti, bitirdi. Esrarengiz bir hali var.

“‘Siz buraya daha önce gelmiş miydiniz?’ diye sordum.

“‘Evet’ dedi.

“Şaşırmıştım çok.

“‘Ne zaman geldiniz?’ dedim.

“‘4 ağustos 5 ağustosa bağlayan gece, sabaha karşı gel-

miştım' dedi. '1962'nin ağustosunda.'

"Hayretler içinde kalmıştım.

"Karşımdaki adama dikkatle bakıyordum. Deli miydi, neydi? Ama kimliğini göstermişti. Basbayağı Amerikan polisiydi herif!

" 'Ama,' dedim, 'söylediğiniz tarihin üstünden 47 yıl geçmiş. Ne diyorsunuz siz? Tam 47 yıl olmuş. Yani siz 47 yıl önce bu eve, bu odaya mı gelmişsiniz?'

" 'Evet' dedi adam. 'İnanması güç ama zaman çok çabuk geçmiş, uçmuş gitmiş sanki. Bundan tam 47 yıl önce o odaya ilk giren polis memuru bendim' dedi.

"Büsbütün hayretler içinde kalmıştım.

" 'O odaya ilk giren polis memuru siz miydiniz?' diye şaşkınlıkla sordum.

" 'Evet, bendim' dedi.

" 'Peki, niçin çağırılmıştınız? Ne vardı o odada?' diye sordum.

"Sustu bir an. Anlatmak istemiyor gibiydi. Sanki kendine sakladığı bir şeyler vardı. Hissetmişim.

" 'Çok merak ettim' dedim. 'Ne vardı 47 yıl önce o odada? Niçin çağırılmıştınız siz?'

" 'Dediğim gibi, sabaha karşı karakola telefon geldi. Nöbetçi-ydim. Bir erkek, Marilyn Monroe'nun yatağında ölü bulunduğunu söyledi bana. İlk bir şaka yapıyor sandım. Yani bir ölüm bildirimi-ydi bu. Sonra adresi alıp gittim eve' dedi.

"Asabım bozulmuştu. Anlattıkları ürkütücü şeylerdi.

" 'Ne ilgisi var şimdi Marilyn Monroe'nun ölümü ile buranın?' diye sordum.

" 'Bu sabah gene bir ihbar telefonu aldım' dedi. 'Adresi yazdım. Burasıydı. Yeniden, 47 yıl sonra bir ses, Marilyn Monroe'nun yatağında ölü bulunduğunu söylüyordu bana.'

" 'Bir şaka yapmışlar size' dedim. 'Meryem yukarıda uyuyor. Sizin yaşadığınız olay 47 yıl geride kalmış.'

“ ‘Orası öyle’ dedi Çavuş Clemmons. ‘Ama gelen ihbara göre yukarıya çıkıp, cesedi teşhis etmem gerek.’ ”

“ ‘Hangi cesedi?’ diye bağırdım.

“Adam deli olmalıydı. Söylediği şeyler normal değildi. 47 yıldır takılmış, kalmış olmalıydı o gece yaşadığı olaya.

“Huriye Hanım da telaşlanmıştı.

“ ‘Az sonra kalkar, televizyondaki sabah programını izler’ dedi.

“ ‘Nedir o program’ diye sordu Çavuş Clemmons.

“ ‘Marilyn Monroe’nun hayatı ve ölümü ile ilgili bir program’ dedi kadın. ‘Her sabah uyanınca onu izliyor.’ ”

“Bu kez şaşırma sırası ona gelmişti.

“ ‘Marilyn Monroe’nun hayatı ve ölümü ile ilgili yeni bir program mı?’ dedi büyük bir hayretle. ‘Televizyonda böyle bir program daha mı var?’ ”

“ ‘Evet. Marilyn Monroe’nun yaşamı ve ölümü ile ilgili bir sabah programı var şu sıralar. Görgü tanıkları, o zamanın insanları konuşuyor. Sararmış fotoğraflar canlanıyor sanki.’ ”

“ ‘Hayret doğrusu’ dedi Çavuş Clemmons. ‘İzlemek isterdim bu programı. Kim yapıyor acaba? Gerçekler çarpıtılmıyordur umarım.’ ”

“Huriye Hanım birden yerinden fırladı.

“ ‘Çavuş’ dedi. ‘Geçen sabah sizin fotoğrafınız da konuştu televizyonda! Deminden beri gözüm ısıyor sizi. Nereden tanıyorum, diyorum kendi kendime. Şimdi hatırladım. Siz de konuştunuz, Marilyn Monroe’nun odasına ilk giren polismişsiniz.’ ”

“Clemmons şaşkınlık içindeydi.

“ ‘Evet, 47 yıl önce onun yatağında ölü olarak yattığı odaya ilk giren polis bendim, söyledim ya’ dedi. ‘Bu sabah da aynı ihbarı aldım. Bu adres verildi. Kalktım, geldim.’ ”

“ ‘Bir yanlışlık olmalı Çavuş’ dedim. ‘Burada Marilyn Monroe yok. Yukarıda Meryem Hanım var, birazdan uyanır.’ ”

“Clemmons, ‘Ben gene de odaya bir bakacağım. Öteki sefer

çok şey atlandı, her şey örtbas edildi. Bu sefer her şeyi biliyorum. Tam 47 yıl düşündüm çünkü' dedi. 'Artık gözümünden bir şey kaçmaz. Kimse hiçbir ipucunu yok edemez. Katili ya da katilleri elimle koymuş gibi bulurum.' "

Murat susmuştu.

"Bu ne ilginç şey!" diye bağırdım. "Demek Çavuş Clemmons bu sabah İvedik Caddesi 7 numaralı eve geldi?"

"Evet" dedi Murat. "Adam zırdeliydi besbelli. Ne yapacağımı kararlaştırmaya çalışıyordum. Tımarhaneden kaçmış bir eski polis olabilirdi. İyi ki gitmiştim sabahleyin eve. Adamın söyledikleri hiçbir anlam taşımıyordu. Hayatın bir noktasına takılıp kalmış bir kaçıkta besbelli karşımdaki."

"Peki, ne yaptın?" diye sordum.

"Bir yumruk çaktım, adam yere yıkıldı!" dedi.

Hepimiz hayretle onu dinliyorduk.

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten" dedi Murat. "Sonra pişman oldum. Yaşlı adam Clemmons. Marilyn Monroe, 1962 ağustos filan. Takılmış."

"Niye vurdun?" diye sordu Lemi Bey. "Çok yaşlı olmalı bu adam. Hayatta olması ilginç."

"İhtiyar" dedi Murat. "Nereden biliyorsunuz?" diye sordu.

"Çavuş Clemmons diye birisi vardı Marilyn Monroe olaylarında" dedi Lemi Bey. "Marilyn'in ölümü Los Angeles karakoluna bildirildikten sonra eve gelen, yatakta ölü yatan Marilyn'i gören ilk polis memuru. Çavuş Clemmons."

"İşte adam o olduğunu iddia ediyordu" dedi Murat. "Bir yerden okumuş olmalı."

Prof. İzbirak, "Bence gerçek Çavuş Clemmons o" dedi. "47 yıl sonra yeniden Marilyn Monroe'nun ölüm haberini alıp, olay yerine geldi. Düşünsenize, ne heyecan verici bir şey" dedi. "Onca yıl sonra tarihin tozlu sayfalarına gömülmüş bu cinayeti aydınlatmak için tekrar çağrılmak. Olağanüstü bir şey bu!"

“Hiç böyle düşünmemiştim” dedi Murat. “Ama ortada ölü filan yok.”

“Olsun” dedi Prof. İzbirak. “O 47 yıl sonra, sabaha karşı aynı telefonu aldı ve verilen adrese geldi. Artık çok yaşlı bir adam. Ama Marilyn Monroe olayı ile ilgili tüm ayrıntıları biliyor. Eski bir cinayetin ikinci kere sunuluşu ona, düşünsenize ne müthiş bir şey! Çavuş Clemmons’un hayatındaki bir ikinci şans.”

“İnanın hiç böyle şeyler düşünmedim” dedi Murat. “Akılma bile gelmedi. Yaşlı bir deli sandım onu. Söylediği şeyler öyle saçma sapan, öylesine bugünden uzak şeylerdi ki. Bilsydim yumruk atmazdım ona.”

“Peki, Çavuş Clemmons ne oldu?” diye sordum.

“Evde” dedi Murat. “Hafif burnu kanadı. Huriye Hanım içeriki odaya yatırdı onu, biraz dinlenip toparlansın diye.”

Lemi Bey, “İnanılacak gibi değil” diye mırıldandı. “Anlatıklarınız inanılacak gibi değil. Demek Çavuş Clemmons şimdi o evde yatıyor.”

“Ben çıkarken yatıyordu” dedi Murat.

Lemi Bey garsona el etti. Çaylarımız tazelendi.

Çayımı dikip bitirmiştim. Kalkarken “Bu gece sizi izleyeceğim Profesör” dedim.

“Ne oldu, kalkıyor musunuz?”

“Gitmem gerek” dedim. “Bir işimiz var. Yarın bu saatte burada görüşürüz.”

Çıkmıştım pastaneden dışarıya. Kapının ağzında taksi şöförüne telefon ettim.

“Gel, beni Seni Seviyorum Pastanesi’nin önünden al. Bekliyorum” dedim.

“Hayhay efendim. Az sonra orada olurum” dedi şöför.

Kaldırımın aşağı tarafına doğru yürüdüm.

Taksi yolun başında belirmişti. Süzülerek kaldırıma yanaştı.

Şoför fırlamıştı dışarıya.

“Buyurun” dedi. Açmıştı kapıyı. Girdim taksiden içeriye. Dikiz aynasına baktım, gözleri gözlerimdeydi.

“Tuhaf bir şey oldu” dedi. “Çok tuhaf. Olacak şey değil. Diyorum ki, ben de okuduğum kitaplardan çok etkilenip, değişik şeyler mi yaşıyorum?”

“Olabilir” dedim. “O kitaplarda yeni bir dünya yakaladın. O dünyanın içine girdin. Yoğun duygular yaşıyorsun.”

“Doğru” dedi şoför. “Çok yoğun duygular yaşıyorum şu aralar. Ama tuhaf bir şey oldu gene de. Tam emin değilim. Öğlen Salus Sağlık Merkezi’nden çağırdılar, gittim. Biliyorsunuz, Vadi Evleri’nin oradaki büyük sağlık kulübü. Masaj, havuz, diyetisyen, her şey var içinde. Yalnızca üyeler girebiliyor. Oradan gelen müşteri iyi olur genellikle. Herkesin arabası vardır ya, arada arabasız olan da oluyor. Gittim oraya. Genç bir adam bindi arabaya. O an, onun yüzünü gördüğüm an, elektrik çarpmış gibi oldum. Direksiyon elimde hamurdan simit gibi. Bir an çalıştıramadım arabayı. Tanrı sizi inandırсын, arabaya binen adam Robert Kennedy’ydi. Oydu, başkası olamaz. O gür saçlar, o mavi gözler, o bakış. Kitapta kaç tane fotoğrafını gördüm, nasıl yanılırdım efendim! Şaşkınlıktan dilimi yutacak hale gelmiştim.

“Arkaya geçip oturmuştu. Dinlenmiş bir hali vardı. Belli ki masajdan çıkmıştı. Kısık bir sesle,

“ ‘Nereye efendim?’ diye sordum.

“Robert Kennedy’ydi arka koltukta oturan. Artık emindim bundan. Bir insanın bu kadar başka bir benzeri olamazdı. Çok tuhaf oldum. Anlıyorsunuz, değil mi? Onun hakkında her şeyi okudum neredeyse. Bu adam 1968’de Los Angeles’te Ambassador Hotel’in lobisinde başından vurulup öldürülmüş. Nasıl olur, nasıl gelir buralara? Ankara’da, vadinin orada ne arar? Bunlar çok tuhaf şeyler. Açıklaması olmayan. Hayatta bazen böyle şeyler var, değil mi efendim?” diye sordu şoför bana.

Onu ilgiyle dinliyordum.

Birini Robert Kennedy'ye benzetmiş olmalıydı.

Düşüncemi okumuştı sanki.

"Oydu" dedi. "Arabama binen Robert Kennedy'ydi. Bundan eminim."

"Nerede bıraktın onu?"

"Çayyolu'nda bir villanın önünde indi. Bana bahşış verdi. Villanın yerini biliyorum, numarası aklımda" dedi.

"Kim bilir..." diye mırıldandım. "Ne söyleyeceğimi bilemiyorum."

"Hayatta böyle tuhaf şeyler oluyor ama, değil mi?" diye ısrarla sordu.

"Bilmiyorum ki" dedim. "Bir benzeri olabilir."

"Hayır, oydu" dedi şoför. "1960'lı yıllardan bir adam. Öyle. Eminim ben. Sizi eve mi bırakacaktım?"

"Evet, eve gideceğim."

Şoför düşüncelere dalmıştı. Sessizdi şimdi. Beni evin önünde bıraktı.

"Yarın sabah 10'da alırım sizi" dedi.

Kapımı anahtarım ile açıp girdim içeriye. Taksi şoförünün anlattıkları inanılacak gibi değildi. Robert Kennedy vadideki sağlık merkezinden çıkıp, Çayyolu'ndaki bir villaya gidiyor!

Okuduklarından çok etkileniyordu taksi şoförü. O dünyalara girmiş, o eski insanlarla yaşıyordu, anlamıştım. Değişik bir yaşamın içindeydi artık o, yıllardır Kennedy Taksi durağında yaşadığı tekdüze hayat geride kalmıştı. Bir isimden yola çıkarak, 1960'lı yılların Amerika'sına, siyasetine, öldürülen başkanın ailesinin içine girmişti sanki.

Robert Kennedy, Ankara'da, Çankaya'da bir villada! Bir yandan da, elimde olmadan hayranlık duyuyordum şoförün düş gücüne.

İsmail'e vermek için yeni kitaplar aramaya başladım kitaplığım da. Üst raflara uzanıp çoktandır elimi değmediğim

kitaplara ulaşmıştım. Aralarından Kennedy'lerle ilgili olanları ayırmaya çalışıyordum. Ellerim toz içinde kalmıştı. Kitaplardan birkaçının içinde Ethel'in çocuklarının fotoğraflarını bulmuştum. Robert Kennedy'nin on bir çocuğunun doku zu yan yana sıralanmışlar, anne ve babalarının yanında hoş bir tablo oluşturmuşlardı fotoğrafların birinde. Bir havuz başında çekilmişti fotoğraf, mermer havuzun iki yanında melek heykelleri vardı.

Kitapları karıştırırken, Marilyn ile ilgili bir kitabı da yıllar sonra yeniden buldum. Tozunu silkeleyip içine baktım. Gözüme ilk çarpan Marilyn'in yatak odasının ölümünden hemen sonra çekilmiş bir fotoğrafı oldu. oş yataktaki çarşaf darımadayıktı. Sarsıldım.

Kitapları kucaklayıp salona taşıdım.

Televizyonun önündeki koltuğa oturdum. Kucağımda kitaplar, elimde kumanda, kanallar arasında gezmeye başladım.

Televizyonun gece dünyasında bir şeyler yakalamaya çalışıyordum.

Birden aradığımı buldum. Gece Kuşu'nun programı başlamıştı.

Prof. İzbırak Gece Kuşu'nun sağ tarafındaki tabureye oturmuştu. Ne de çabuk hazırlanıp gitmişti canlı yayına, şaşırmıştım. Gayet rahat görünüyordu.

Gece Kuşu'nun sol tarafında da Çavuş Clemmons oturuyordu. Yüzünün sol yanında hafif bir morluk vardı.

Gece Kuşu keyifliydi bu gece, Çavuş Clemmons'a döndü:

“Sayın Clemmons” dedi. “Siz bugün olağanüstü bir şey yaşamışsınız. Herkes böyle bir şey yaşayamaz. Aslında bundan 47 yıl öncesinin 5 ağustosunda sabaha karşı yaşadığınız da olağanüstü bir şeydi ama, belki o zaman fark etmemiştiniz onun öyle olduğunu.”

Çavuş Clemmons, “Gerçekten öyle” dedi. “Bundan tam 47

yıl önce, o boğucu ağustos gecesi, daha doğrusu sabaha yakın bir zamanda, cesedi görmek ve bir tutanak tutmak için Marilyn Monroe'nun evine çağırılmıştım. İlkini bunu bir şaka zannetmiş ve eve bizzat kendim gitmişim o yüzden.

“Ama Beşinci Helena Çıkmazı 12305 numaradaki eve vardığımda, bana kapıyı kâhya kadın Eunice Murray açmış ve Marilyn'in yatak odasına girmiştim. Ne yazık ki ihbar doğruduydu. Marilyn Monroe yatakta yüzükoyun yatıyordu ve cansızdı.”

“Evet Bay Clemmons. Bu olayı 47 yıl önce yaşadınız ve sanırım 47 yıldır da bu olayı düşünüyorsunuzdur...”

“Düşünmez olur muyum?” dedi Çavuş Clemmons. “Bütün hayatım o tuhaf geceyi, o ürkütücü odayı, yatakta yatan zavallı Marilyn'i düşünmekle geçti. O gece olayın boyutlarının farkında değildim. Her şey çok taze ve yeniydi. Ama günler, aylar geçtikçe olay yoğun bir sis perdesinin arkasında kaybolmaya başladı. Sorular, söylentiler, dedikodular yıllarca sürdü.

“Acaba Marilyn intihar mı etmişti, yoksa öldürülmüş müydü?

“Bu soruların yanıtları hiçbir zaman bulunamadı. O esra-rengiz gece, daha Marilyn yatağındayken, başında iki doktoru, Eunice Murray içeride makinede çarşafı yıkıyor. Ben o odaya giriyorum. Bütün bunları yüzlerce defa beynimde canlandırdım. Tuhaf bir şey vardı, o odada, oradaki insanlarda; iki buçuk saat geç haber verilmişti baba; belki çok daha önce ölmüştü Marilyn. Ona dokunduğumda kaskatıydı çünkü.

“Hep düşünmüşümdür. Şimdi olsaydı daha dikkatli bir araştırma yapar, daha çok soru sorar, daha çok irdelerdim bu olayı. O gece, öylesine geçti gitti. Benim görevim ölüyü teşhis edip, bir tutanak tutmak zaten. Ama daha fazlasını yapabildim. Bunu yıllarca düşündüm.”

“Çok söylentiler çıktı, değil mi?” diye sordu Gece Kuşu.

“Hem de pek çok” dedi Clemmons. “Onu Robert Kennedy’nin öldürdüğü söylendi. Robert Kennedy’nin adamlarının... Dr Greenson’a bir ara Marilyn’in katili dendi. Eunice Murray’ın da ilaçlı lavmanla onu kazara öldürdüğü söylendi.”

“Müthiş iddialar” dedi Gece Kuşu. “Robert Kennedy..”

“Evet, en çok üstünde durulan isim” dedi Clemmons.

“Peki, Bay Clemmons, bu sabah, bu olaydan 47 yıl sonra siz müthiş bir şey yaşadınız. Bunu bize anlatır mısınız?”

“Evet” dedi Clemmons. “Müthiş bir şey yaşadım ben gerçekten bu sabah. Daha doğrusu sabaha karşı. İnanılmayacak bir şey. Telefonum çaldı ve bir erkek sesi bana Marilyn Monroe’nun evinde ölü bulunduğunu söyledi.

“Bu 47 yıl önceki ihbarın aynısıydı. Duyduğumda kulaklarıma inanamadım. Bana bir adres verilmişti. Her şey 47 yıl önceki o gecede olduğu gibiydi aynı. Adrese değişikti, ‘İvedik Caddesi No: 7, Yenimahalle’. Bilemezsiniz, neler yaşadım o an. Hayatımda, ruhumda jet hızıyla bir geri dönüş, bir arabanın geri vitese takılması gibi bir şeydi bu! Sonra aynı hızla ileriye fırlayıp! Ruhumda anlatamayacağım bir heyecan ve fırtına yaşadım. Yeniden görevdeydim. İhbar bana gelmişti. Sanki bir hayat zincirinin devamıydı bu. Anlatması çok güç. 47 yıl sonra hatırlanmış ve aranmıştım. O an hayatımı birkaç saniye içinde yeniden yaşadım sanki. Yıllar yanımdan koştu ve uzaklaştılar. Anlatması zor bu duyguları” dedi Çavuş Clemmons.

“Sizi çok iyi anlıyorum” dedi Gece Kuşu. “Hayatınızın 47 yılını bir saniyede yeniden yaşamışsınız sanki.”

“Evet, evet” dedi Clemmons. “Aynen öyle oldu. Değişik bir deneyim bu. Çok heyecanlanmıştım.”

“Peki, sonra ne oldu?”

“Verilen adrese gittim. Eski bir evdi. Cadde üstündeydi. Kendi halinde bir mahalleydi. Fakat kapının üstünde o yazıyı gördüm.”

“Hangi yazıyı?”

“ ‘Cursum Perficio’ yazısını.”

“Nedir bu yazı Sayın Clemmons?”

“ ‘Cursum Perficio’. Latince. ‘Yolumu Tamamladım’ demek oluyor. Bu yazının aynısı Marilyn Monroe’nun California, Brentwood’daki Beşinci Helena Çıkmazı 12305 n umaralı evinin girişinde yerde yazıyordu. Doğru yere geldiğimi anlamıştım.”

“Ne yaptınız sonra?”

“47 yıl önce yaptığım gibi, zili çaldım” dedi Clemmons. “Kapıyı bana başörtülü bir kadın açtı. Eunice Murray mıydı, bilmiyorum. Yıllar Eunice Murray’ın yüzünü silmiş hafızamdan. Başka bir ismi vardı kadının. Kendimi tanıttım, beni içeriye aldı. Ev sahibesi üst katta uyuyormuş. Öyle dedi kadın. Beni oturttu ve bir Türk kahvesi yapıp, ikram etti bana.

“ ‘Bir ihbar aldım. Yukarıya çıkıp, yatak odasına bakmalıyım’ dedim. Kadınla bunları konuşuyorduk ki kapı çalındı. Bir adam girdi içeriye. Gençten birisi.

“ ‘Polisim’ dedim. ‘Sen ne arıyorsun burada?’ filan diye bağırdı. Münakaşa ettik.”

“Adamı tanıyor muydunuz?” diye sordu Gece Kuşu.

“Hayır, hayatımda ilk defa görüyordum onu” dedi Clemmons.

“Sonra ne oldu?”

“Kavga büyüdü. Adam bana bir yumruk çaktı. Sendelemiştim. Burnum kanadı. Elim silahıma gitti. Kadın üstüme atladı, durdurdu beni.

“Adam çıkıp gitmişti zaten. Divanın üstüne yatıp, biraz dinlendim.”

“Müthiş bir şey!” dedi Gece Kuşu. “İnanılmaz bir serüven. Peki, sonra ne oldu? Girebildiniz mi yatak odasına?”

“Giremedim” dedi Clemmons. “Uzandım sedirde. Dinlendim biraz. Yukarıda ev sahibi uyuyormuş. Adı da Marilyn Monroe değildi.”

“Olsun” dedi Gece Kuşu. “47 yıl sonra aynı telefonu aldınız, bir adres verildi size ve oraya gittiniz.”

“Evet, önemli olan da bu” dedi Clemmons. “Müthiş bir deneyimdi. Hayatımı baştan yaşadım sanki. Bugün gene gideceğim o adrese ve ev sahibini göreceğim.”

“Çok iyi edersiniz Bay Clemmons” dedi Gece Kuşu.

Prof. İzbrak’a dönmüştü şimdi.

“Sayın Profesör” dedi. “Siz ne diyorsunuz Bay Clemmons’un yaşadığı bu değişik olaylara?”

“İnanılmaz bir şey bu dinlediklerim” dedi Prof. İzbrak. “Akıl alacak gibi değil. Ama bence Bay Clemmons tarihin bu geri atılan okunun nereye saplandığını bulmak için üst kata, yatak odasına çıkmalıydı.”

“Öyle mi düşünüyorsunuz. Niçin, anlatır mısınız?”

“Çünkü” dedi Prof. İzbrak. “Oraya görmesi gereken bir şeyi görebilmesi için çağrılmıştı Bay Clemmons. Belki 47 yıl önce, Marilyn Monroe’nun yatak odasına girdiği zaman gözden kaçırdığı bir şeyi görmesi için. Onu bulması gerekiyor bence.”

“Bu gece gideceğim” dedi Clemmons. “Haklısınız. Çıkmalıyım yukarıya, odaya.”

“İşte o zaman” dedi Prof. İzbrak. “Geçmiş tam gitmiş olacaksınız. Bu sizin de geçmişiniz Bay Clemmons. Sizin de bugüne kadar yaşadığınız hayatın bir düğüm noktası.”

Clemmons dikkatle baktı Prof. İzbrak’ın yüzüne.

“Doğru” dedi. “Bu benim geçmişimin bir düğüm noktası.”

“Dönün oraya. Korkmayın” dedi Profesör.

“Bir hipnoz seansı gibi... Öyle değil mi?” diye sordu Clemmons.

“Evet, bir hipnoz seansı gibi. Aynısı” dedi Prof. İzbrak. “Unuttuğunuz, atladığınız bir ayrıntıyı yeniden yaşamanız ve görmemiz için...”

“Bu büyüleyici bir şey!” diye bağırdı Gece Kuşu. “Bir polis, 47 yıl önce gittiği bir ölüm mahalline yeniden çağrılışı.

47 yıl sonra yeniden bir inceleme yapabilmek için...”

“Acaba sizi kim çağırdı?” diye sordu Prof. İzbirak. “Kim istedi bu geçmiş olayın çözülmesini?”

Clemmons heyecan içindeydi.

“Belki de... Belki de Marilyn Monroe çağırdı beni” dedi.

“Belki de!” diye bağırdı Gece Kuşu. “Katillerini bulmanız için sizi oraya çağırdı.”

“Evet” dedi Prof. İzbirak. “Bay Clemmons’u Marilyn Monroe çağırdı bence.”

“Sevgili izleyiciler, kısa biraradan sonra programımıza devam edeceğiz. Lütfen bizden ayrılmayın” dedi Gece Kuşu.

Program reklamlara girmişti.

Eski bir polis memuruna sanki bir hipnoterapi seansı... Geçmişin önemli bir bölümünü yeniden yaşamak. Gördüğün, ama anımsayamadığın bir şeyi yeniden hatırlamak. 47 yıl önceki o geceyi yeniden yaşamak.

Acaba gerçekten Marilyn Monroe mu çağırmıştı yaşlı polisi?

Bütün bunları düşünerek yerimden kalkmış, odanın içinde dolaşıyordum.

Reklamlar bitmişti. Koltuğuma oturdum yeni baştan.

Gece Kuşu Prof. İzbirak’a dönmüştü şimdi.

“Sayın Profesör, canlı yayınlardaki sıradışı iddialarınızla tüm dikkatleri üstünüze çektiniz” dedi.

“Ne gibi?” diye sordu Prof. İzbirak.

“Kendinizin Profesörün klonu olduğunu söyleyerek ortalığı birbirine kattınız” dedi Gece Kuşu.

“Ama bu gerçek” diye bağırdı Prof. İzbirak. “Ben gerçekten Prof. İzbirak’ın klonuyum ve bugünlerde büyük bir hayati tehlike altındayım.”

“Ne demek bu, Sayın Profesör? Bizi daha çok şaşırtmaya devam ediyorsunuz” dedi Gece Kuşu.

“Bütün söylediklerim doğru” dedi Prof. İzbirak. “Bir klon

olduğum için her an ölüm tehlikesi ile karşı karşıyayım.”

“Niçin bir klon olarak ölüm tehlikesi ile karşı karşıyasınız, anlayamadım?” diye sordu Gece Kuşu.

“Çok basit bunun yanıtı” dedi Prof. İzbirak. “Ben Prof. İzbirak’ın klonuyum. Profesör beni ortadan kaldırmaya çalışıyor, çünkü onun bildiği pek çok şeyi biliyorum. Bu Profesör açısından tehlikeli. Bu yüzden hayatım tehlikede.”

Gece Kuşu tam ne söyleyeceğini kestiremiyordu.

Çavuş Clemmons ilgiyle bakıyordu Prof. İzbirak’a.

“Sizi Profesör mü klonlattı?” diye sordu.

“Evet, kendisi yaptırdı beni.”

“İlginç bir şey bu klonlanmak” dedi Clemmons. “Ben bunu hiç duymamıştım.”

“Bu yeni bir şey” dedi Prof. İzbirak. “Senin hücrenden, laboratuvarı, aynını oluşturuyorlar.”

Clemmons şaşkıındı.

“Nasıl aynımı?” diye sordu.

“Aynının tıpkısı. Senden bir tane daha” dedi Prof. İzbirak.

“Bu mümkün mü?” diye bağırdı Clemmons.

“İşte karşıdayım. Bir klonum ben” dedi Profesör.

“Bir klon” diye mırıldandı Clemmons. Şaşkınlık içindeydi. Yeni duyduğu bu şeye inanıp inanmamakta tereddüt ediyordu sanki.

“Siz bir adamın eşi, tıpkısı, aynısı mısınız yani?”

“Evet” dedi Prof. İzbirak. “Ünlü genetik profesörü İzbirak’ın tek yumurta ikizi gibiyim ben yani. Ama sonradan yapıldı.”

“Sizi kim yaptı Peki?”

“Laboratuvarı yapıldı.”

“İnanması güç şeyler bunlar” dedi Clemmons.

“Ama gerçek” dedi Prof. İzbirak. “Profesör beni yaptırdı, şimdi de yok etmek istiyor.”

“Niçin, niçin sizi yok etmek istesin ki?”

“Çünkü onun bildiği her şeyi öğrendim. Onun yapabileceği şeyleri yapmaya başladım. Kısacası onun için tehlikeli olmaya başladım. İkinci bir Prof. İzbrak’ım ben.”

“Bunun için mi sizi yok edecek?”

“Başka ne yapabilir ki?”

“Bu bir cinayet olmaz mı?” diye sordu Clemmons.

“Tabii cinayet olur” dedi Prof. İzbrak. “Ama bir klonu yok etmek kolaydır. Meydana çıkmaz. Kayıtlarım yok, hiçbir şeyim yok, vatandaşlık numaram yok. Öldürülünce kaybolur giderim.”

Clemmons düşüncelere dalmıştı.

“Yani,” dedi Prof. İzbrak, “ülke çapında beni izleyebilecekleri, bana ulaşabilecekleri, beni tanımlayabilecekleri bir numara, bir kayıt yok. Nüfus kâğıdım yok. Öldürülünce yok olur giderim. Yokluğum da hissedilmez, çünkü benim eşim olan Prof. İzbrak var. O hayata devam eder.”

“Korkunç bir şey bu anlattığınız” dedi Clemmons. “Tüyler ürpertici bir şey. Yani siz kullanıldınız ve yok edileceksiniz?”

“Aynen öyle” dedi Prof. İzbrak.

Dinlerken dehşete düşmüştüm. Belki de bu konuşan gerçekten Prof. İzbrak’ın klonuydu. Belki de Profesör, söylendiği gibi bir bunalım geçirmiyordu. Klon hikâyesi gerçek olabilirdi.

Ekranı dinlediğim adama inanmıştım. Bir ruh hastası böyle mantıklı bir hikâye uyduramazdı.

Gece Kuşu gene reklamlara geçmişti.

Ne değişik dünyaların içine girmiştim.

Ekran karışmıştı. Dalgalanıp duruyordu şimdi. Yayına bir şey olmuştu. Elimde kumanda, boşuna uğraşıyordum bir görüntü yakalamaya. Yarım saat uğraştım. Hiçbir kanalı göstermiyordu televizyon. Uyduya bir şey olmuş olmalıydı.

Bir süre sonra aramaktan vazgeçtim. Yorgundum zaten. Yatağıma yattım. Deliksiz bir uykuya dalmışım.

Bir ara, sabaha karşı olmalıydı, değişik bir yerde olduğumu fark ettim. Başka türlü bir dünyanın içindeydim sanki; burada renkler çok soluktu, sessizdi her taraf, bana ait olmayan bir şeyin içine girdiğimi hissetmiştim uyukumun arasında.

“Neredeyim ben?” diye ürkek bir sesle fısıldadım. “Korkuyorum, şu an neredeyim ben? Bu dünya, bu soluk renkler, uzaktan duyduğum değişik, mırıltı halindeki konuşmalar bana ait değil. Neresi burası? Kulağımın dibinde bir ses.

“Korkma” dedi. “Ben Tanaş. Hatırladın mı? Eski Beyoğlu’nda Lefter’in Meyhanesi’ndeki Tanaş. Karnında çıban çıkan garson. Hatırladın mı beni?”

“Hatırlamaz olur muyum, tabii hatırladım” dedim.

“Korkma” dedi Tanaş. “Benim belleğimin bir kıvrımında-sın. Benim bilinçaltımın bir katmanındasın şimdi. Seni düşündüm. O değişik, çocuksu halini, Beyoğlu’nu sevişini düşündüm. Geldin, girdin hafızamın bir köşesine. Ya da hafızamın bir köşesinden dışarıya çıktın. İkisi de aynı aslında.”

“Bu renkler, bu sesler, bu dünya sana mı ait Tanaş?” diye sordum.

“Benim dünyam” dedi yaşlı garson. “Benim İstanbul’um, benim Beyoğlu’m şu sokaklarında dolaştığımız.”

“Karanlık ve soluk bir dünya bu Tanaş” dedim.

“Eski” dedi Tanaş. “Unuttuğum bir dünya. Onun için soluk. Çıktım meyhaneden dışarıya. İlk defa sokaklarda yürüyorum.”

Tanaş’ın dünyasıındaydım. Tuhaf bir şey olmaya başlamıştı. Yavaş yavaş çevremizdeki eski apartmanlar, gökyüzü, yerdeki kaldırımlar, tek tük ağaç renkleniyordu.

Şaşırmıştım.

Sanki bir ölünün gözüne ışık sızıyordu bir yerden.

“Hatırlıyorum” diye mırıldandı Tanaş. “Dünyayı hatırlıyorum.”

Yanında yürüyordum. Bu siyah beyaz ve soluk dünyanın

hafif hafif renklenmesi şaşırtmıştı beni. Bir tiyatro sahnesinde gibiydik. Sanki tepeden bir yerden ışık veriliyordu bulunduğumuz dünyaya.

“Tanaş” diye fısıldadım. “Sen... Sen bu dünyada mısın?”

Hazin hazin gülümsedi.

“Ne gezer” dedi. “Çok yıllar önce gittim ben öteki tarafa.”

Hüzünlenmişti.

Fazla bir şey söylemedim. Onun bu yavaş yavaş renklenen dünya üstündeki yürüyüşü ne keyifliydi. Her köşeye uzun uzun bakıyordu. Yaşamı özlemişti, anlamıştım.

Birden sıçrayarak uyandım. Tanaş, onun o Beyoğlu'ndaki eşsiz yürüyüşü, kaybolup gitmişti.

Pencereden dışarıya baktım. Sabah olmuştu çoktan.

Tanaş'ın çok eskilerde kalmış, puslu, siyah beyaz anıları sarsmıştı beni. Onların yavaş yavaş canlanması, renklenmesi bir film gibiydi. Artık bir parçası olmadığı bu dünyayı hatırlıyordu. Benim rüyamı seçmişti bunun için.

O görüntüleri, Tanaş'ın Balıkpazarı'nı, onun algıladığı Beyoğlu'nu bir süre beynimden silemedim. Bir şarabın tortusu gibi çökmüştü ruhuma bu çok az tanıdığım insanın eskiden yaşamış olduğu dünyanın bir akşamüstü akisleri...

Balkondaki saksıya bir süre seyrettim. Bana günün başladığını, yaşamam gereken şeyler olduğunu hareketleriyle hatırlatıyordu sanki.

Az sonra giyinip çıkmıştım dışarıya. Taksi kapıdaydı. Şoför koşarak yanıma geldi.

"Günaydın efendim" dedi.

"Günaydın" dedim. "Robert Kennedy'den bir haber var mı? Hani Çayyolu'ndaki villaya götürdüğün adam."

"Merak içindeyim" dedi şoför. "Bugün öğleden sonra, sizi pastaneye bıraktıktan sonra oralarda turlamaya niyetliyim. Sağlık merkezine de gidebilirim. Onu yeniden görebileceğimi umuyorum" dedi. "Çünkü evi biliyorum."

"Nasıl bir evdi?"

“İki katlı, bahçe içinde bir villa. Uçuk sarıydı rengi, dikkat ettim. Çok güzel bir bahçesi vardı. Üst katın tül perdeleri kapalıydı” dedi.

Bir iz bulmuştu, peşindeydi. Geçmiş i yakalamayı başarmıştı.

“Bana haber verirsin.”

“Vermez olur muyum?” dedi ş oför. “Sizi ararım onu yeniden gördüğ üm an. İnanılmaz bir şey bu” diye mırıldandı. “Anlatsam kimse inanmaz.”

“İvedik Caddesi’ne gidiyoruz, değil mi?” diye sordu.

“İvedik Caddesi’ne” dedim.

“Robert Kennedy’nin seçim kampanyası ile ilgili bölümleri okuyorum kitapta” dedi. “Ne yorucu bir kampanya. Korkunç bir şey. Büyük kalabalıklar topluyor. Üstü açık otomobilinde, ayakta. Kol düğmelerini koparıp alıyorlar, hiçbir koruması yok. İnsan seli içinde. Gençler, zenciler dokunuyorlar ona, kalabalığın içine girdiğinde. Halkla el ele.

“Korkunç yorgun.

“Ağabeyinin eski elbiselerini giyiyor, sırtında ağabeyinin siyah paltosu. Belki böylece bir iletişim kuruyor onunla. Yüzü yaşlanmış, çökmüş Robert Kennedy. Dört saat uyku ile ayakta durabiliyor. B12, B6 iğneleri yapıyor ona. Güç bulabilmesi için. Genellikle Ethel yanında.

“Köpeği Freckles’i okşayarak dinlenmeye çalışıyor. Fakat havada bir ölüm kokusu var. Çok yakınındakiler bunu her an hissediyorlar. Bu tuhaf bir şey. Bir ş ampanya patlatılınca çıkarttığı pıt sesinden ürken var. O korkunç pıt sesi efendim” dedi ş oför. “Başınızı ağrıttım, işte geldik.”

İvedik Caddesi 7 numaralı evin önünde durmuştu taks i.

“Seni çağırırım” dedim ş oföre.

“Ben ş imdi Çayyolu’na doğru gidiyorum” dedi ş oför. “Çağ ırdığınız an gelirim.”

Mermer basamakları hızla çıkıp, zile bastım.

Huriye Hanım açtı kapıyı.

“Nerelerdeydiniz?” diye bağırdı. “Siz yokken neler oldu, bir bilerseniz?”

“Çavuş Clemmons geldi, değil mi?” diye sordum.

“Hayret vallahi” dedi. “Gelin, girin içeriye” dedi. “Bay Clemmons içerde. Los Angeles’te polismiş. İçeride oturuyor, kahve içiyor. Yatak odasını görmeye gelmiş. Dün de gelmişti ama göremedi. Sonra anlatırım” diye fısıldadı.

Girmiştim içeriye.

Mangal yanıyordu. Odanın dört bir yanındaki sedirler, her şey bıraktığım gibiydi.

Karşıdaki sedirin köşesine Jack Clemmons oturmuştu. Beni görünce elindeki kahve fincanını bırakıp, hafifçe doğruldu.

Kendimi tanıtip elini sıktım.

Çavuş Clemmons’u böyle etten kemikten karşımda görmek heyecanlandırmıştı beni.

“Nasılsınız Çavuş Clemmons?” diye sordum.

“Fena sayılmam” dedi. “Değişik birtakım şeyler yaşıyorum, anlatması güç şeyler. Belki de anlaşılması kolay olmayan birtakım olaylar. İki üç gündür onların içindeyim” dedi.

“Oluyor bazen böyle olaylar. Anlıyorum sizi” dedim.

Clemmons bana şöyle bir baktı.

“1962 yılında, o ağustos ayı, sabaha karşı Marilyn Monroe’nun evine çağrılan polisim ben” dedi. “Los Angeles karakolundan bir dedektif.”

“Çok memnun oldum” dedim. “Ne kadar ilginç sizi tanımak. Aradan bunca yıl geçmiş... O esrarengiz olay...”

“Evet, o esrarengiz olay. Marilyn Monroe’nun ölümü” dedi Çavuş Clemmons. “Aradan uzun yıllar geçti, her şey geçmişin o acımasız karanlığına gömüldü.”

“Evet” dedim. “Yoğun bir esrar perdesi olayları örttü.”

“Hep öyle olur” dedi Clemmons. “Fakat benim başıma çok ilginç bir şey geldi. Dün sabaha karşı aynı saatte bir telefon

geldi bana. 47 yıl önceki gibi. Marilyn Monroe'nun öldüğü haber verildi. Adres olarak da burayı verdiler. Hemen kalktım, geldim" dedi.

"Anlıyorsunuz değil mi?" diye ekledi. "Sanki hayatta bana ikinci kere verilen bir şans bu. O telefonu 47 yıl sonra yeniden yanıtlamak, adresin verililişi... Belki de beni buraya birisi çağırdı. Kim bilir..."

Huriye Hanım dikkatle dinliyordu anlatılanları.

"Meryem kalktı şimdi" dedi. "Yatak odasını görmek istiyor beyefendi. Birazdan onu oraya çıkartacağım."

"Meryem nerede?" diye sordum.

"İşte geliyor" dedi Huriye Hanım.

Meryem merdivenin başında belirmişti. Çavuş Clemmons'un gözleri hayret ve dehşetle büyümüştü.

"Marilyn Monroe! Marilyn!" dedi boğazından hırıltıyla çıkan bir sesle.

Yüzü bembeyaz olmuştu.

"Nasıl olur bu?" diye mırıldandı. "Marilyn bu."

"Marilyn değil" dedim. "Bir benzeri."

Clemmons dikkatle merdivenlerden inen Meryem'e bakıyordu.

"Bir benzeri mi? Olamaz" dedi. "Bu kadar benzerlik olmaz."

Meryem yanımıza geliyordu. Üstünde uçuk pembe sabahlığı, ayaklarında pembe tüylü terlikleri vardı.

Merdivenlerin ortasında durdu.

"Günaydın" dedi. "Az önce sabah programı bitti."

"Bugün neler vardı programda?" diye sordum.

"Korkunçtu!" dedi Meryem.

"Öldüğü gece ile mi ilgiliydi program gene?"

"Hayır, bu sefer değişikti" dedi Meryem. "Çok değişik ve hüznü. Son programmış bu. Marilyn Monroe'nun cenazesi-ni gösterdi. İkinci kocası, beyzbol yıldızı Joe di Maggio saba-

ha kadar tabutun başında Marilyn ile kalıyor. Belki de onu gerçekten sevmiş olan tek erkek. Cenazeye hiç kimseyi çağır-mıyor. Özel birkaç insan, Marilyn'e yakın olan kişiler katıla-biliyor cenazeye. Tam 26 kişi. Kennedy'lerden hiç kimse, Frank Sinatra, Peter Lawford çağrılmıyorlar cenazeye. Joe di Maggio'nun listesi dışından girmek isteyenler de törene so-kulmuyor. Frank Sinatra sinirinden deliye dönüyor.

"Törenin yapıldığı kilisenin dışında binlerce hayranı top-lanmış bekliyor.

"Marilyn'e elma yeşili bir Pucci elbise giydiriyorlar. Son makyajını da, bütün aktrislik hayatı boyunca makyajını ya-pan Whitey Snyder ağlayarak yapıyor.

"Otopside çıkmış Marilyn'i güzelleştiriyorlar, başında yastık beyazı platine bir peruk var.

"O gün, mezarı başında ağlayanların sesleri, konuşmaları, fısıltıları bir banda alınmış. Onu dinledim" dedi Meryem.

"Otopside Marilyn'in o eşsiz göğüsleri kesilmişti. Göğüssüz bir Marilyn! Korkunç bir şey. Ama Whitey Snyder yeşil elbi-senin göğüs kısmını ustaca pamukla doldurmuştu" dedi.

Clemmons Meryem'in anlattıklarını büyülenmiş gibi dinli-yordu.

"Ne müthiş ayrıntılar" dedi. "Ben bunların hiçbirini bilmi-yordum. Gerçek bunlar, değil mi?"

"Hepsi gerçek" dedi Meryem.

"İnanılmaz ayrıntılar" diye söylendi Clemmons.

Meryem, Çavuş Clemmons'a döndü.

"Siz yatak odasını görmek istiyor musunuz?"

"Evet" dedi Clemmons. "İnceleme yapacağım orada."

"Nasıl saptamalar?" diye sordu Meryem.

"İşin doğrusunu isterseniz" dedi Clemmons. "Geliş nede-nim oldukça tuhaf. Bir telefon aldım dün sabaha karşı. Tele-fondaki ses Marilyn Monroe'nun öldüğünü haber veriyordu bana. Tıpkı bundan 47 yıl önce, sabaha karşı gelen bir tele-

fonda olduğu gibi. Buranın adresini verdiler” dedi.

Meryem, “Ne kadar ilginç bir şey bu!” diye bağırdı. Şaşkındı.

“Bundan 47 yıl önce Marilyn Monroe’nun evine giden polis misiniz siz yoksa?”

“Evet” dedi Clemmons. “Odayı ilk gören polis benim.”

“Nasıldı?” diye sordu Meryem.

“Korkunçtu” dedi Clemmons. “Marilyn yatağında yüzükoyun yatıyordu. Hafif diyagonal yatıyordu büyük yatağın üstünde. Buz gibi soğuktu ve katılaşmıştı. Çarşafı yavaşça çektim, onu görebilmek için.”

“Ne kadar korkunç” diye mırıldandı Meryem. “Çok ürkütücü bir şey bu.”

“Zaten 47 yıldır belleğimden silinmedi o sahne” dedi Clemmons. “İhbarı alınca buraya geldim. Odayı yeniden görmek için. Bu olayı yaşamımda bana verilmiş ikinci bir şans olarak görüyorum” dedi.

“İkinci bir şans mı?”

“Evet. Ölüm mekânını incelemek için ikinci bir şans.”

“Tüylerim ürperdi” dedi Meryem. “Ama yukarıda bir ölü yok Bay Clemmons. Gene de madem size hayatta ikinci bir şans verildiğine inanıyorsunuz, odayı görmelisiniz. Gelin, beraber gidelim” dedi.

Clemmons yerinden kalkmıştı. Heyecan içindeydim.

“Ben de gelebilir miyim?” diye sordum.

“Gelin tabii” dedi Meryem.

Üçümüz gıcırdayan tahta merdivenleri çıkarak Meryem’in yatak odasının kapısına geldik.

Meryem yavaşça kapıyı açtı.

Siyah beyaz bir dünya bizi bekliyordu içeride. Kitaptaki fotoğrafta gördüğüm Marilyn Monroe’nun yatak odasıydı burası. Bir fotoğrafın içine girer gibi yavaşça odadan içeriye girdik.

“Aman Tanrım!” diye fısıldadı Clemmons. “İşte o oda bura-

sis. 47 yıl önce sıcak bir ağustos günü sabaha karşı girdiğim oda. Her şey tıpatıp aynı” dedi.

İçim garip duygularla doluydu. Korkuyla yatağa baktım. Yatak darmadağınktı. Yatağın yanındaki ufak, yuvarlak tahta taburenin üstü uyku hapı şişeleri ile doluydu. Köşede siyah bir çanta vardı. Eski bir modeldi. Marilyn’in çantası olmalıydı bu.

Yavaşça yatağa doğru ilerliyorduk. Birden oda kapısı büyük bir gürültü ile kapandı.

Çavuş Clemmons bir yay gibi yerinden fırlamış, kapıya doğru koşmuştu. Tokmağı zorluyor, sağa sola çeviriyordu.

“Kapı açılmıyor!” diye bağırdı.

Pirinçten tokmağı sağa sola çevirmeye devam ediyordu.

Meryem’in yüzü kül gibi olmuştu. Korkudan kalbim duracak gibi oluyordu. Clemmons kapıyı tekmeliyordu şimdi.

Bir süre sonra tekmelemeyi bırakıp, kendini yatağın yanındaki koltuğa attı.

“Hapsedildik bu odaya” dedi. “Kapıyı açmak imkânsız.”

“1960’lı yıllara hapsoldük” diye bağırdım. “1960’lı yılların içinde bir yerdeyiz.”

“Marilyn Monroe’nun öldüğü odada.”

“Yatakta kimse var mı, bakayım” dedi Clemmons.

Gitti, krem renkli çarşafı şöyle bir havalandırdı. Yatak boştu. Geçmişin tozları yataktan havalanıp, siyah beyaz fotoğraf odayı doldurdu.

Öksürmeye başlamıştım.

“Su var mı?”

“Olsa da içilmez” dedi Clemmons. “47 yıllık su.”

“Uçmuştur zaten” dedim.

Bir kapana kısılr gibi, Marilyn Monroe’nun odasında sıkışıp kalmıştık.

“Buradan nasıl kurtulabiliriz acaba?” diye söyleniyordu Clemmons.

Oadaki tek pencereyi kontrol ediyordu şimdi. Demirli pencere, siyah kalın bir perdeyle örtülmüştü.

“Dışarısı görünmüyor” dedi.

“Dışarısı da herhalde 1960’lı yıllar” dedim.

“Öyle mi?” diye bağırdı Meryem. “Ne kadar korkunç! Elli yıl geri gittik demek!”

“Sizin yüzünüzden başımıza geldi bunlar Bay Clemmons” dedim. “Sabaha karşı aldığınız o tuhaf ihbar, hayatta size verilen bu ikinci şansı kullanmak istemeniz...”

“Başka ne yapabilirdim ki” dedi Clemmons. “Kendinizi benim yerime koyun. Size 47 yıl sonra böyle bir telefon gelseydi, ne yapardınız?”

Bir an düşündüm, hak verdim ona.

“Doğru. Herhalde ben de gelip, o odayı görmek isterdim.”

Meryem, “Ne tuhaf bir dünyanın içine düştük” dedi. “Nasıl kurtulabileceğiz buradan?”

“Belki de hiç kurtulamayabiliriz” dedi Clemmons.

Elimde olmadan bir çılgılık attım.

“Nasıl olur böyle bir şey?” diye bağırdım.

“Olur işte” dedi Clemmons. “Unutulmuş, kimsenin artık hatırlamadığı garip bir mekânda sıkışıp kaldık. Eski bir fotoğrafın içindeyiz sanki” diye söylendi. “Eski bir fotoğrafın içinden de çıkıp kurtulan kimseyi daha görmedim ben.”

“Burayı kimse düşünmez mi?” diye sordum.

“Kim düşünecek burayı” dedi Clemmons. “Her şey unutulmuş. Yarım asır devrilmiş olayın üstünden. Hem kaç kişi bilecek bu fotoğrafı, Marilyn Monroe’nun odasını? Ayrıca pek kimse de görmemiştir bunu.”

Düşünüyordum.

“Şimdi 1960’lı yıllarda mıyız?”

“Öyle görünüyor” dedi Clemmons.

Meryem dikkatle çevreye bakıyordu.

“Her şey ne kadar eski ve değişik” diye mırıldandı.

“60’lı yıllar” diye söylendim. “Benim ilkençliğim.”

Clemmons kapıya gitmiş, bir tekme daha savurmuştu.

“Nafile” dedi. “Oynamıyor bile. Kale kapısı gibi.”

“Kimde cep telefonu var?” diye sordum.

Hiç kimsede yoktu.

Clemmons cep telefonunun ne olduğunu bile tam bilmiyor gibiydi. Ben çantamı aşağıda sedirin üstünde bırakmıştım.

Marilyn’in pembe ve beyaz telefonları yatağın yanındaydı.

“Acaba bunlarla bir yere ulaşabilir miyiz?”

Beyaz telefonu elime alıp şöyle bir baktım.

“Sinyal sesi var mı?” diye sordu Clemmons. “Onlarla dışarıya ulaşabiliriz.”

“Benim kitapta okuduğuma göre bu telefonlardan pembe telefonla Marilyn’in çok özel yakınlarına ulaşılabilir. Daha doğrusu onlar biliyorlar yalnızca pembe telefonun numarasını. Beyaz telefonla herkesle konuşuyor, numarayı dostları biliyor...”

“Telefonlar ölü” dedi Clemmons. “Sinyal sesi yok. Çoktan kesilmiş olmalı bunlar. 47 yıl telefonların çalışmasını beklemek çocukça bir düşünce.”

Elindeki telefonu ahizenin üstüne yerleştirilmişti.

Bu yarı karanlık dünyada, çaresizlik içinde, ne yapabileceğimizi düşünmeye çalışıyorduk.

“Korkunç bir şey bu. İnanması güç” dedi Clemmons. “Burası Marilyn Monroe’nun hapishanesi. Aşk, tutku, intihar, seksapel, yıldız tozu, trajedi. Her şey bu odanın içinde.”

Marilyn Monroe’nun dünyasına kısıtılıp hapsedilmiştik. Sarışın Bomba’nın belki de son anlarını yaşadığı odanın içinde voltalayıp duruyorduk.

“Bu niçin başımıza geldi?” diye sordum. “Niçin bu odaya hapsedildik? Bunun bir nedeni olması lazım...”

“Niçin? Her şeyin bir nedeni var mı bu dünyada?” diye sordu Meryem. “Hiçbir nedene dayanmadan da buraya hapsedilmiş olabiliriz.”

“Nedir bu oda?” diye sordum Clemmons’a. “Sizce nedir burası? Niçin birdenbire kendisini kapattı böyle?”

“Bence bir anı cepçığı bu oda” dedi Clemmons. “Bir hatıra. Bir görüntünün beyinde canlanması. Dedğim gibi, bir cepçik.”

“Peki, bizi buraya çeken ne oldu?” diye sordum.

“Bana sabaha karşı gelen o telefon” dedi Clemmons. “Sonra sizlerin sürekli televizyonda Marilyn Monroe ile ilgili programlar izlemeniz. Bence bütün bunlar birleşip, bu anı cepçığını meydana getirdi ve şimdi biz onun içinde tutsağız” dedi Clemmons.

“1960’lı yıllarda mıyız gerçekten?”

“Bence öyle.”

“Bu darmadağınık boş yatak neyi gösteriyor?”

“Ya Marilyn’in ölümünden hemen sonra odaya hapseduk, ya da daha ölmedi” dedi Clemmons.

“Bence ölmüş olmalı. Yatağın yanındaki yuvarlak masanın üstündeki Nembutal şişeleri... Onlar aynı fotoğraftaki gibi” dedim.

“Hangi fotoğraf?” diye sordu Meryem.

“Marilyn’in ölümünden hemen sonra çekilen odanın fotoğrafı.”

Düşündüm bir an.

“O zaman Başkan Kennedy henüz hayatta. Robert Kennedy yaşıyor, Marilyn’in bütün dostları, Dr. Greenson, otopsiyi yapan Noguchi, hepsi hayatta” dedim.

“Ne kadar heyecan verici!” diye bağırdı Meryem. “İnanılmaz bir şey! Emin misiniz bundan?”

“Öyle olması gerek” dedim. “Marilyn öldüğü zaman onların hepsi yaşıyordu.”

“Doğru” dedi Clemmons. “Şu yaşadıklarımız amma tuhaf şeyler. Dışarıda yaşayanların bize ne faydası var ki!” diye söylendi. “Bu odanın içine hapseduk ve çıkamıyoruz.”

“Birisi düşünse bu odayı, kurtulabiliriz belki.”

“Nasıl olacak o?”

“Birisi bu odayı tüm ayrıntılarıyla, şöyle bir beyninden geçirirse bu anı cepçiği patlar. Kurtulabiliriz o zaman.”

Clemmons’un söylediğini anlamıştım.

“Kim düşünebilirdi ki bu odayı, bu haliyle?” diye sordum.

“Belli olmaz ki” dedi Clemmons. “Herkes düşünebilir. Ne bileyim ben, Robert Kennedy düşünebilir.”

“Robert Kennedy mi?”

“Evet” dedi Clemmons. “O, odayı bu haliyle görmüş olmalı. O gün, akşamüstü buradaydı bence. Gece de burada olmuş olabilir. Bir düşünse kurtuluruz.”

Yatağın üstüne oturmuştuk. Karnım acıkmaya başlamıştı. Susuzluktan ölüyordum.

“İssız adaya düşmüş gibiyiz” diye inledi Meryem. “Bir sıkıntı bastı içimi. Bu kalın siyah perdeler, bu odadaki tuhaf kasvet, zamanın izleri, sıkıyor beni.”

“Boğulmak üzereyim” dedim. “Bütün o televizyon programlarını izlediğim için pişmanım. Geceler boyu gittim o dünyalara. İşte şimdi o dünyaların odak noktasına girip, hapsoldük, çıkmıyoruz” dedim.

Ayağa kalkıp, odada bir aşağı bir yukarı volta atmaya başladım.

“Biliyor musunuz” dedim. “Biz burada ölebiliriz.”

Meryem bir çığlık attı.

“Niçin?”

“Niçini var mı? Burası insan belleğinin bir köşesinde unutulmuş bir hapishane. Kimsenin uğramadığı bir dünya. Bir eski zaman. Bir yalnızlık. Kapanan bu kapının anahtarı çoktan yok olmuştur. Aradan 47 yıl geçmiş. Geçmişin içinde, bilinmeyen bir yerdeyiz. Kurtuluş umutlarım yavaş yavaş kayboluyor” dedim.

Meryem ağlamaya başlamıştı. Büyük bir yorgunluk hisse-

diyordum. Yatağın üstüne uzanıp, uyumak istedim bir an, korkudan yapamadım.

“Şu iki koltuğu mu birleştiresek acaba?”

“Ne işe yarar ki. Eski, dar koltuklar bunlar” dedi Clemmons.

Gitti, kapıya iki tekme daha savurdu.

Birden yatağın yanındaki beyaz telefon çaldı.

Bir an korkudan üçümüz de havaya zıpladık.

“Telefon çalıyor!”

“Açalım.”

İnanamıyordum telefonun çaldığına. Yavaşça beyaz ahizeyi kaldırdım yerinden.

“Alo?” dedim.

“Alo?” dedi karşı taraftan taksi şoförünün sesi. “Abla, beni tanıdınız mı? 83 numaralı taksi. Kennedy durağı. İsmail.”

“Tanımaz olur muyum, tanıdım!” diye bağırdım.

“Merak ettim sizi” dedi şoför. “Pastanede yoktunuz, eve de gelmediniz, bekledim beni aramadınız. Ben arayayım dedim. İyisiniz, değil mi?”

“İyiyim” dedim. “İyi dinle beni. Bir yerde kapalı kaldık. İki arkadaşla birlikte. Saatlerdir buradayız. Çıkamıyoruz.”

“Neredesiniz, tarif et, ben çıkartayım sizi” dedi şoför.

“Bu öyle olmaz” dedim. “Düşünce ile yapabilirsin belki.”

“Kim o? Arayan kim?” diye soruyordu Clemmons.

“Bir taksi şoförü” dedim. “Bir dost. Merak etmiş beni. Bizi kurtarabilir. Ne yapacağını ona söylemeliyiz.”

Clemmons bir an düşündü.

“Bu büyük bir şans” dedi. “Bunu iyi kullanmalıyız. Ama dışarıdaki herhangi bir adam bizi kurtaramaz. Bu zor. İmkânsız. Bir düşünce işi bu çünkü. Bir bellek olayı...”

“Biliyorum” dedim. “Taksi şoförü bu dünyalara yabancı değil.”

Clemmons şaşırmıştı.

“Yabancı değil mi? Nasıl yani?”

“Değil. O da Kennedy’lerle çok yakın” dedim. “Yani Başkan Kennedy ve kardeşi Robert Kennedy ile çok ilgili. Onların hakkında yazılmış kitapları okuyor ve yorumluyor.”

Clemmons şaşırmişti.

“Bunca yıl sonra, yabancı bir ülkede bir taksi şoförü Kennedy’leri biliyor, araştırıyor, hayret doğrusu.”

“Evet, gerçekten şaşırtıcı” dedim. “Ama şoför bizim içinde bulunduğumuz konuya yabancı değil.”

“Öyleyse...” dedi Clemmons. “İyi.”

Düşünüyordu.

“Şoför bu odanın fotoğrafını bilir mi?”

Şoför ahizenin öteki tarafında bekliyordu.

“Bulabilirim o fotoğrafı” diye seslendi. “Kitaplara bakayım hemen.”

“Kitaplara bak” dedim. “Belki bu odanın fotoğrafı vardır.”

“Ben sizi arayacağım hemen” dedi şoför. “Kitaplara bakmaya gidiyorum.”

Ekledi, “Eğer bulamazsam fotoğrafı, Çayyolu’ndaki villa-ya, Robert Kennedy’ye gideyim mi?”

Clemmons’un hayretten ağzı açık kalmıştı. Duymuştu ahizeden heyecanla bağırarak şoförün dediklerini.

“Git, git” dedim. “Ama kitaba dikkatle bak önce.”

Clemmons, “Ne diyor bu adam! Robert Kennedy’nin Çayyolu’ndaki villası ne demek?” diye sordu.

Telefonu kapadım.

“Her an her şey oluyor, görüyorsunuz” dedim. “Aslında şoför okuduğu kitapların çok etkisinde kalıyor, yaşıyor onları. Sanki içinde iyi bir araştırmacı, bir tarihçi gizli. Geçen gün saunadan aldığı bir müşteriyi Robert Kennedy’ye benzetmiş, onu söylüyor.”

Clemmons başını salladı.

Meryem, “Acaba bu şoför bizi bu zaman girdabından kur-

tarabilecek mi?" diye umutsuzlukla sordu.

"Bilmiyorum" dedim. "Belki de zaman ve belleğin içindeki bu odada üç iskelete dönüşeceğiz."

"Bırakın şimdi şakayı" dedi Clemmons. "Şoförü yönlendirelim."

Oturmuştuk Marilyn'in yatağının üstüne, telefonun çalmasını bekliyorduk.

"Dışarısı 60'lı yıllar" dedim. "Aslında ne kadar heyecan verici bir şey."

"Ama dışarıya çıkamıyoruz, onu yaşayamıyoruz ki" dedi Meryem.

"Doğru."

Zaman geçmek bilmiyordu.

Odadaki bütün ışıkları açmıştık. Gene de loş bir odaydı. Bana sıkıntı veriyordu. Yatağın üstündeki yastıkta sanki Marilyn'in başının izi vardı. Onu fark edince ürkmüştüm.

Birden bir anahtar kapının kilidinde döndü.

Hepimiz korkuyla kapıya bakıyorduk. Tokmak hafifçe oynadı. Kapı aralandı.

Kim girecekti içeriye?

Çok korkmuştum, dehşet içindeydim. Kapı öylece aralık kalmıştı. İçeriye giren olmamıştı.

Clemmons, "Kapı açıldı" diye bağırdı. "Anı cepçığinden, bu bellek hapishanesinden kurtulduk!"

Koşarak kapıya doğru gitti. Ardına kadar açtı kapıyı. Bak-tım, silahını çekmişti, biz de peşinden gittik.

Kapının arkasında tahta merdivenler uzanıyordu. Sedirli taş oda aşağıdaydı. Huriye Hanım görünürlerde yoktu.

"Ankara" dedi Clemmons. "Ankara'ya çıktık."

İvedik Caddesi'ndeki evdeydik. Köşedeki mangal çoktan sönmüştü. Clemmons öndeydi, silahını hâlâ elinde tutuyordu. Meryem'le ben arkasındaydık. Kapıyı açıp, evden dışarıya çıktık.

"Kurtulduk" dedim. "Bu karabasandan kurtulduk!"

“Oradan çıkabileceğimizi hiç sanmıyordum” dedi Meryem. Yüzü hâlâ solgundu, platine saçları dağılmıştı.

“Sizi koruyacağım” dedi Clemmons Meryem’e. “Korkmayın. Bundan sonra sizi koruyacağım. Belki de bu adrese bunun için çağrıldım. O odaya yalnız başınıza kısılsaydınız hiç kurtulamayabilirdiniz.”

“Yalnız başıma hiç çıkamazdım oradan” dedi Meryem. “Olayın ne olduğunu anlayamazdım. “Anı cepciğinin içine kısılmak”. Bunun ne olduğunu bilmiyordum bile” dedi. “O oda da ölürdüm.”

“Tıpkı Marilyn Monroe gibi” diye mırıldandı Clemmons. “Gerçekten çıkamazdınız o odadan. Ama artık kurtuldunuz.”

“İnanamıyorum ama kurtuldum” dedi Meryem.

“Bu adrese bunun için çağrıldığımı sanıyorum” dedi Clemmons.

Yaşamsal sorusunun yanıtını almıştı. Rahatlamıştı. Meryem’in koluna girdi. Döndü bana.

“Ben onu koruyacağım artık” dedi. “Bu eve dönmeyecek.”

“Huriye Hanım ne oldu acaba?”

“Kim bilir, yok oldu ortadan.”

“Eunice Murray” dedi Clemmons. “O da Eunice Murray idi. Tanıdım onu.”

Meryem rahatlamış görünüyordu. Clemmons’un koluna sıkı sıkı sarılmıştı.

“Onu merak etmeyin” dedi Clemmons bana. “Artık hata yapmam.”

“İçim rahat Çavuş Clemmons” dedim.

Kol kola yolun köşesinden sapıp, kalabalığın içinde kayboldular.

“Cursum Perficio”

“Yolumu Tamamladım”

Evin kapısının üstündeki bu yazıya bir kez daha baktım. Tüylerim ürperdi. Oradan uzaklaşmalıydım. Birden kal-

dırımın kenarına taksinin yanaşmış olduğunu gördüm. Şoför el sallıyordu bana. Koşarak gittim taksiye. Kapıyı açmıştı bana, arka koltuğa attım kendimi.

“İyi ki geldin” dedim şoföre. “Çabucak uzaklaşalım buradan.”

“Hay hay efendim” dedi şoför.

“Bizi o tuhaf yerden, geçmişin cehenneminden kurtardın” dedim. “Sonsuza değin orada takılıp kalabilirdik. Kimse bulamazdı bizi o odanın içinde.”

“Fotoğrafi buldum” dedi şoför. “Kitapta varmış. ‘Marilyn Monroe’nun yatak odasının ölümünden hemen sonra çekilmiş fotoğrafı’ yazıyordu altında. Anladım aradığımız fotoğraf olduğunu. Dikkatle baktım bütün ayrıntılara, köşedeki çarşafı karışık yatağa, duvara dayanmış siyah saplı çantaya, yatağın başucundaki üstü ilaç şişeleriyle dolu yuvarlak sehpa büyük bir dikkatle baktım. Beynime yazdım bütün ayrıntıları” dedi.

“İşte bizi bu kurtardı!” diye bağırdım. “Anı cepçliğini patlattın!”

“Demek öyle efendim” dedi şoför. “Sizi nereye bırakayım?”

“Eve gidelim” dedim.

Arkama dayandım, şehrin kış güneşinin altından bana solgun solgun bakan sokaklarını izledim bir süre.

Eve gelmiştik.

Şoför, “Dinlenin efendim” dedi. “Renginiz soluk. Ne zaman çağırırsanız gelirim ben.”

“Dinlenir dinlenmez arayacağım seni” dedim.

Girdim evden içeriye.

Elimi yüzümü yıkadım, aynaya baktım, rengim sapsarıydı, gözlerimin altı çökmüştü.

Hem o korkunç kapandan kurtulduğum için büyük bir mutluluk ve ferahlık, hem de anlatamayacağım bir yorgunluk hissediyordum.

Beyindeki bir hapishaneden kurtulmuştum. Belki de dünyadaki en zor şeylerden biriydi bu. Bir bellek cepçliğini patlatıp içinden çıkmayı başarmıştım.

Marilyn Monroe, Çavuş Clemmons ile kol kola girip şehrin kalabalığına karışmıştı.

İvedik Caddesi'ndeki o korkunç eve bir daha hiç gitmeyecektim.

Arkadaşlar öğleden sonraları Seni Seviyorum Pastanesi'nde toplanacaklardı.

Bu yaşadıklarımı onlara belki de hiç anlatmayacaktım. Prof. İzbirak'ın klon olup olmadığı da ilgilendirmiyordu artık beni. Belki de onun beynindeki, rüyalarındaki bir cepçikteki bir şeydi bu. Kendi kendine hapsolmuştu oraya, çıkamıyordu.

Kim bilir belki bütün bu düşündüklerim, bu karmakarışık şeyler büsbütün yanlıştı.

Prof. İzbirak bir klondur belki de.

Ama yaşamın akışında bu neyi değiştirirdi ki...

Yattığım yerde dalmışım. Kulağımın dibinde laternanın sesini duydum. Yarı karanlıkta Tanaş gelmişti.

“Merhaba” dedi. “Nasılsın?”

“Yorgunum. Şu gece programları, karmaşık yaşananlar, her şey yordu beni.”

“Hepsi düzelir” dedi Tanaş. “İzleme o programları. Zaten onlar bitmiş diye duydum.”

“Ya, öyle mi?” dedim.

“Üç program da bitmiş” dedi Tanaş.

“Aman, iyi öyleyse!” dedim.

“Üç dört saatliğine 1960’lı yıllara geldin” dedi Tanaş. “Müthiş bir şeydi bu!”

Şaşırmıştım.

“Demek haberin var?”

“Olmaz olur mu, tabii haberim var” dedi.

“1960’lı yıllar...” diye mırıldandım. “Ne güzeldiler...”

“Çocuktun da ondan” dedi Tanaş.

“Az kalsın ölüyorduk o korkunç yatak odasında. Çıkamıyorduk dışarıya” dedim. “Boğuluyordum.”

“Biliyorum. İyi yırttınız” dedi Tanaş.

“Kadın ne oldu?”

“Kadın kaçtı. Geçmişe gitti.”

“Demek öyle” dedim. “Şoför olmasaydı kurtulamazdık.”

“Şoför bir mucizeyi gerçekleştirdi” dedi Tanaş. “Farkında

değil. Onu sen yetiştirdin.”

“Yok” dedim. “Kendi kendini yetiştirdi.”

“İkisi de” dedi Tanaş. “Al sana hindiba salatası getirdim. Şu da taze şakşuka.”

“Sağ ol” dedim.

Acıkmıştım. Getirdiklerini yemeye başladım.

Laterna usul usul çalıyordu geride bir yerden.

Hayat onu nasıl algıladığın ve nasıl yaşadığındı.

Başka hiçbir şey değildi.

Bunu anlamıştım.

19 Ocak 2010

ANKARA

Kaynakça

- Brown, Peter - Patte Barham.** *Marilyn: The Last Take (Last Days of Marilyn Monroe)* (1992, William Heinemann Ltd.)
- Evan, Thomas.** *Robert Kennedy: His Life* (2007, Simon& Schuster Paperbacks)
- Evans, Peter.** *Nemesis: The True Story of Aristotle Onassis, Jackie O, and the Love Triangle That Brought Down the Kennedys* (2004, Regan Books)
- Gilmore, John.** *Inside Marilyn Monroe* (2007, Ferine Books)
- Guiles, Fred Lawrence.** *Legend: The Life and Death of Marilyn Monroe* (1991, Scarborough House)
- Heymann, C. David.** *Bobby & Jackie: A Love Story* (2009, Atria Books)
- Morningstar, Robert D.** *The Ultimate Secret of the JFK Assassination: The JFK-Tippit Double Murder* (11 Kasım 1998, www.jfkresearch.com/morningstar/morningstar3-2.htm)
- Smith, Matthew.** *JFK: Say Goodbye to America (The Sensational and Untold Story Behind the Assassin)* (2001, Mainstream Publishing Company)
- , *Victim: The Secret Tapes of Marilyn Monroe* (2004, Arrow Books)
- Speriglio, Milo - Steven Chan.** *The Marilyn Conspiracy* (1986, Corgi Books)
- Spoto, Donald.** *Marilyn Monroe: The Biography* (1993, Harper Collins)

- Summers, Anthony.** *Goddess: The Secret Lives of Marilyn Monroe* (1985, New American Library)
- Talbot, David.** *Brothers: The Hidden Story of the Kennedy Years* (2007, Simon&Schuster UK Ltd.)
- Taraborrelli, J. Randy.** *The Secret Life of Marilyn Monroe* (2009, Grand Central Publishing)
- Vitacco-Robles, Gary.** *Cursum Perficio: Marilyn Monroe's Brentwood Hacienda (The Story of Her Final Months)* (1999, Writers' Club Press)

NAZLI ERAY

MARILYN

VENÜS'ÜN SON GECEİ

Nazlı Eray bu kez de Marilyn Monroe efsanesini ve yıldızın son gecesinin 47 yıldır çözölememiş sırlarını kurcalıyor. Kennedy cinayetleri de cabası!

Ankara'da İvedik Caddesi 7 numaradan Los Angeles'te Beşinci Helena Çıkmazı 12305 numaraya uzanan esrarlı bir arayış...

Ulus'ta bir pavyonda şarkı söyleyen Meryem'i, Sarışın Bomba ile eski bir Ankara evinde ve reytingi yüksek televizyon programlarında bir araya getiren sırları kim çözebilir?

Hayali geniş ve ölümüne meraklı Nazlı Eray kahramanları elbet!

ISBN 978-605-111-558-0

Sertifika No: 11940